XXX. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1974. JANUÁR 24.

Ludas Matyi

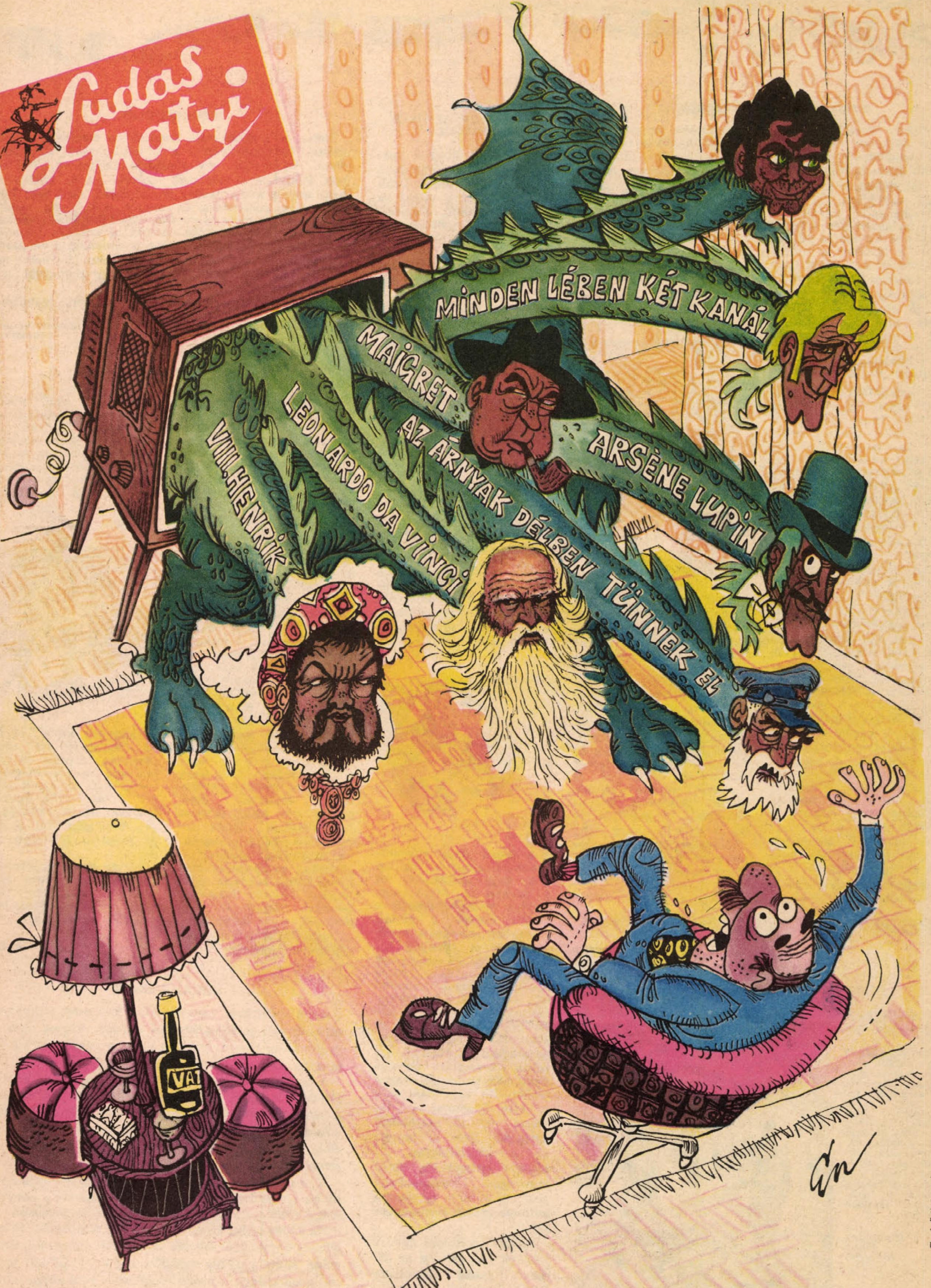
MINDEN LÉBEN KÉT KANÁL
MAIGRET
ARSÈNE LUPIN
AZ ÁRNYAK DÉLBEN TÜNNEK EL
LEONARDO DA VINCI
VIII. HENRIK
VAT

-Amig eggyel végzek, kettő nő a helyébe...

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

MIRE MEGY EL AZ ENERGIA?

Megint vissza kell térnem kedvenc, elnyűhetetlen témámhoz: a Rózsadomb étterem átépítéséhez. A visszatérést az indokolja, hogy megtudtam: az isten tudja hányadik határidő be nem tartásáért nem a Hungarhotels Vállalat a felelős. Nem ők tehetnek a munka elhúzódásáról: elháríthatatlan akadály lépett közbe, s az akadályozta meg a határidő teljesítését. Közismert idegen kifejezéssel úgy nevezik ezt, hogy vis maior. Kevésbé ismert magyar kifejezéssel azt mondhatnánk: VISZSZ major.

Az elháríthatatlan akadály ugyanis a VISZSZ (a Vegyes Ipari Szolgáltató Szövetkezet) miatt keletkezett. Ez a szépreményű szövetkezet végzi ugyanis jelen pillanatban az átépítést. Illetve csak végezné, ha volna rá ereje és ideje. De nincs, mert éppen mással van elfoglalva: belső viszálykodással és torzsalkodással.

Egy éven belül már a harmadik műszaki vezetőt „fogyasztja" a szövetkezet. A múlt év áprilisában az egész vezetőséget menesztették és újat választottak a helyükbe. Ám az új elnök és a műszaki vezető között már az első hónapokban elkezdődött a belháború, s tart mindmáig. Azóta jó néhány ütközetet megvívtak, amelynek végén mindketten veszteskéní hagyták el a csatamezőt. A műszaki vezető már a szövetkezetet elhagyni készül, utóda is ki van jelölve. Jó néhány szakmunkás is elment a szövetkezetből a belviszályok miatt. A felügyeleti szervek egymás után kapják a bejelentéseket...

Minket is megkerestek a szövetkezet volt dolgozói közül ketten, tetemes mennyiségű papírral felszerelkezve. Ebből láthattuk, hogy a szövetkezet vezetősége és tagsága nem töltötte tétlenül az elmúlt heteket és hónapokat. Készült ott fölös mennyiségben beadvány, feljegyzés, előterjesztés, jegyzőkönyv, felmondás, lemondás, bejelentés, feljelentés, s minden egyéb írásmű, ami csak szem-szájnak ingere...

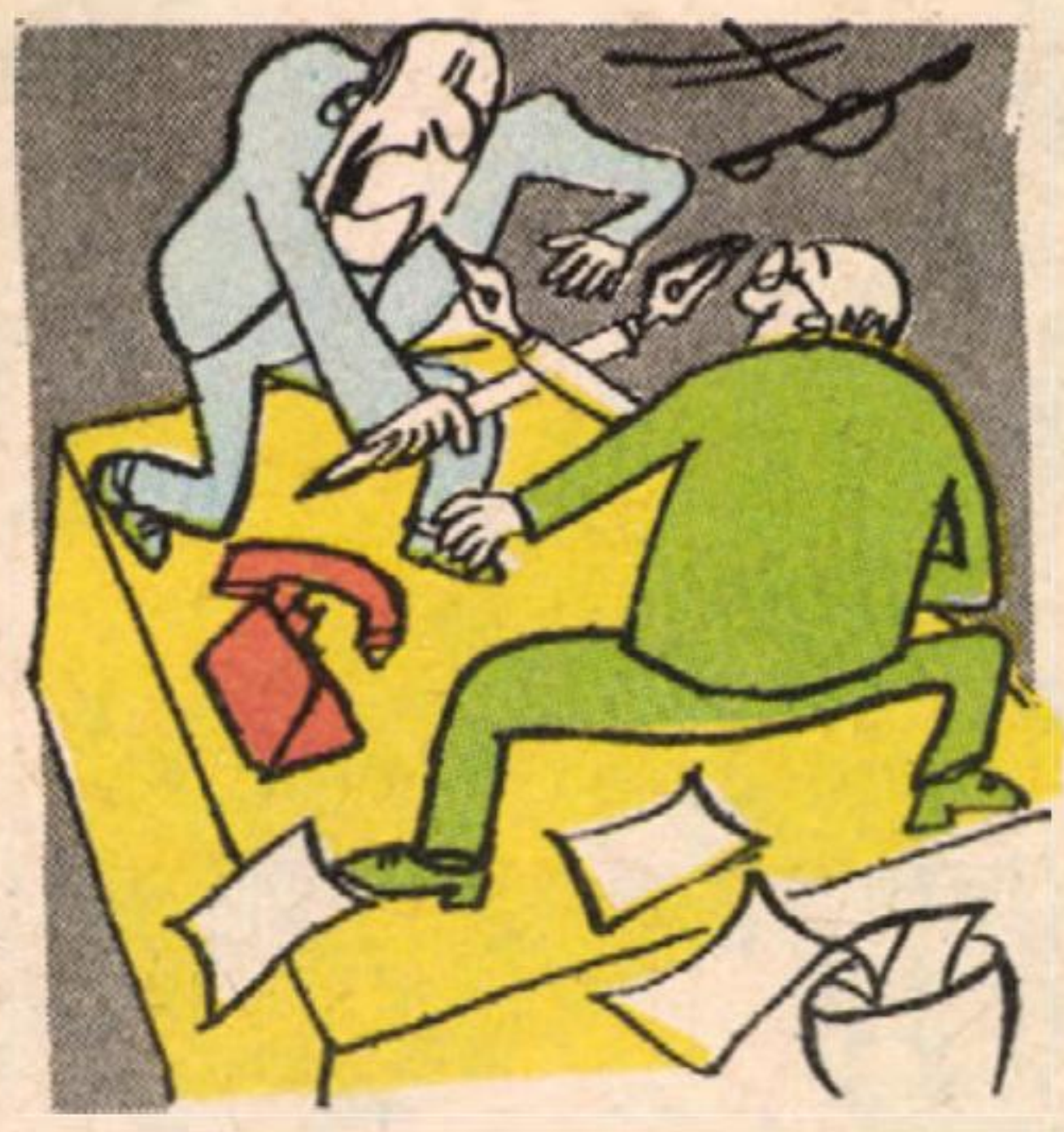

Ezek után nem is csodálkozom azon, hogy a Rózsadomb étterem elektromos szekrényei nem készültek el, hogy a vezetékek szabadon csüngtek még a napokban is szanaszét. Tessék mondani: mikor lett volna idejük arra, hogy dolgozzanak?

A felügyeleti hatóságoknak azért sürgősen tisztázni kellene, mi is tartozik voltaképp a VISZSZ profiljába: az építkezés vagy az örökös osztozkodás? Ha úgy döntenének, hogy ez az utóbbi a tényleges profiljuk, akkor hagyjanak fel az előbbivel, s engedjék át olyan szövetkezetnek vagy vállalatnak, amelyik az erejét, energiáját elsősorban a munkára tudja fordítani.

(r)

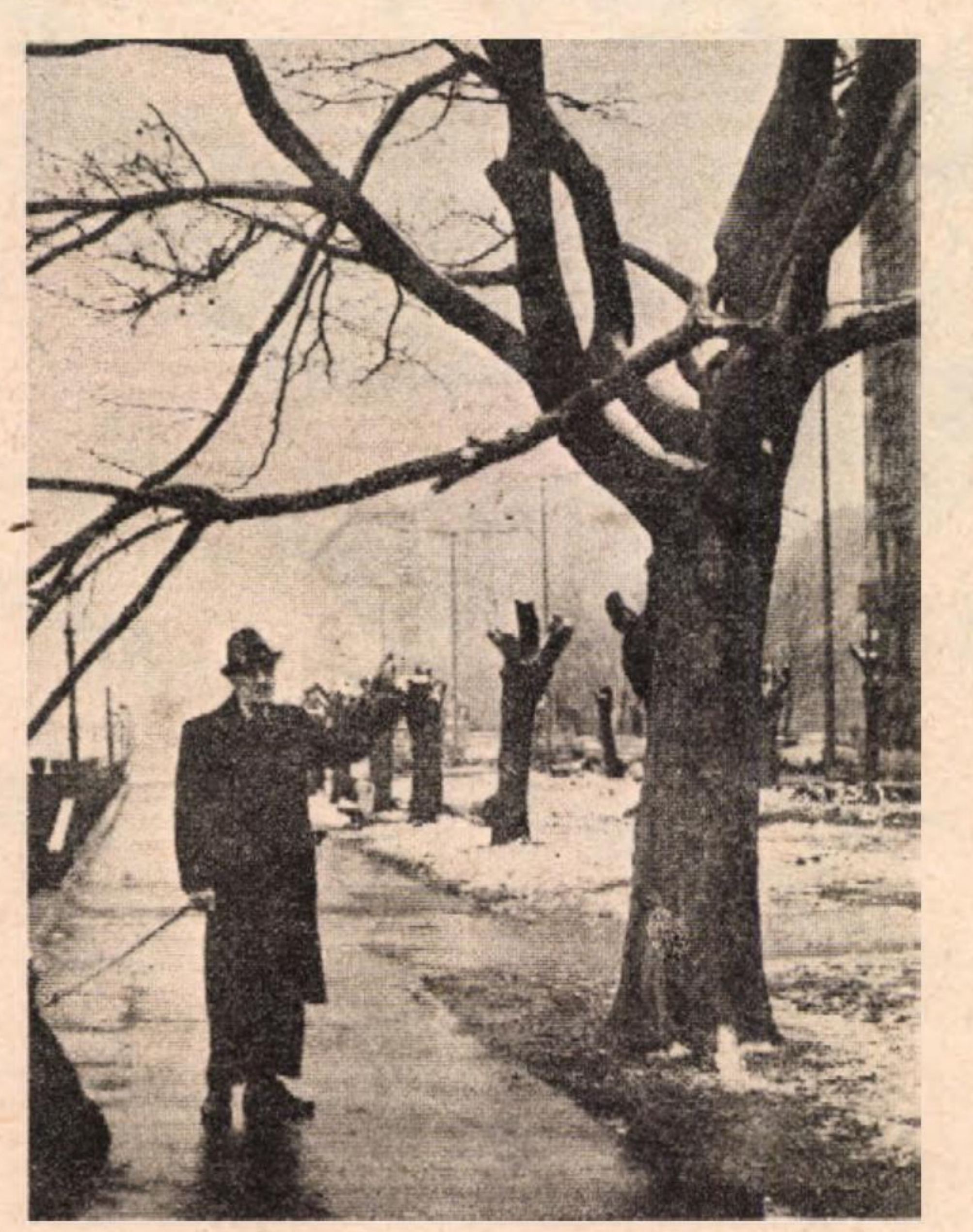

LEESIK AZ MAGÁTÓL IS?

Hetekig lógott ez a letört vaskos faág a Széchenyi rakparton az arra járók feje fölött. Senki illetékes nem akadt arra, hogy az ágat levágja és elszállíttassa. Vagy arra számítottak, hogy leesik majd magától is? Esetleg éppen egy gyanútlan járókelő fejére?

(Csatorday Zoltán felvétele)

SOS
A GYÖRGY ALADÁR UTCÁBÓL!

Elismerjük, hogy a hajdani „Titanic" gőzös ilyen irányú jelzése indokoltabb volt, de azért a miénk is figyelemre méltó, s szeretnénk, ha illetékesek intézkednének — méghozzá sürgősen!

A XII. kerületben levő utcánk elejét képező kb. 250 méteres útszakasz — meghazudtolva a környék progresszív fejlődését — retrográd módon a középkorba fejlődött vissza. Sártenger, kátyúk és rejtett csapdák várják az ott közlekedő gyalogosokat és autósokat. Néhány házból csak az út közepére bedobott cserép- és tégla-„szigetek" jóvoltából lehet kijutni. Az itt lakók közül többen megszakítottuk már nappali pihenésünket vagy éjszakai álmunkat, hogy a megrekedt autók kiszabadításához szükséges és hiányzó „lóerőt" biztosítsuk! Gyakran azonban még ez sem elegendő! Az Elektromos Művek hibavizsgáló autóját még a saját segélyszolgálatuk mentőautója sem tudta kiszabadítani, nagy, darus tűzoltókocsit kellett kihívni!

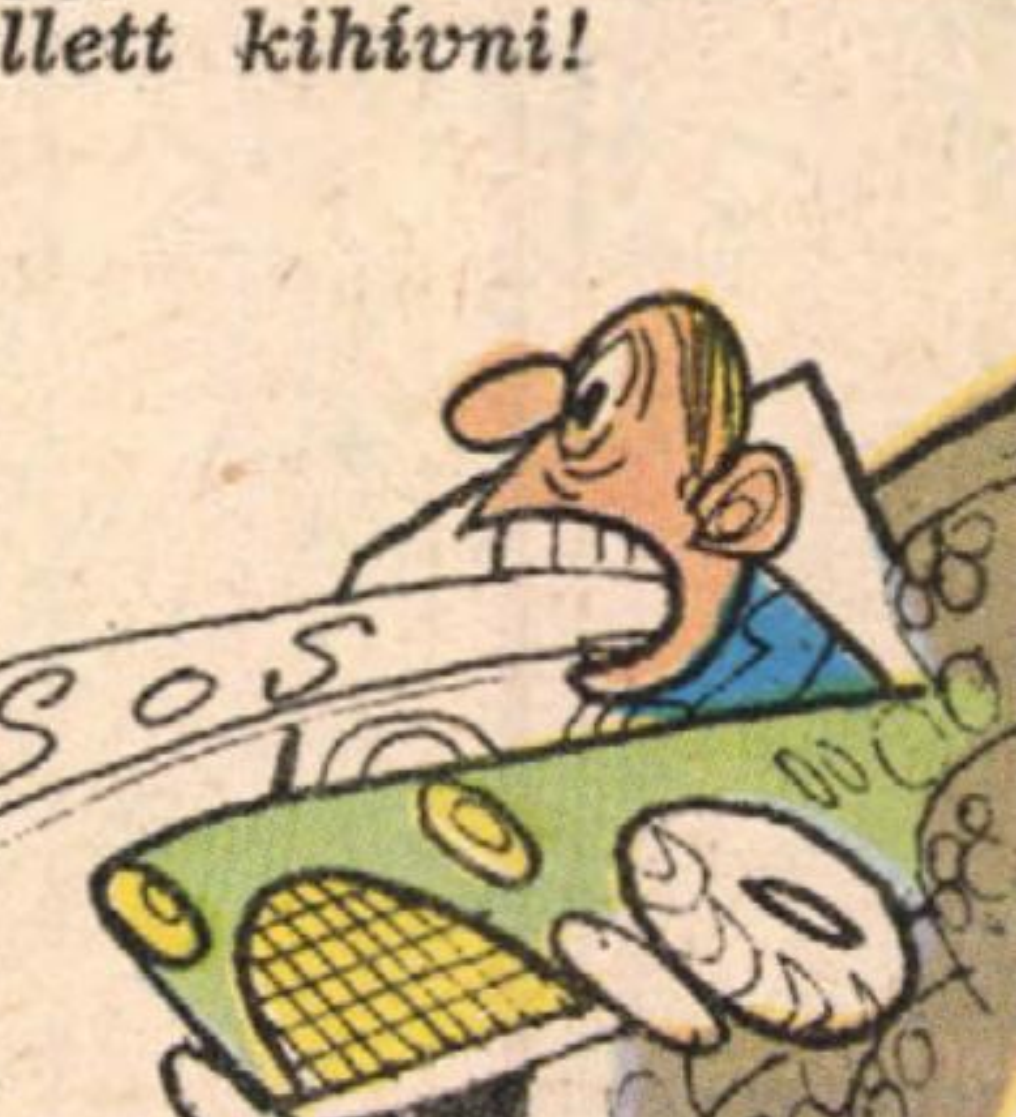

A dolgok ilyen elfajulásának feltehetően az az oka, hogy illetékesek ezt a szakaszt egy kieső, periférikus résznek tekintik, s emiatt csupán a távlati tervekben szerepel a rendbehozása. A környék rohamos fejlődése viszont azt mutatja, hogy ez a szakasz egy igen fontos „tranzit" út, melynek kikerülése csak több kilométeres kerülővel lehetséges. Ennek köszönhettük azt a dömperáradatot is, amelyik heteken keresztül percenkénti időközben dübörögve tönkretette az útnak csak jelképes kőalapját, s teleszórta azt jó, sárhizlaló agyaggal. Nem is beszélve a közelmúltban elvégzett gázszerelési földmunkákról, amelyeknek szakszerűtlen befejezése autóscsapdákat eredményezett!

Sürgős segítséget kér az ittlakók fogadott, és az átmenő autók fogadatlan „prókátoraként":

Ujfalussy Ervin
Bp. XII., György Aladár u. 7.

MEGBECSÜLÉS

Beteg, idős édesanyám nemrégiben meghívót kapott egykori munkahelyéről, a Munkaruházati Kereskedelmi Vállalattól, egy nyugdíjastalálkozóra. Telefonon felhívtam a találkozó szervezőjét és közöltem, hogy anyám gyakorlatilag járóképtelen, ezért nem tud elmenni a találkozóra, de nagyon örülne, ha valaki meglátogatná, mert egész nap egyedül fekszik otthon.

Anyám egyik ismerőse, szintén az említett vállalat nyugdíjasa személyesen, szóban is elmondta a vállalatnál ugyanazt, amit én megtelefonáltam. A válasz ez volt rá: „Igen, tudunk róla, s ezért egy csomaggal kevesebbet vettünk."

Meg kell vallanom: nem ilyen válaszra számítottunk.

Harmat Vilmos
Budapest

SÚLYPONTI PROBLÉMA

A Budapesten közlekedő legújabb Ikarus-autóbuszok nagyon szépek, és a hozzáértők szerint nagyon jók is, csak...

A felső fogózkodórúd ugyanolyan magasan van, mint az elődeiben. Pedig erről már sokszor és sokat írtunk mi is, laptársaink is. Ikarusék azonban — úgy látszik — nem hajlandók tudomásul venni, hogy az utasok között nem csak 175 cm-es, meg annál magasabb daliák vannak, hanem gyerekek, öregek, s — uram bocsá'! — az ikarusi normánál alacsonyabb férfiak is, akik (különösen télikabátban) még ágaskodva sem érik el azt a rudat. Legföljebb, ha ruganyosak, fölugorhatnak rá, és lóghatnak, mint annak idején Karinthy a szeren.

Már-már bele is nyugodtam volna abba, hogy ez valami megváltoztathatatlan szabvány, amit gyarló utasi ésszel úgysem lehet fölfogni, ámde tapasztalom, hogy az ajtóknál elhelyezett középső fogózkodók pedig jóval alacsonyabbak, mint az előző buszok hasonló alkalmatosságai. Eleinte ez nem tűnt föl, mert lenyűgözött a hajlítás szépsége, csak amikor — akárhogy is kapaszkodtam belé, mindig megbillentem, kezdett gyanús lenni. Azután egy mérnök barátom megmagyarázta, ennek az az oka, hogy a testem súlypontja alatt fogózkodom én, aki mindössze 167 cm magas vagyok. (Nem szégyen, bevallom.)

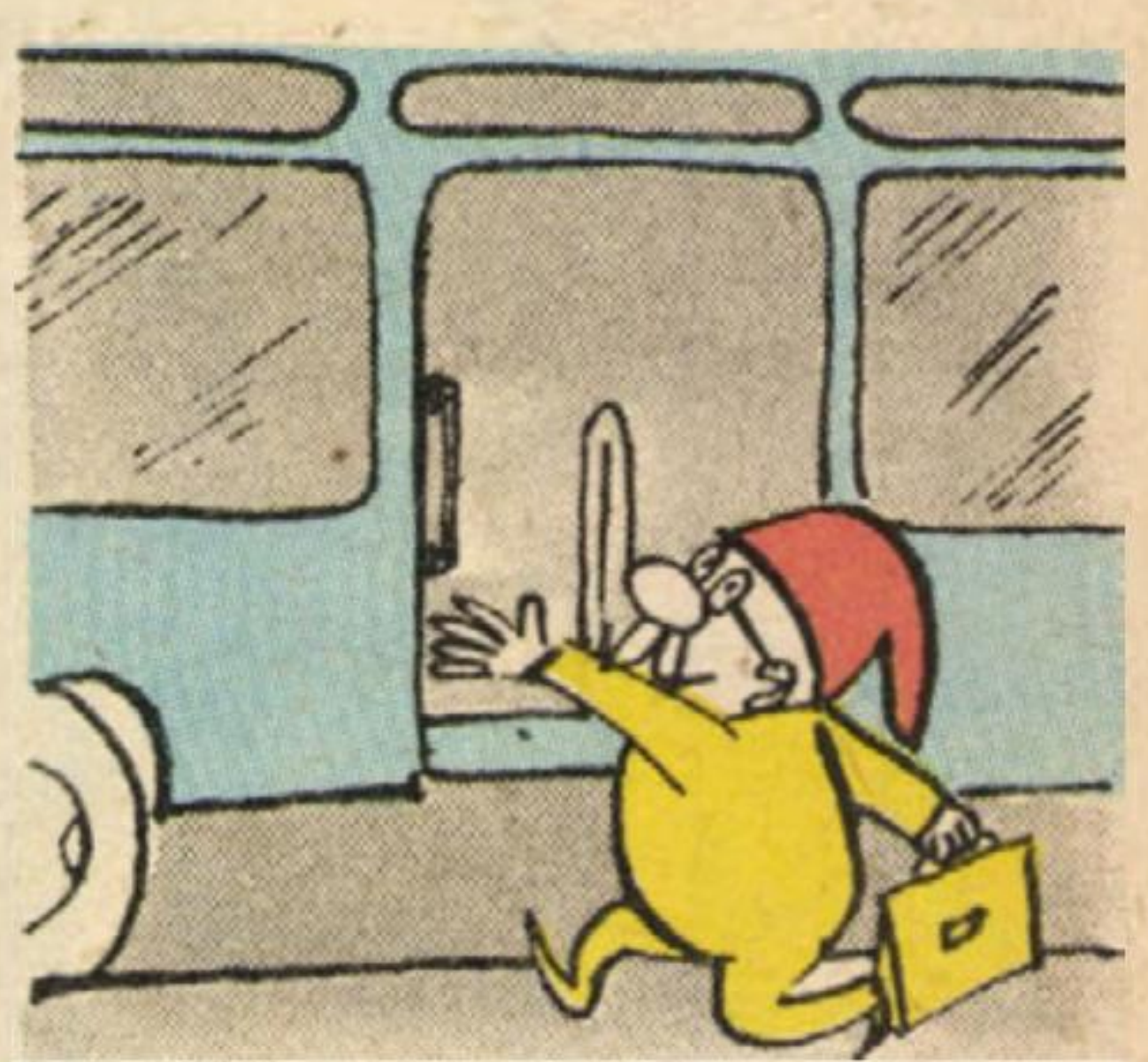

Tetszenek érteni? A fölső fogózkodó 175 cm-es utasoknak ideális, az ajtónál levő kb. 155 cm-esekre méretezett. Ez a két „méret" tehát — ha ügyesen helyezkedik — biztonságosan tud fogózkodni. A többi (azaz a többség!) pedig...

Ej, de mit is kötekedem! Így szép ez a busz. Márpedig a busz arra való, hogy gyönyörködjünk benne. Hát nem igaz?

S. L.

FOGAS KÉRDÉS

Az újjáalakított fogaskerekű vasút szép külsejével és csilingelő indító-jelzésével sok-sok örömet okoz a gyermek és felnőtt utasoknak. De a várakozás körülményei, sajnos, nem megnyugtatóak.

A Széchenyi-hegyi végállomáson az állomás épületét csak a nyári hónapokra tervezhették. A szemre jól mutató épület egy nyitott hodály, mely nem nyújt védelmet a hózivatar és a jeges, csontig hatoló szél ellen. Márpedig télen a várakozó utasokat sűrűn borzongatják a szelek és viharok.

A hidegtől didergő iskolás gyerekek, a János-kórházba igyekvő idős, beteg emberek toporogva kénytelenek eltűrni a szél és a hideg kellemetlenkedéseit.

Megoldás pedig kínálkozna: az állomás széllel bélelt oldalát üvegezéssel lehetne védettebbé varázsolni. Nem volna szükség bűvös varázslatra, ha a BKV-nál nyáron gondolnának a hűvös évszakra és nem akkor, amikor már foga van a télnek.

(f. l.)

RIVALIZÁLÁS

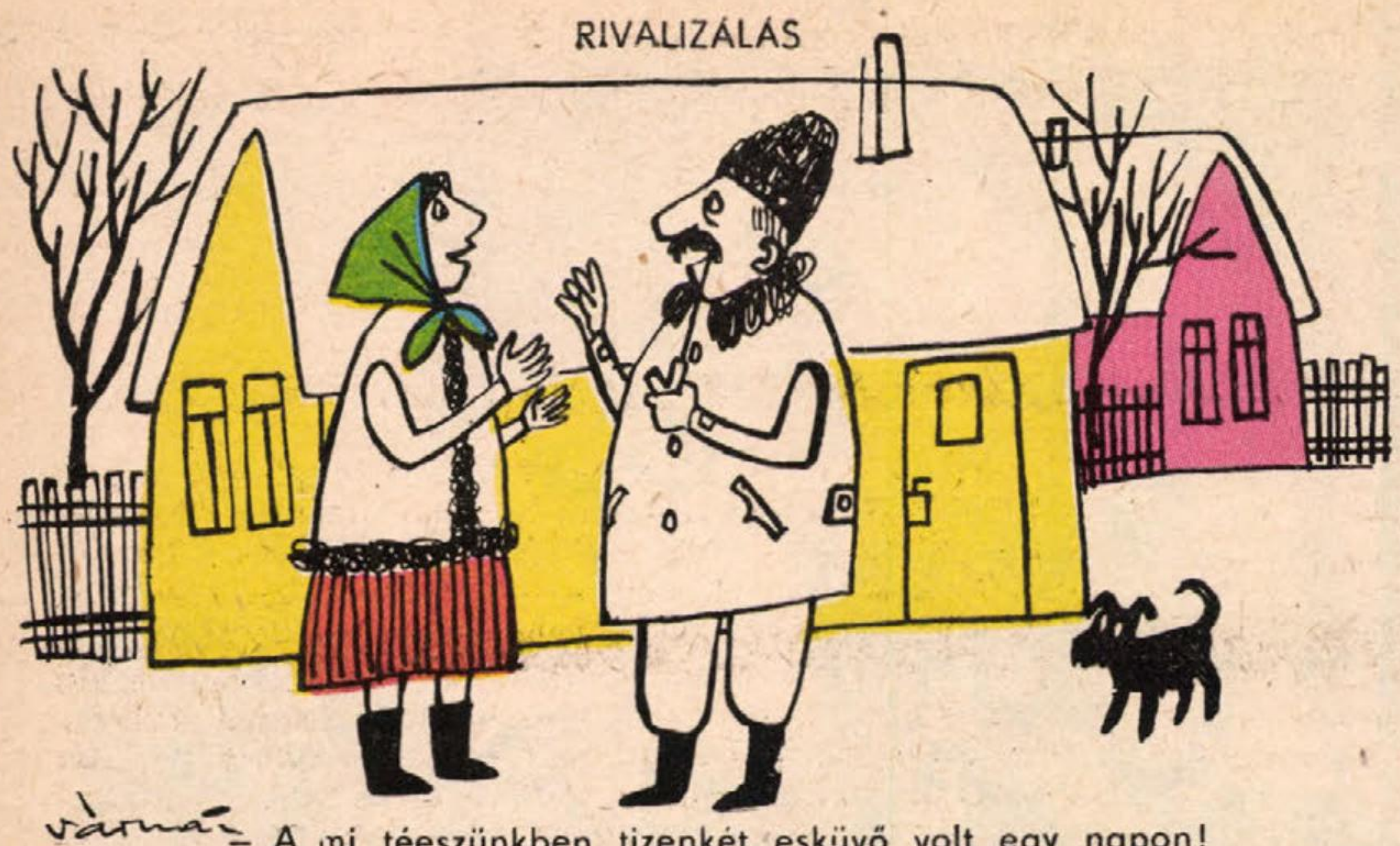

– A mi téeszünkben tizenkét esküvő volt egy napon!
– Az semmi, nálunk tizenhat pár vált el egyszerre!

GYANÚ

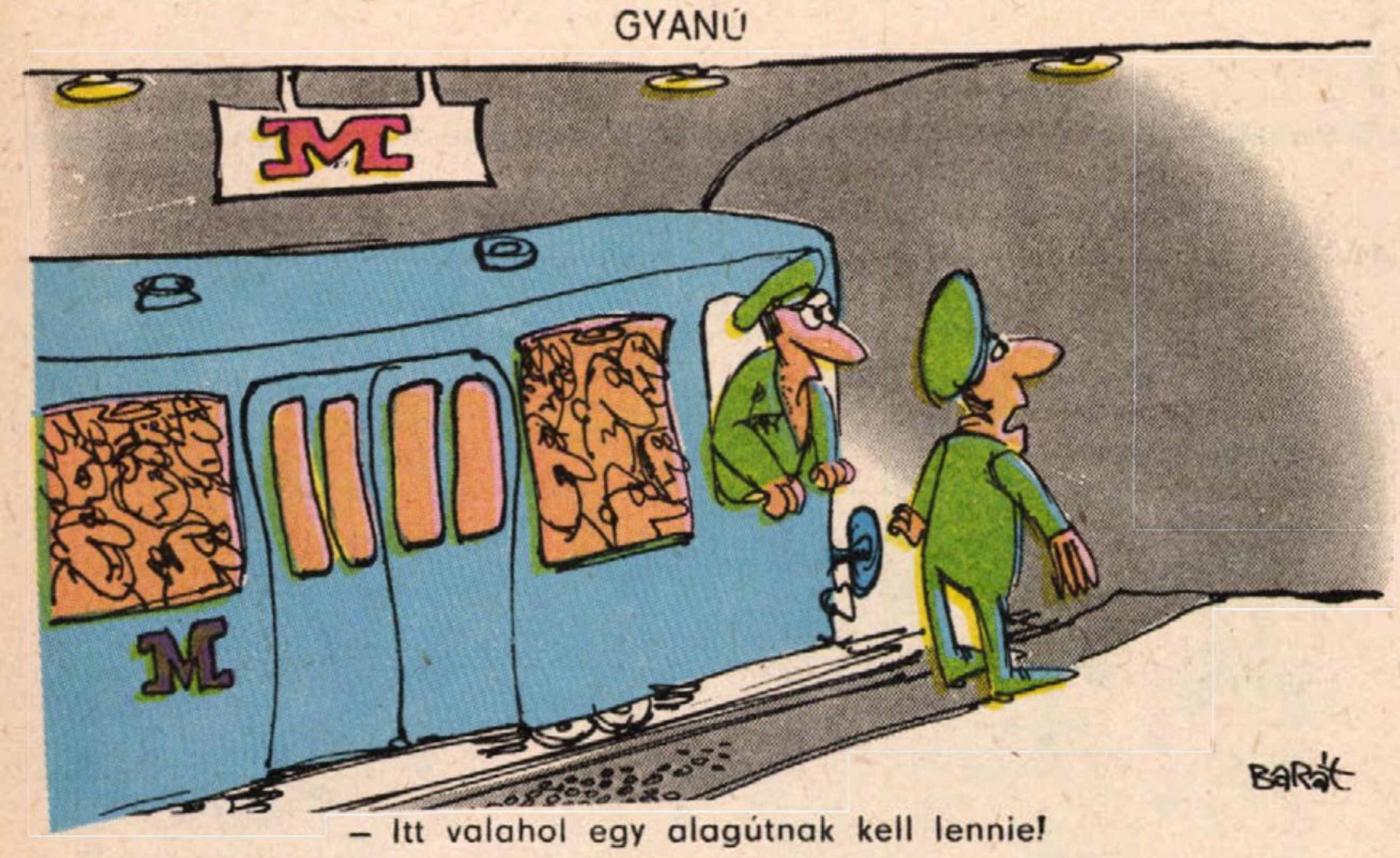

– Itt valahol egy alagútnak kell lennie!

NYUGAT-IMÁDAT

Erdei Sándor rajza

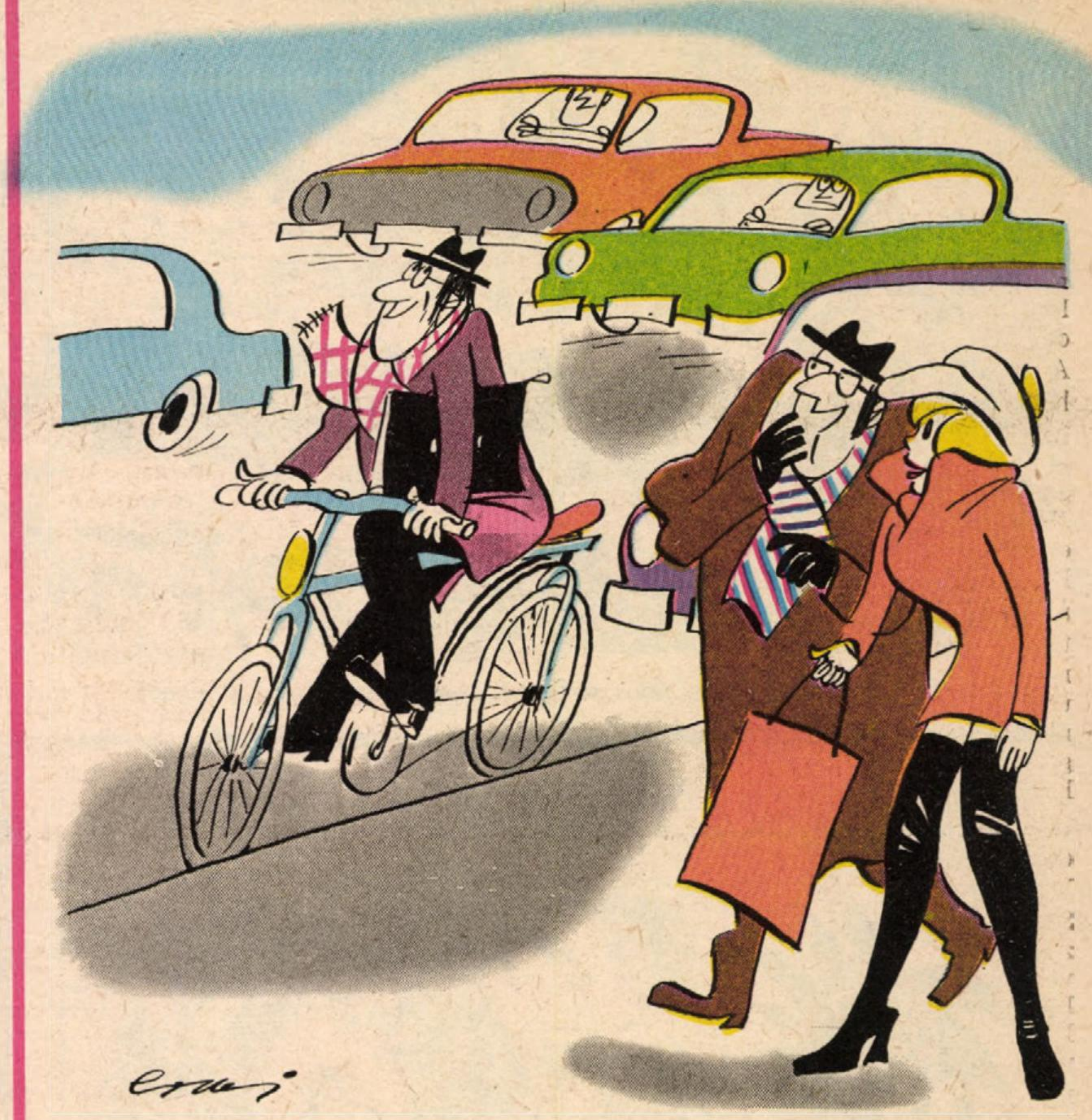

– Miért cserélte fel Kovács az autóját kerékpárra?
– Majmolja a Nyugatot . . .

Egy és más

1

Néhány olvasónk felhívta a figyelmünket arra, hogy idei első számunk Borízű történet című karcolatának „sztorija" megtalálható Örkény István 1966-ban megjelent egyperces novellái között, a Ludasban megjelent írás szerzője, Vajk Vera (a Népszava munkatársa) tehát plagizált. Olvasóink tévedtek: az említett írás először 1962 januárjában jelent meg a Népszavában, évekkel előzve meg Örkény egyperceseit. Nem térnénk vissza az ügyre, ha nem vádolja alaptalanul Vajk Verát Ifjúsági randevú című műsorában a rádió is és nem jelentet meg ugyanilyen értelemben egy rosszhiszemű glosszát az Élet és Irodalom. A levélíró olvasók tévedése megbocsájtható. De a nyilvánosság előtt plágiumváddal illetni valakit kellő utánjárás nélkül nem szabad! Az És-nek hivatalból kell tudnia, hogy ötletet, viccet, adomát, sztorit nem véd szerzői jog. (Hová is jutnánk különben!) Azt pedig a rádiónak is illenék tudnia, hogy az ártatlanság vélelmére, igazságszolgáltatásunk e fontos elvére joggal tart igényt mindenki, még az is, aki humoreszket ír. Vajk Vera tehát nem plagizált, s persze nem plagizált Örkény sem. Az ilyenféle tréfás történeteket, melyek szájról szájra járnak, minden tollforgató témájául használhatja, tetszése szerint egyperces vagy többperces terjedelemben.

2

— Akar látni egy szerencsétlen asszonyt? Nézzen rám!

— No de Pirike!

— Igen, igen. Ide figyeljen... Két évvel ezelőtt elváltam a férjemtől, azt tudja. Békében, barátsággal elosztottunk mindent s ő oly lovagias volt, hogy nálam hagyta Fifit, a tacskónkat, akit imádok. Hiszen tudja, hogy kutyabolond vagyok, ugye?

— Igen. És? Úgy tudom, hogy tavaly férjhez ment. A második házassága sem sikerült?

— Tulajdonképpen sikerült. Egy évig egyedül éltem, aztán udvarolni kezdett egy vonzó és értelmes férfi, megszerettük egymást. Ő is kutyabolond volt, mint én, neki egy skót juhásza volt, aranyos jószág. Amikor elhatároztuk, hogy megesküszünk, én feladtam a lakásomat és Fifivel együtt beköltöztem az ő remek lakásába.

— És?

— Úgy látszott, hogy boldogok leszünk. És két hét múlva mégis el kellett válnunk.

— De miért, az ég szerelmére?

— Képzelje csak, a két kutya nem tudott együttélni.

3

Tegnap felszálltam a 12-es autóbuszra, s helyet foglalva az ablak mellett, élveztem a szép Józsefváros tovasuhanó tájait. A következő megállónál felszállt a buszra egy elegáns úr s körültekintgetve a kocsiban így szólt: „Ki tudna nekem átadni egy jegyet?" Megesett rajta a szívem, kigomboltam a kabátomat, felálltam és a farzsebemből előkotortam egy jegyet. A kezembe nyomott egy kétforintost s amikor kutatni kezdtem ötven fillérnyi aprópénz után, így szólt: „Hagyja csak!" És elzarándokolt a lyukasztómasinához.

Ideje lesz új télikabátot csináltatnom.

4

Egy sporttárgyú szakcikkben érdekes fejtegetést olvasok arról, hogy naponta hány órát fociztak a magyar gyerekek egykor régen és hány órát fociznak ma. Opata, a hajdani híres labdarúgó 4 órát futballozott naponta, Titkos Pál sem kevesebbet. Maga a cikk írója — mint írja —, naponkint 5 órát rúgta a labdát. A mai gyerekek ennek csak a tört részét focizzák és itt keresendő a magyar futball hanyatlásának fő oka — így végződik a cikk.

Lehet. De hogyan futballozhat egy mai diák naponta 4 órát? Hiszen mire hazaér, megebédel, kifújja magát: 3 óra van. Ha tanulmányaiban helyt akar állni, naponta 2—3 órát feltétlenül tanulnia kell. Mire tehát leér a sportpályára, megközelítőleg 6 óra. Akkor láthat hozzá, hogy négy órát focizzon. Este 10 órára végez. Még jó, ha a lurkó a televízió éjszakai filmjére éppen hazaér.

5

Betérek a nagyon szép és kényelmes budai presszó-cukrászdába, hogy átnézzem a hetilapokat és ejtőzzem egy kicsit. Mondanom sem kell, hogy a cukrászda valamennyi helyiségében szól a zene, hála a falakra szerelt megafonoknak. Na jó, már rég beletörődtem. Hiába minden: a magyar vendéglátóipar a kultúráltságnak még a látszatától is megtartóztatja magát.

Hanem egyszerre csak meglepetten kapom föl a fejemet. A megafonból nem zene hallik, hanem valaki előadást tart. Hegyezem a fülemet, s megismerem kedves kollégám, a jeles rádióriporter hangját. Ezúttal hát — ki tudja, miért? — a Petőfi-adó délutáni műsorával szórakoztatják a cukrászda nagyérdemű vendégeit. A kiszolgáló kisasszony — fehér köténykében, aranyos kislány —, aki eddig a vőlegényével csókolózott az egyik boxban, éppen az asztalom mellett vonul el. Megállítom:

— Már bocsánat, kedves kisasszony — mondom neki —, hogy a zene szól, még csak hagyján. Node felolvasás! Nem túlzás?

— A kettőtől-hatig műsor megy — feleli mosolyogva.

— No igen, igen, de legalább ilyenkor, amikor felolvasnak valamit, nem lehetne kikapcsolni a megafont?

Újabb, ezúttal elnéző mosoly:

— Nem lehet, vendég úr. Benne van az árakban.

(t.)

HIVATALI SZOBA

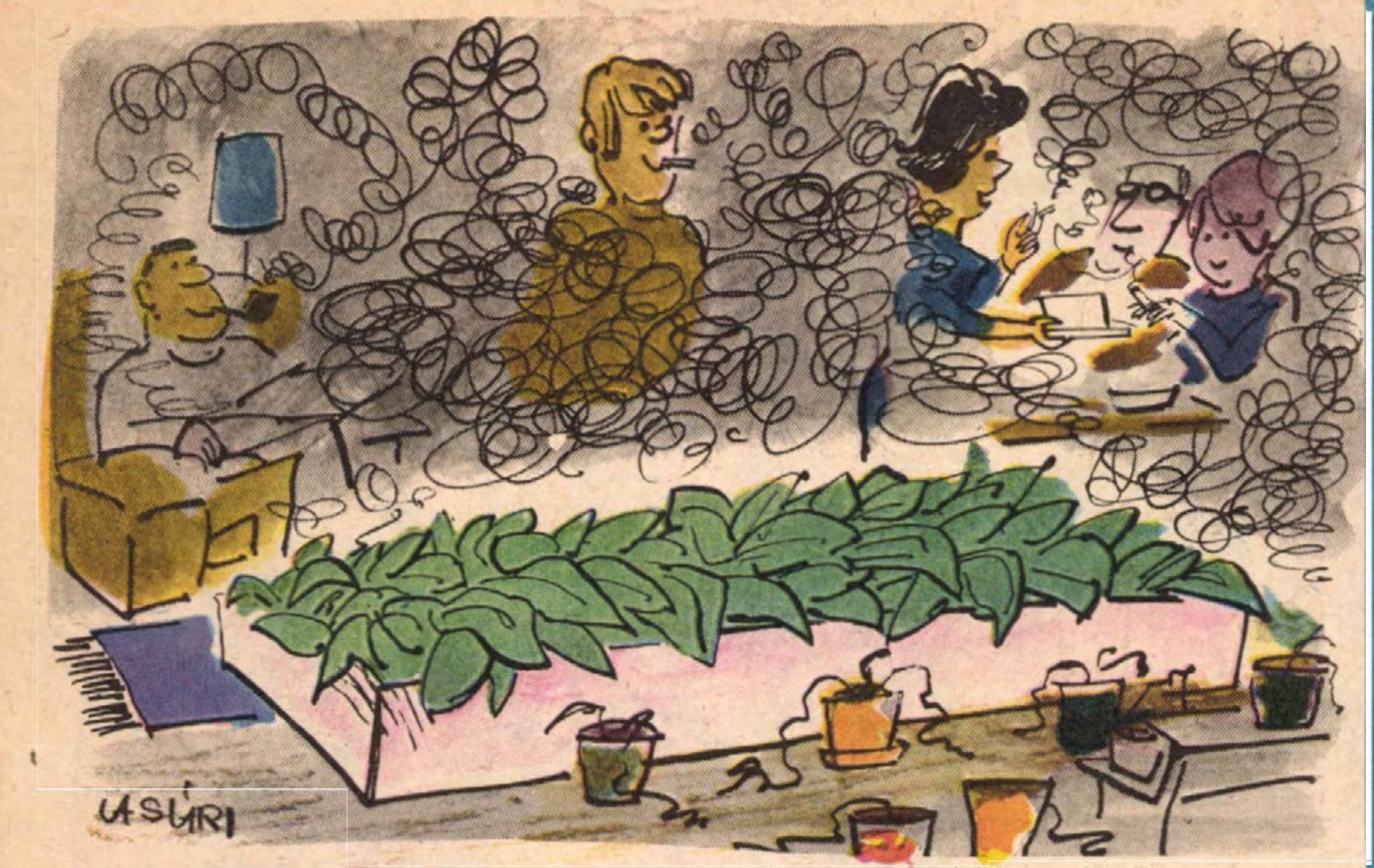

– Dohányt termelünk, mert a többi növény nem bírja a füstöt...

RÖGTÖNZÖTT BESZÉD

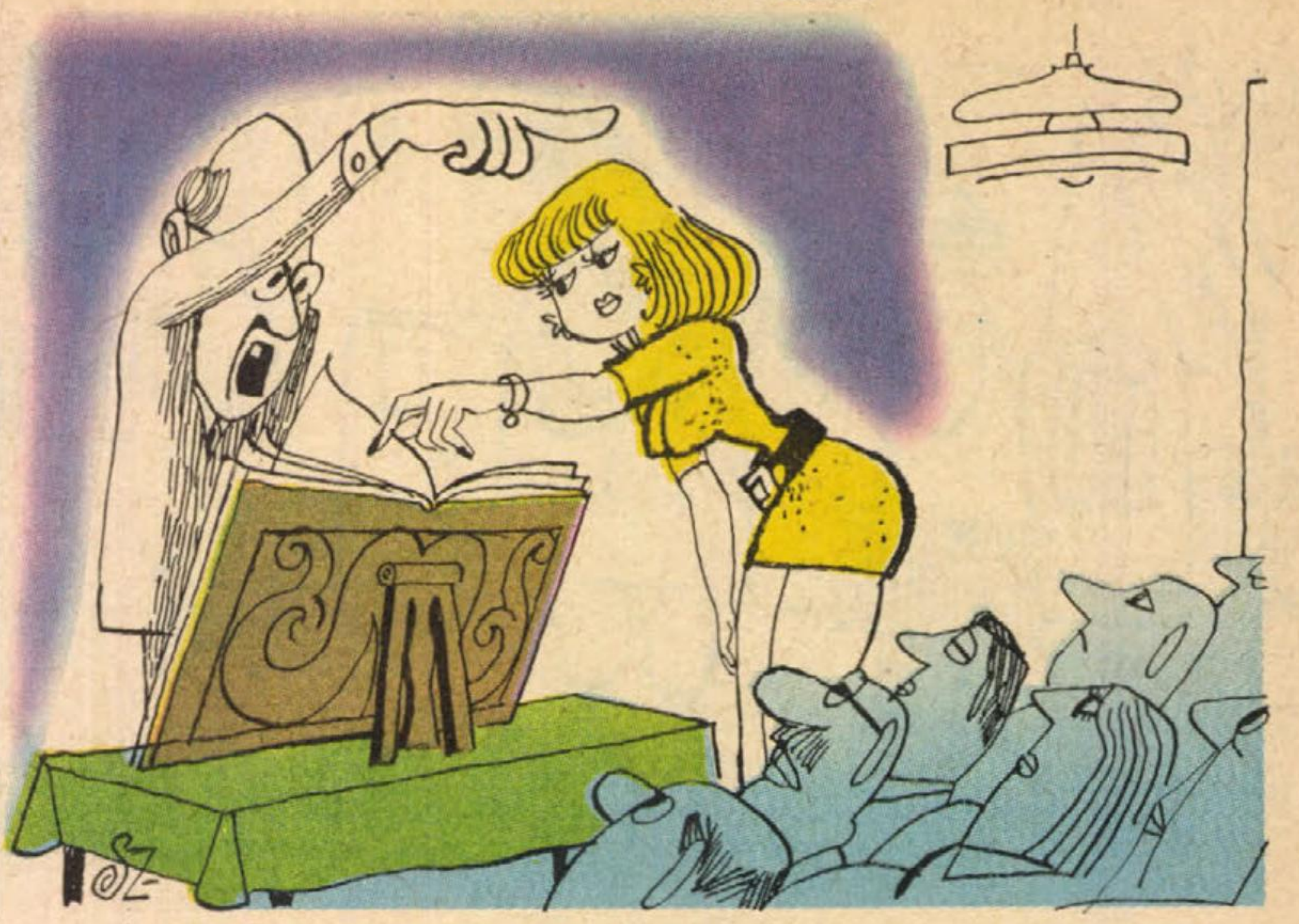

IRODALMI KÁVÉHÁZ

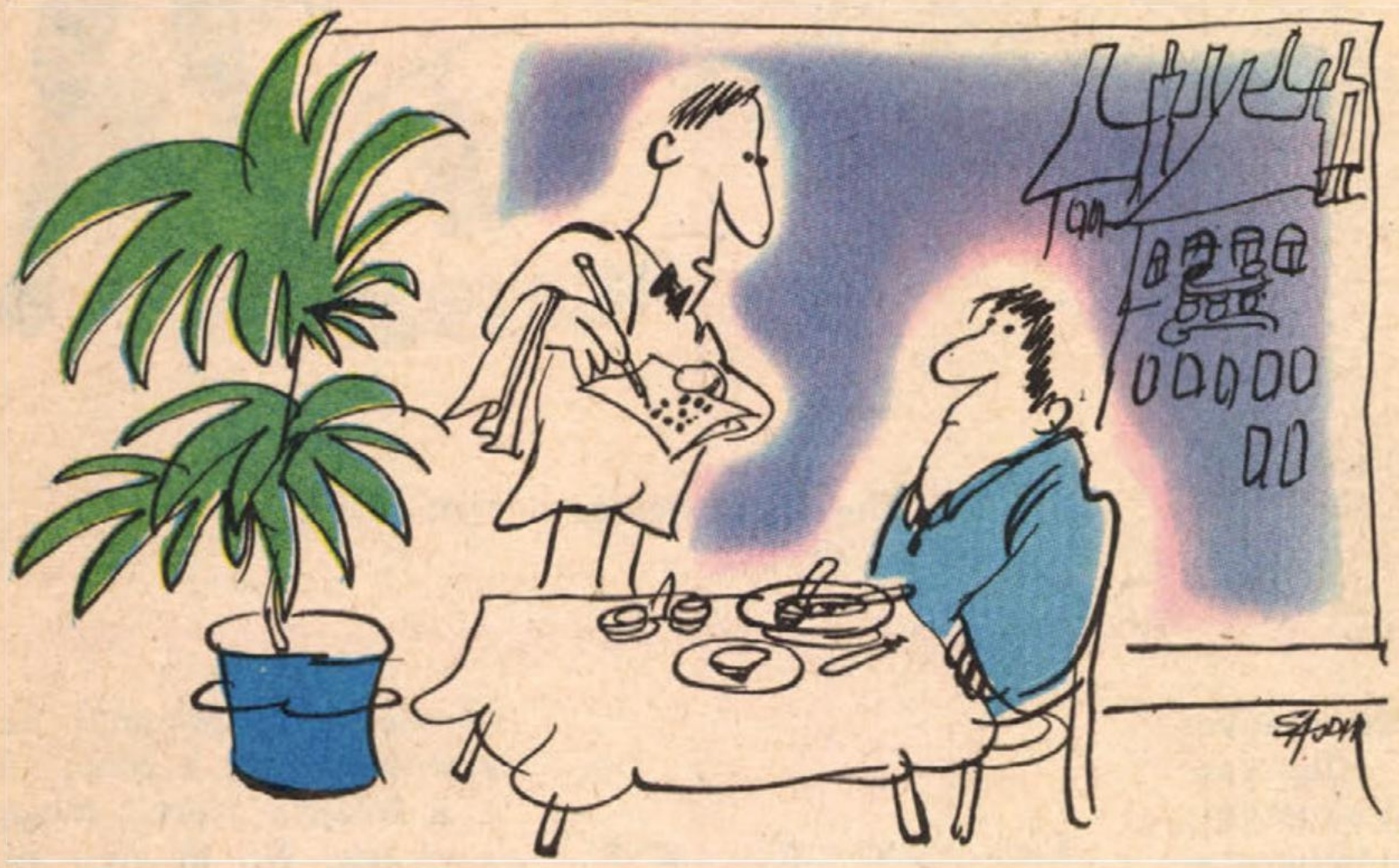

– A számlához hozzá kell még adnom azt is, hogy a híres költő ennél az asztalnál írta legszebb verseit.

BELKERESKEDELMI ELISMERÉS

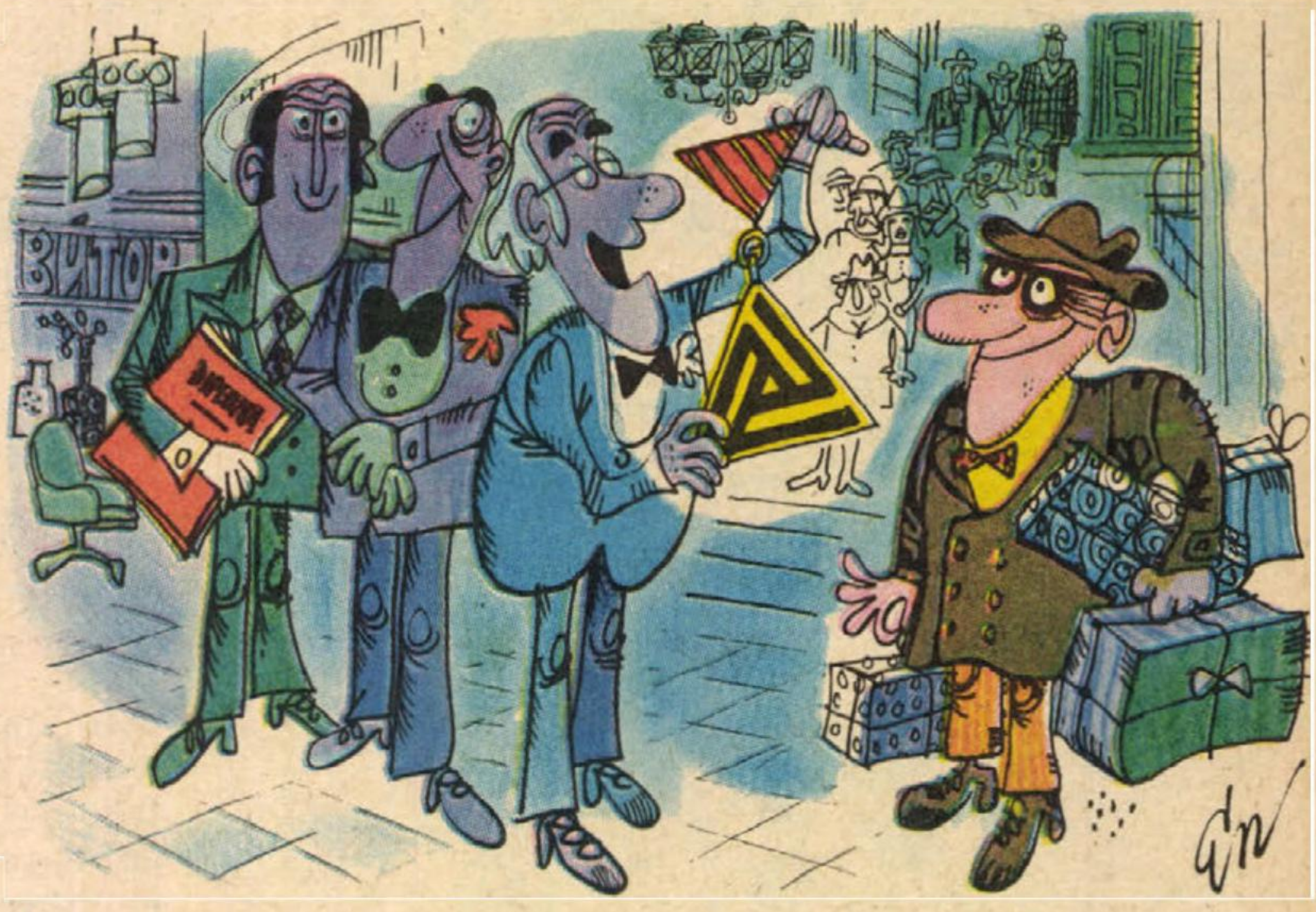

– A Kiváló Vásárló kitüntetést adományozzuk önnek, mert minden bóvlit megvett!...

Levélváltás az ütemezésről

Tisztelt Szerkesztő úr!

Rossz tapasztalataim vannak az adott szó és a megígért határidő megtartásáról. Hiába vártam például a gázjavításra, potyára vettem ki egy nap szabadságot, a szerelő a jelzett időben nem jött. Még legalább másfél tucat, ehhez hasonló esetet tudnék említeni, de most csak a liftről beszélek. A mi nyolc emeletes házunk liftjéről. Hónapokkal ezelőtt leszerelték és biztattak bennünket, hogy november végére új, korszerű liftet kapunk. Már január közepén járunk, de — öregek, fiatalok egyaránt — változatlanul kínlódunk az emeletek megmászásával. Miért vált szinte általánossá a határidők elcsúszása és miért nincs becsülete az adott szónak? !

Tisztelt Olvasónk!

Egy barátom, ugyancsak nyolc emeletes bérházban lakik. Tőle hallottam és példaképpen elmondom ennek a háznak a liftépítési ügyét.

Köztudomású, hogy nagyobb munkáknál, tehát egy új lift beszerelésénél is, minden be van ütemezve. Ha a munka aszerint menne, akkor minden jó lenne. De úgy látszik nemcsak beütemezők vannak, hanem „kiütemezők" is. Ezért fordul elő, hogy a helyszínen először megjelenik két-három ember, gyors tempóban szétszedik a régi, még használható liftet. Az alkatrészeket összerakják a lépcsőházban, ott útban vannak, de hetekig nem viszik el, mert aki beütemezte a régi lift szétszedését, az nem ütemezte be az elszállítását. A ház lakói most már csak abban reménykednek, hogy néhány huligán elhordja a 10—20 mázsa vasat és eladja a MÉH-nek.

Ám két hétig néma csend, nem történik semmi. A lakók gyötrődve róják az emeleteket. Gelencsériné például, a nyolcadikon, amikor őszi szabadságáról hazajött, a bőrönd cipelésétől csigolyasérvet kapott. Azóta is kezelik. A negyedeken Vancák néni szíve nem bírja a lépcsőjárást, a hetedikről egy-egy csecsemőt cipel le bölcsődébe két fiatalasszony, Klavákné és Sebesné. (Persze munka után haza cipelik őket, ugyancsak fel a hetedikre.) Minden emeleten többen is laknak, akik nem bírják a lépcsőket.

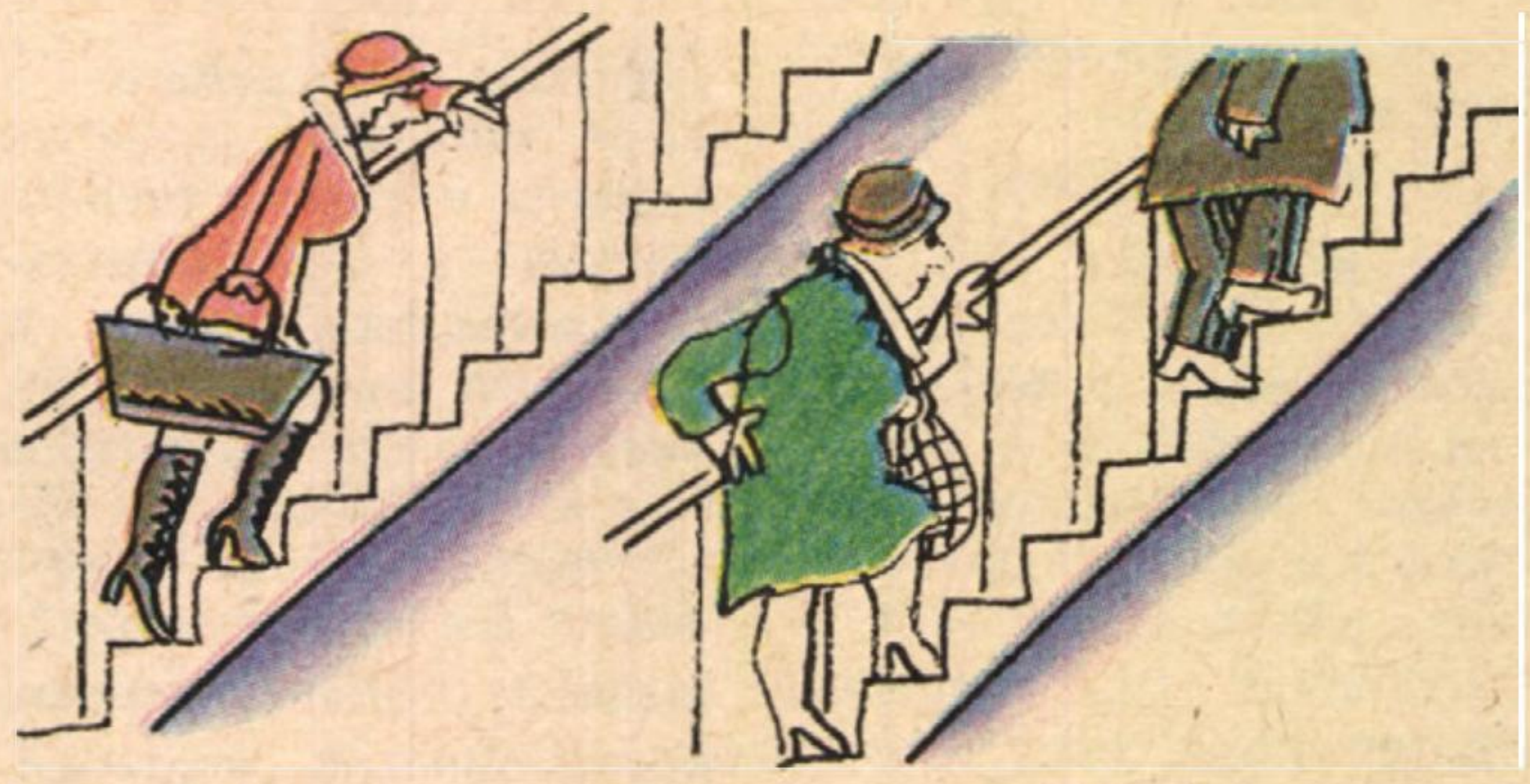

Mindez nem számít, mert elcsúszott az ütemezés, de végre megjelenik a kőműves brigádvezető abban a hiszemben, hogy már a helyszínre szállították a bontáshoz és a falmunkához szükséges szerszámokat. Nem szállították, rossz az ütemezés.

A szétszedett lift alkatrészei mellé egy napon mégiscsak meghozzák az állványokat. Ezeket kell egymás fölé, végig a nyolc emeleten létraszerűen felrakni a liftaknában. Rajtuk állnak, guggolnak, szerelnek a szerelők. Igenám, de csak a negyedik emeletig érő állványokat szállították a helyszínre (a másik négy emelet állványaira állítólag máshol volt szükség). Hiába, a rossz ütemezés megbosszulja magát.

Újabb két hétig ismét nem történik semmi, de egyszer mégis megjönnek a szerelők: a motor felszerelése és egyéb lift-villamossági ügyben. Dehát ők is késtek, mert meg kellett várniuk amíg közben a helyszínre érkeznek a hiányzó állványok. Néhány ajtót is ki kellett cserélni, mert ehhez a lifthez nem passzoltak azok az ajtók, amelyeket ide hoztak, azok egy másik házhoz passzoltak, ahova az ide passzoló ajtókat szállították.

Kőművesek, szerelők, szétszedők, összerakók, szállítók és elszállítók példás szorgalommal dolgoztak, túlóráztak, még a szabad szombatjukat is feláldozták. Minden rendben is ment volna, csak éppen a beütemezés nem és ezért felborult minden. Hiába a liftet építő emberek nagy igyekezete, ha a 18 munkahétből valójában csak 10 hetet dolgozhattak. Az ütemezésnek pedig sehogysem akaródzott alkalmazkodnia ahhoz a munkaszervezéshez, amelyet a lift elkészítésének a határidejére beütemeztek. Ki tudná megmondani, hány ilyen „beütemezést" mutatna ki a statisztika, ha vezetnék?

Ne tessék tehát abban a tévhitben élni, hogy nálunk nincs becsülete az adott szónak. Hogyne lenne! Csak az ütemezésben van a hiba. És nemcsak a liftszerelésnél.

Földes György

AZ EBADÓ EMELÉSE UTÁN

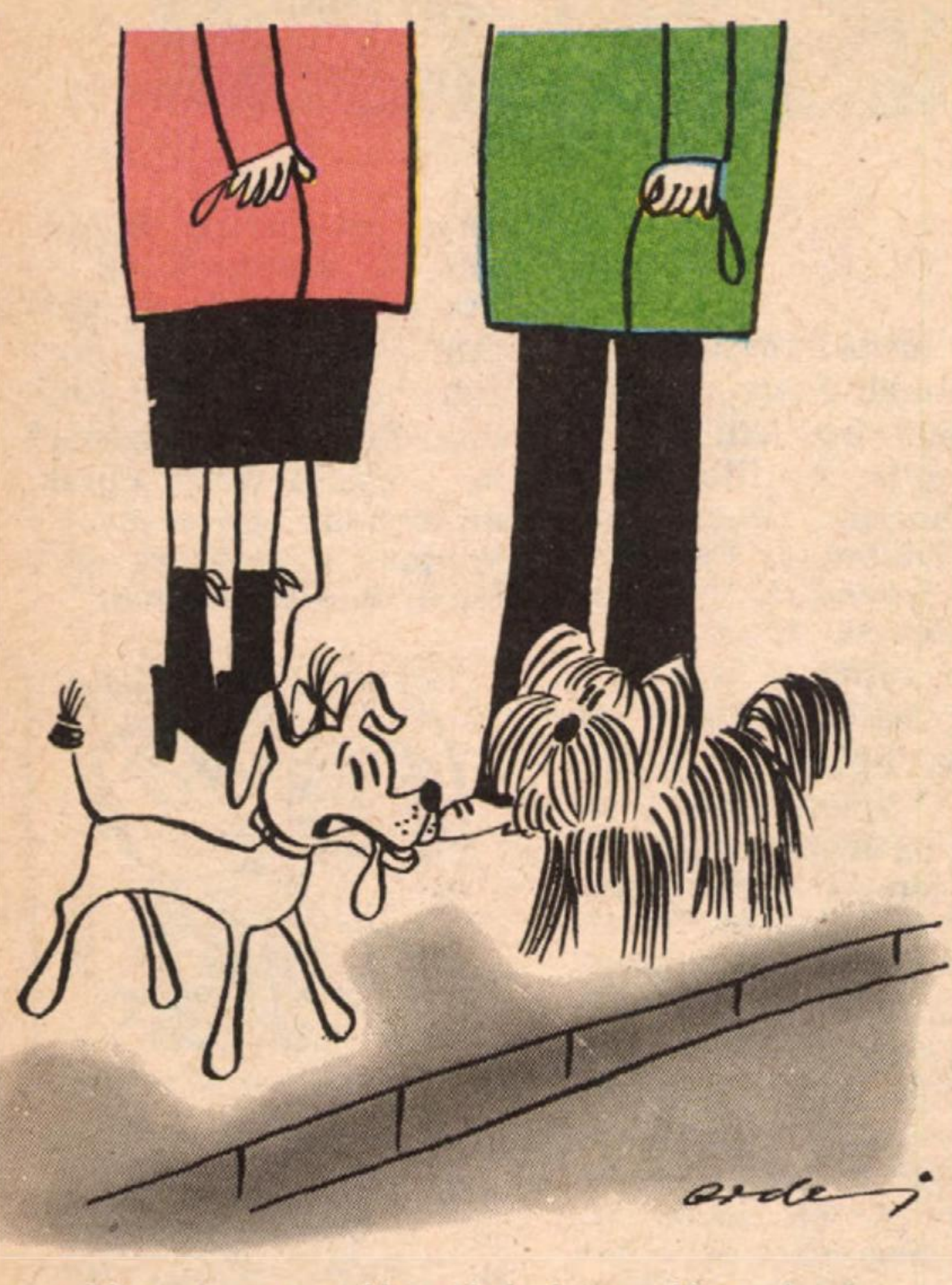

– Micsoda megaláztatás! A gazdám el akar cserélni egy törpepapagájért.

NŐI DOLGOK

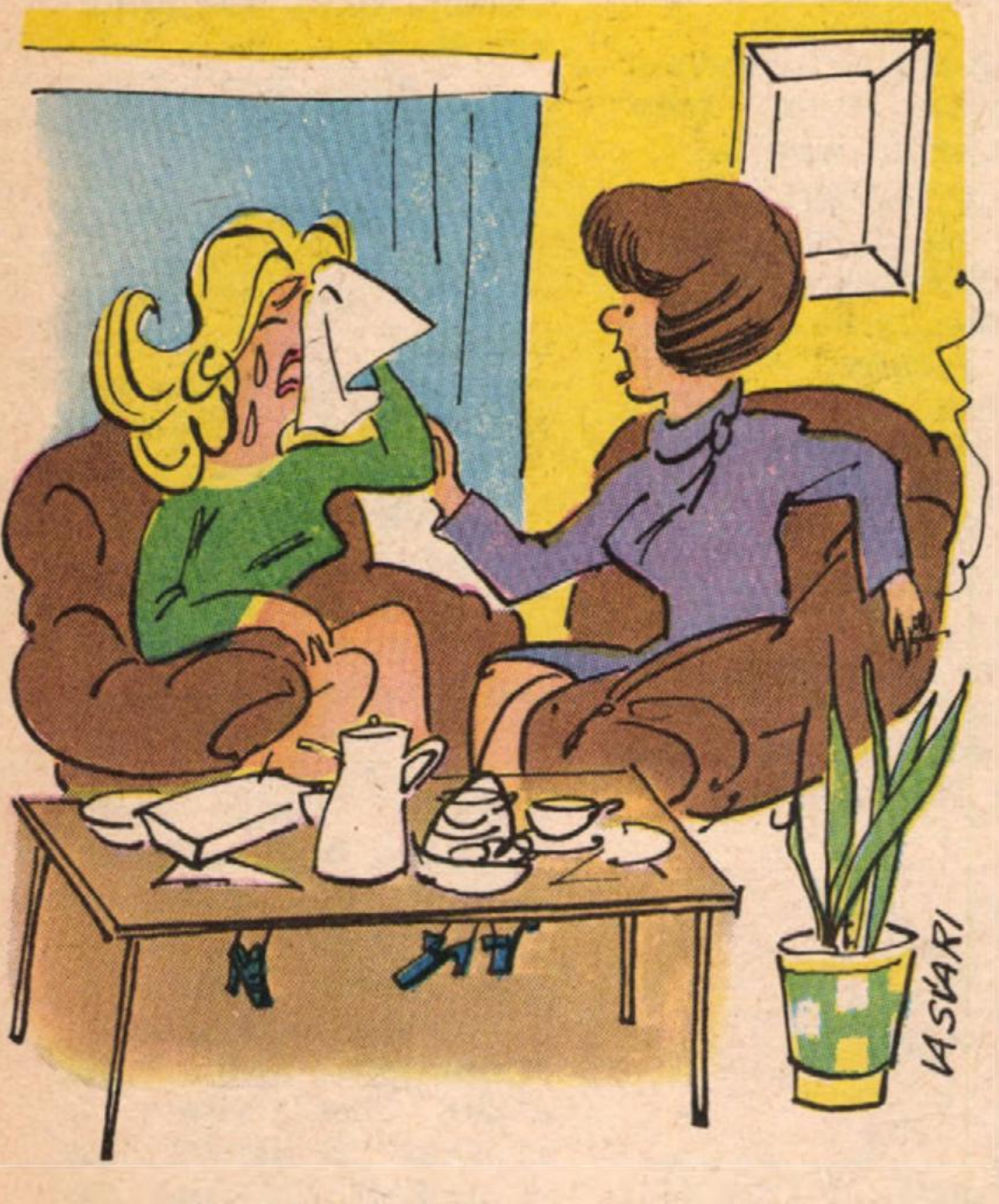

– Mit bőgsz? Az is csak egy férfi . . .

ÚJ DRÁMA SZÜLETIK

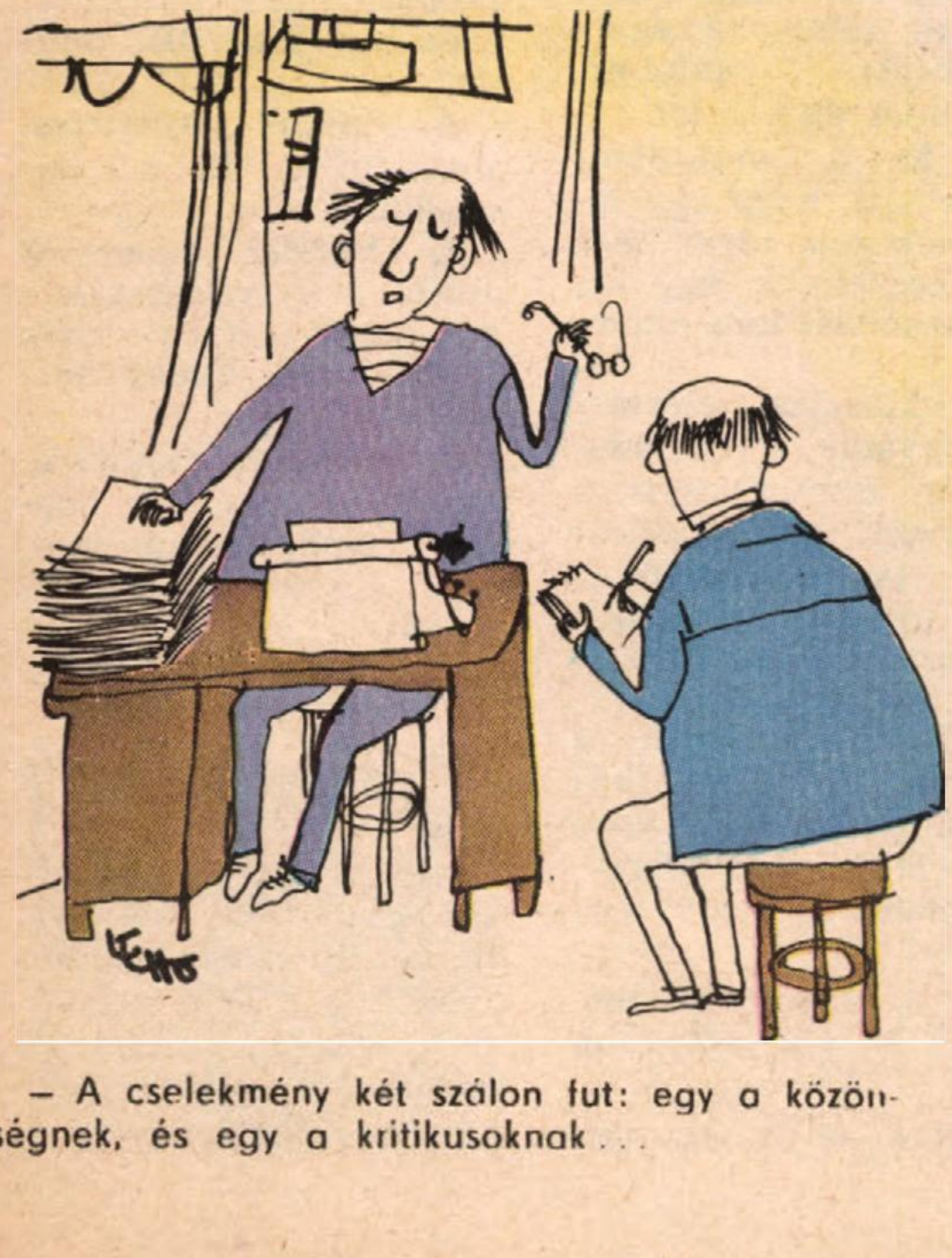

– A cselekmény két szálon fut: egy a közönségnek, és egy a kritikusoknak . . .

LÁTOM AZ ÓRÁMAT

Szereztem végre egy olyan stopperos karórát. Jókora darab volt, kerek és vastag, mint egy borbélytányér. Lehúzta a karom. Botond alighanem ilyen stopperos karórával idézett elő jelentős dologi kárt a bizánci kapu állagában. Régóta vágyódtam egy ilyen stopperos karórára. Rengeteg szám van rajta, meg színes micsodák, aztán több mizgentyű is. Az ember megnyomja az egyik mizgentyűt, akkor két mutató kezd szaladni egyszerre. Most meg kell nyomni a másik mizgentyűt, mire az egyik mutató megáll, a másik mutató tovább szalad. Ha a harmadik mizgentyűt is megnyomod, akkor a két mutató megint együtt fut tovább. Ily módon tizedmásodpercnyi pontossággal lehet rögzíteni például az úszók részidőit és ez fontos, mert legalább a mániái mellett tartson ki az ember. (Ha már az úszósporttal foglalkozom.)

Tehát kedvtelve nézegettem a stopperos karórámat és akkor ijesztő felfedezést tettem.

Hogy nem látom a tizedeket.

Surbankó legényke korom óta szemüveget viselek. Vak egéri jellegem eredetét a két háború közötti korszak átkos iskolaviszonyaira vezetem vissza, amikor is az elsőosztályos tanító nénim nemcsak eltűrte, hogy az orrommal írjam a nagy I-betűket, hanem még a buksi fejemet is megsimogtta ilyenkor, mert azért — s ez javára szóljon — semmitől sem riadt vissza.

Problémámmal egyenest a szaküzletbe siettem s ott egy csinos kis optikusba botlottam kék köpenyben.

— Kisasszony — mondtam minden teketória nélkül — szörnyű dolog történt. Képzelje, nem látom a tizedeket.

A kisasszony derűs és könnyed lélek volt.

— Annyi baj legyen — mondta kellemesen és megnyugtató módon. — Minek az az örökös rohanás? Ott egye meg a fene a tizedeket.

Nyilvánvaló volt, hogy fogalma sincs a lényegről. Ha az ember a tizedeket nem látja, a többit akár ne is nézze.

— Kisasszony — mondtam némiképpen elfúlva —, ne űzzünk gúnyt szent dolgokból. Nekem látnom kell a tizedeket!

— Kérem, kérem, ennél mi sem egyszerűbb. Szabad?

Levette az ókulárémat, az orromra biggyesztette azt a rémes kis drótkeretet a pléhvályúkkal, bepottyantott két lencsét.

— Nos?

A stopperos karórám teljes szépségében bontakozott ki. Eddig ismeretlen részleteit is sikerült felfedeznem. Zöld ékeket, sárga rovásokat, piros hieroglifákat.

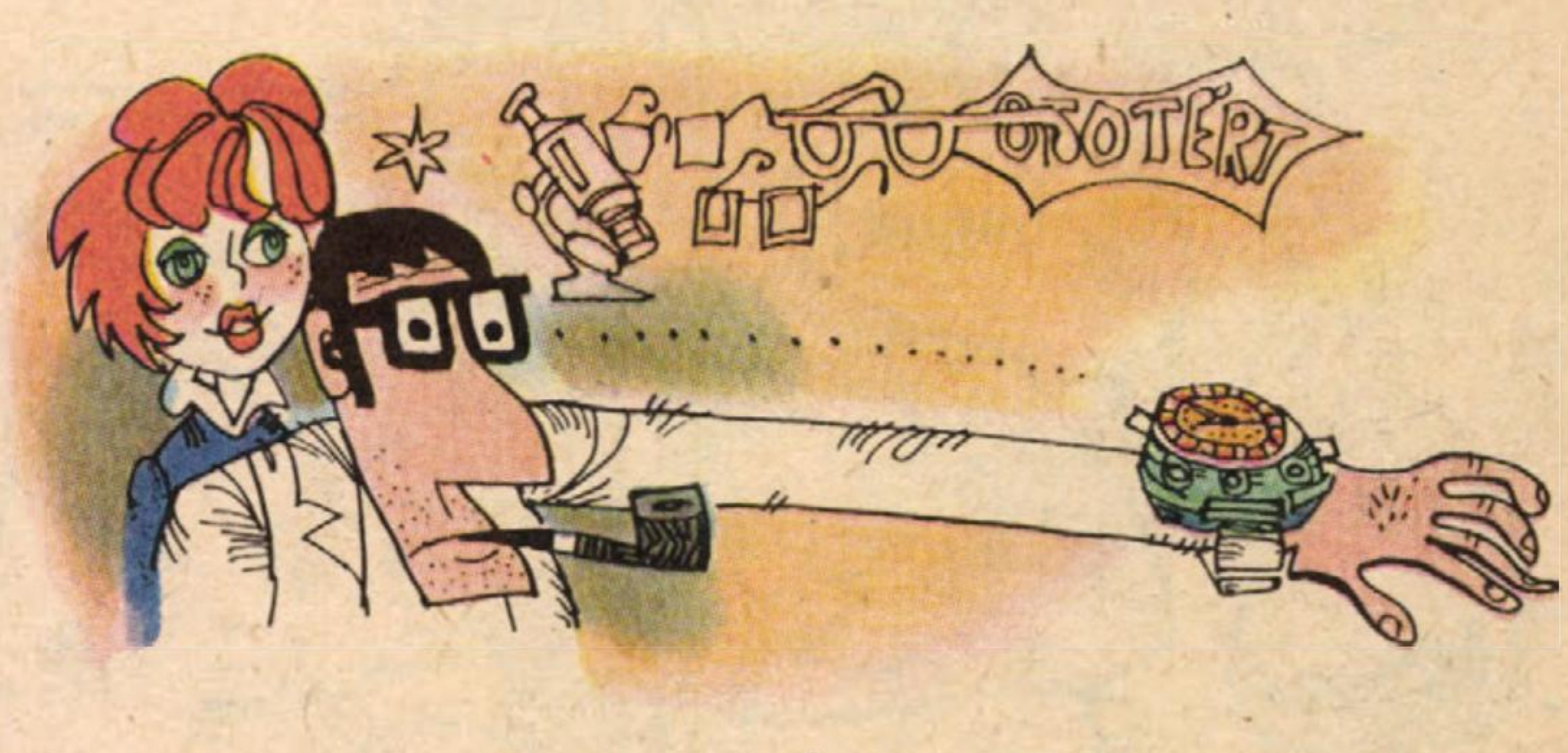

— Gyönyörű — rebegtem. — Most már látom a tizedeket. — Elragadtatva emeltem fel a tekintetemet és abban a pillanatban újra lelombozódtam. — De most meg az úszókat nem látom . . .

Két kis szakmozdulattal visszatette a saját pápaszememet.

— És most?

— Most látom az úszókat, de nem látom a tizedeket.

— Stimmel. A kedves kuncsaft majd a régi szemüvegével nézi az úszókat, az újjal meg a tizedeket.

— Hogy van ez? — kérdeztem lázasan. — Próbáljuk összegezni. Az úszó a fordulóhoz érkezik. Lenyomom az egyik mizgentyűt, leveszem az egyik szemüveget, nézem a tizedeket, megnyomom a másik mizgentyűt, leveszem a másik szemüveget, visszateszem az egyik szemüveget, nézem az úszót . . .

— Erről van szó — mondta a kisasszony.

— Dehiszen ez őrület. Mire ezt mind végigcsinálom, az úszó háromszor is újra fordul. Többé az életben nem érem utól magamat. — Megpróbáltam könyörögni. — Kéremszépen, én mostanáig ezzel az egy szemüveggel mindent láttam. Úszót is, tizedeket is . . .

— Hát istenkém — mondta a kis optikus kegyetlen mosollyal. — Múlik az idő ugyebár. Öregszünk.

Abban a pillanatban elhatároztam, hogy nem adom fel. Tébolyult produkcióba kezdtem ott a bolt közepén a tizedekért. A stopperos karórát a szememhez emeltem, semmit sem láttam. Távolítottam, még annyit se. Megint közelítettem, minden összefolyt. Olyasféle mozdulatokat tehettem, mint egy őrült pozaunos. Amikor aztán egészen messzire tartottam, mintha derengett volna valami. Úristen, ha csak egy fél méterrel lenne hosszabb a karom, újra láthatnám a tizedeket. A csinos kis optikus méla derűvel figyelte a mutatványt.

— Nos? — mondta. —Hát elkészítsem azt a másik pápaszemet?

Hirtelen rájöttem valamire.

— Hagyja csak aranyoskám — mondtam fölényesen. — Nincs rá szükségem.

És a húszévesek önbizalmával vágtattam ki a szaküzletből. Már tudtam, mit teszek.

A bokámra csatolom a stoppert.

Peterdi Pál

MESTER-DETEKTÍV

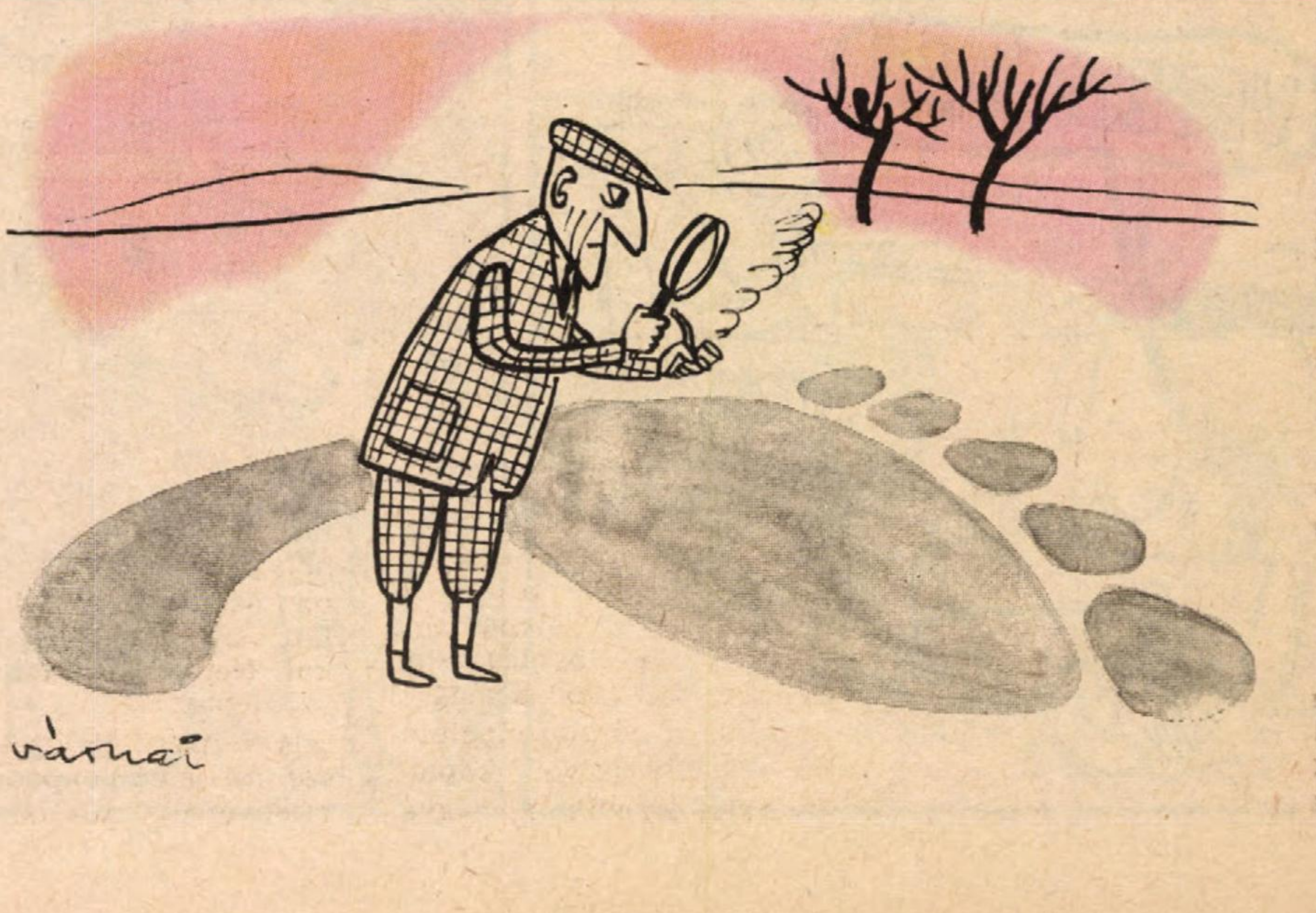

Tót Gyula:

a félelmet nem ismerő ember

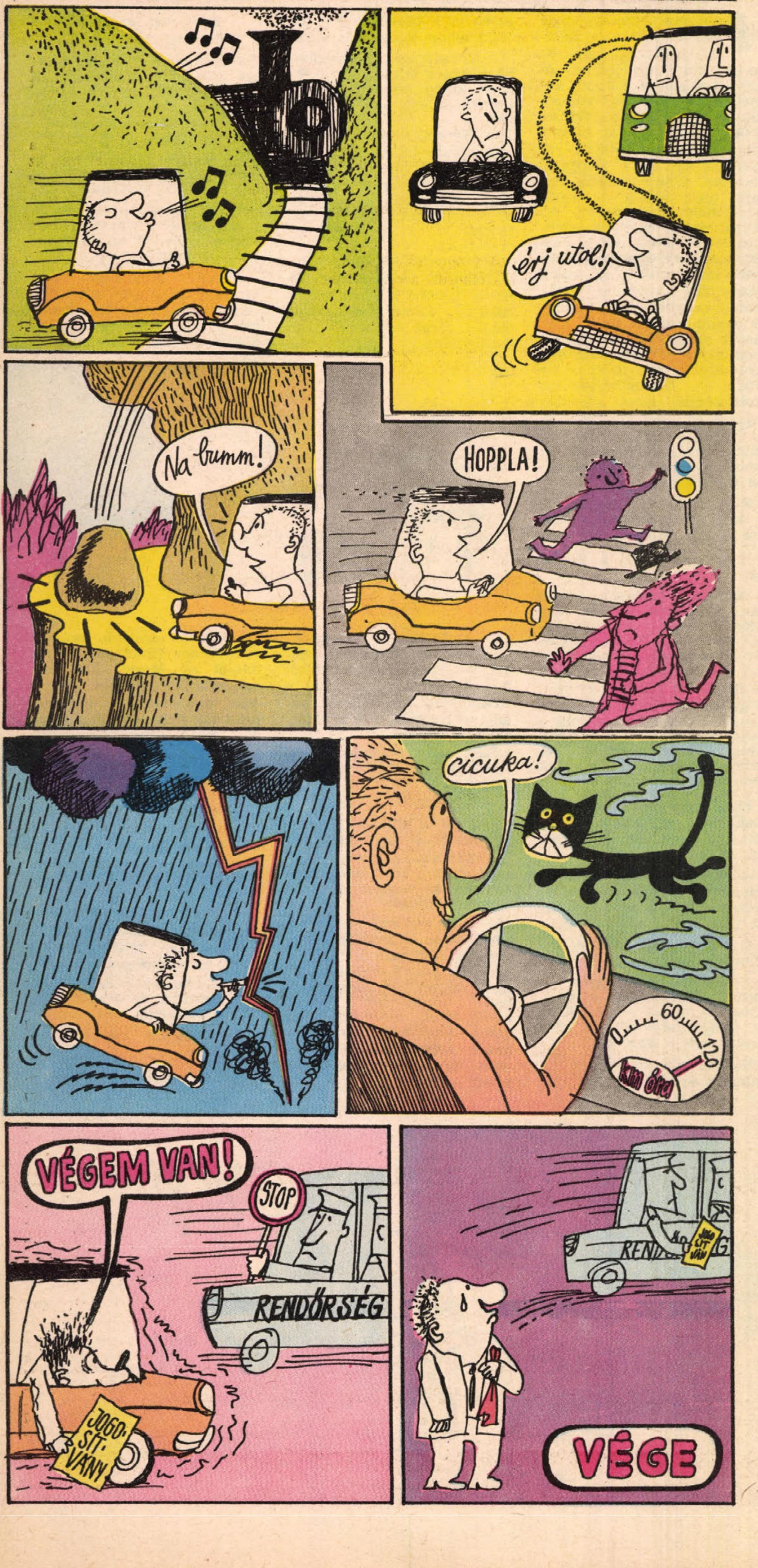

FALUSI TÖRTÉNETEK

1

Az orvosi rendelő várószobájába valaki betámogat egy embert és otthagyja. Az illető odajön hozzám, bocsánatot kér. Dülöngél. Felhúzza a nadrágszárt, mutatja a bokáját. Csupa vér. Zokni nincs a lábán.

— Sörösüvegnek az aljába léptem. Már délelőtt beleléptem, de nem törődtem vele. Ha nem jön át a szomszéd, elvérzek. Két és fél liter vért vesztettem. Ahogy lépkedtem, ottmaradtak a véres lábnyomok. Erre mondják a televízióban, hogy véres lábnyomok a levegőben. Az embernek tíz liter vére van és ebből nekem elfolyt három.

— Hol lépett rá az üvegdarabra?

— Sörösüvegnek az aljába léptem. A házunk előtt. Mindent kidobálnak abban az utcában.

Behívják az orvoshoz.

Amikor kijön, szép, ügyes kötés van a lábán. A cipőjét is fel tudta rá húzni. Vagy felhúzták neki.

— Megkérdezte a doktor, mennyit ittam. Mondom neki: tegnap vagy máma? Adott három tetanuszt. Még majd visszamegyek kettőért. Megmérték, hogy mennyi vért vesztettem. Tudtam előre, hogy ennyi. Három és fél liter. Nem törődök vele. Még máma este pótolom.

2

Első legényt a mai időkben is választanak minden télen az egyik dunántúli faluban. Majdnem úgy, mint régen. Ez a „majdnem” azt jelenti, hogy egy legénynek sem törik be a feje, legfeljebb egy kis agyrázkódást kap némelyik.

A választási szertartás ugyanis fejbeveréssel jár. Pontosabban: a fejtetőnek az ajtófélfához (szemöldökfához) való ütögetésével. Szóval azokat a legényeket, akik beneveznek a választásba, megfogja a kocsma ajtajában három-négy hasonló korú fiatalember, s emelgeti, meglehetősen nagy lendülettel.

Az a legkarakánabb, akinek a feje legtovább bírja.

Illetve — és ez mutatja, mennyire fejlődnek a szokások is — ma már meg lehet váltani a fájdalmakat, borral. Aki a többieknél nagyobb mennyiségű bort igér a társaságnak, miközben egyre-másra koppan a feje, az élre kerül a dicsőségben.

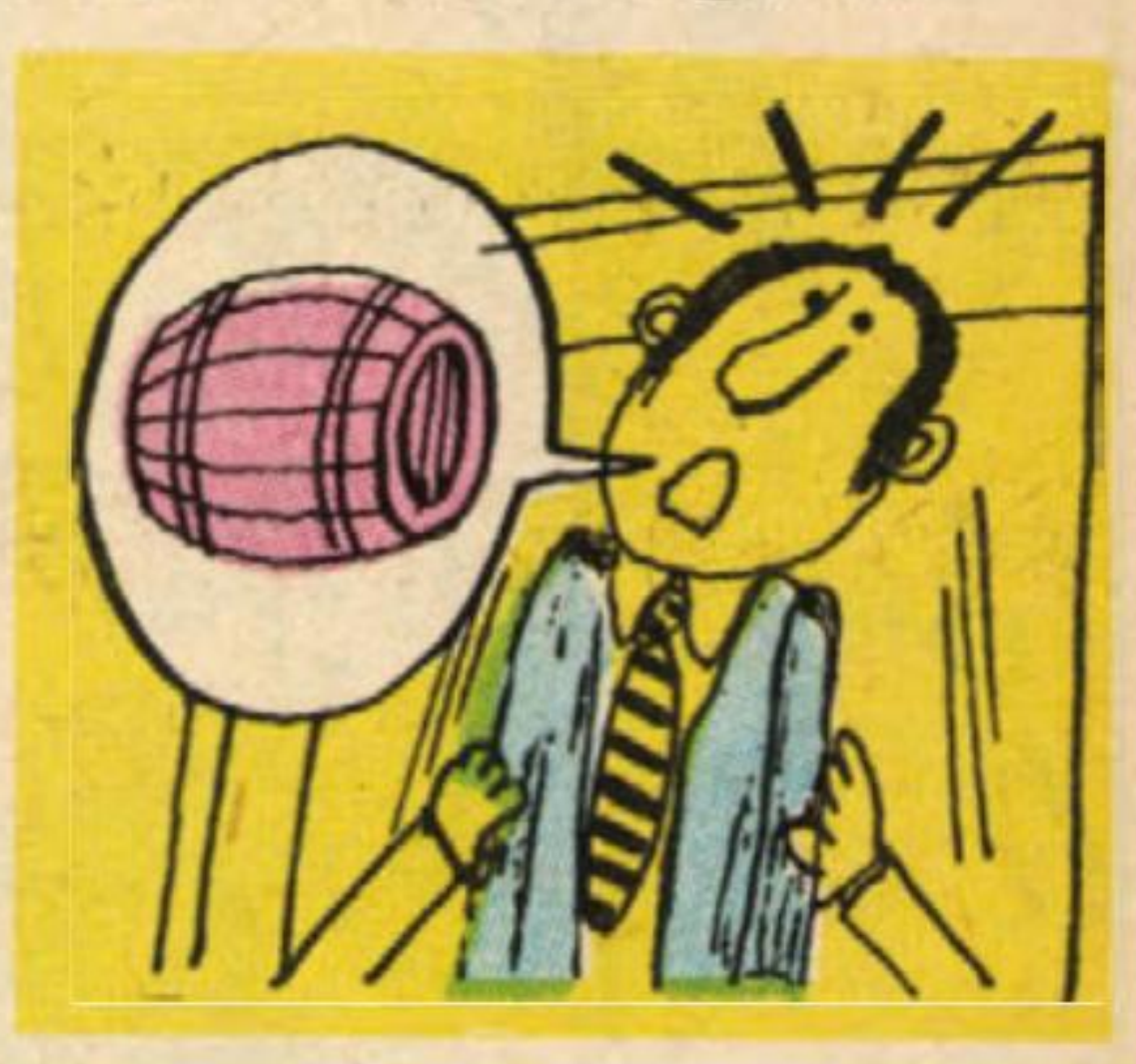

3

Szombat délután átjött a Vendel szomszéd. A Vendel szomszédnak mindig olyan a szeme, mintha ölni akarna, noha jámbor ember, de most még a fogát is csikorgatta. A köszönése fenyegetésnek tetszett inkább, mint nyájas üdvözlésnek.

— Valaki beoltotta a tyúkokat! — közölte a háziasszonnyal.

— Engedély . . . vagy bejelentés nélkül?

— Az ám! Tévedésből. De csak tudjam meg, ki volt. Szomszédnéni nem tudja, ki volt?

— Nem láttam, hogy idegenek jarkáltak volna az udvarukban. Igazán mondom, nem láttam.

— Pedig járkáltak. Megbökdösték az összes tyúkot. Hazaérek, látom, az összes tyúk ki van engedve. Tudja szomszédnéni, hogy sose angedünk ki egyet se, nemhogy az összeset!

— Tudom, persze.

— Nahát! Hazaérek, látom kinn a baromfit, aztán megtaláltam a gyógyszeres üveget is az ól mellett. De csak kerüljön a kezem közé az állatorvos!

— Elképzelni sem tudom, hogy történhetett — mondta a háziasszony.

Estére kiderült minden.

A tyúkok véletlenül szabadultak ki a „karámból”.

A Vendel szomszéd által gyógyszeresnek minősített üveg nem gyógyszeres, hanem hajlakkos.

A Vendel szomszéd, mielőtt hazatért a háztáji jószágállományhoz, egy kissé „beoltotta” magát.

Gemenci József

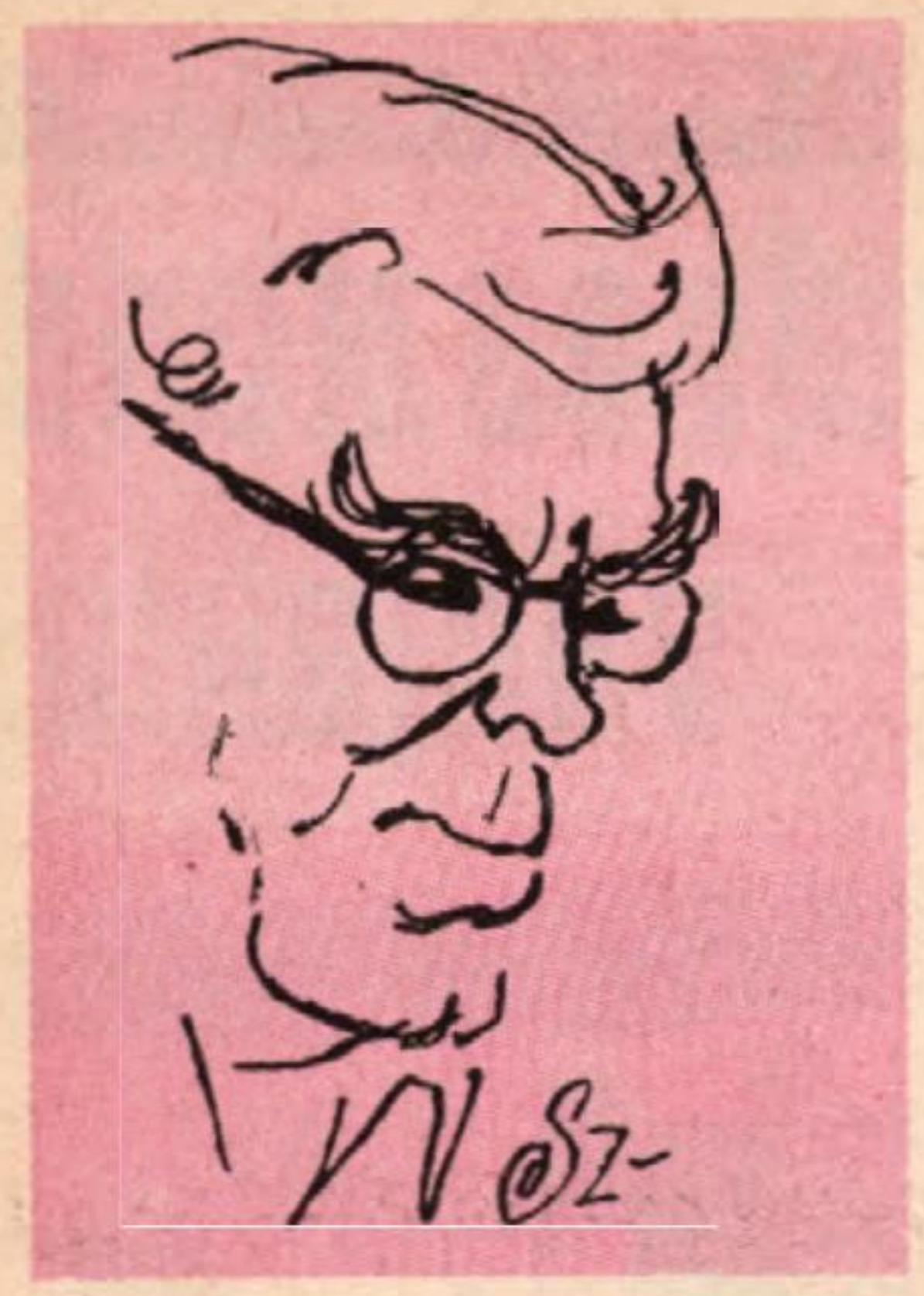

GÁBOR ANDOR:

JÓTÉKONYSÁG

– Vázlat –

Jószív bácsi, a nevezetes filantróp, aki már kora ifjúságától fogva tele volt részvéttel az emberiség szenvedései iránt, ment-mendegélt az utcán, ahol is a falnak támaszkodva meglátott egy koldust. A koldus előrenyújtotta kezét a járókelők felé és valamit mormolt, nyilván segítséget kért a járókelőktől, akik jártakkeltek, hogy nevüknek csakugyan megfeleljenek.

— Na most — mondta Jószív bácsi —, most kitanulmányozom, milyen ez a város. Megnézem, hogy egy félóra leforgása alatt ki ád és mennyit ád ennek a koldusnak, aki alkalmasnak látszik arra, hogy a közrészvétet valóban felkeltse.

Jószív bácsi néhány lépésnyire a koldustól megállt és várta a történendőket. Az első öt percben semmi sem történt, a koldus csak mormolta a mondókáját, de senki a sűrűn kavargó jövők-menők közül még csak meg sem állott, még csak észre sem vette a koldust. Ezek voltak azok az emberek, akiknek sürgős dolguk vala. Az ötödik percben egy piros arcú kedves bakfis meglátta a koldust és odament hozzája. Könnyes szemmel kezdett kutatni a ridiküljében, s mikor a koldus már boldog volt, a bakfiska megállapította, hogy nincs nála pénz. Egy vas se.

— Az Isten áldja meg, jó ember — mondta a koldusnak és tovább sietett.

Ezután tíz perc múlt el esemény nélkül. De a tizedik perc végén egy bundás úr figyelme a koldusra terelődött. A bundás úr kivett a zsebéből egy ezüstpénzt és megkérdezte a koldust:

— Tud-e visszaadni?

— Miből? — kérdezte a koldus.

— Egy ötkoronásból.

— Mennyit?

— Négy korona kilencvenhatot.

A koldus elborult arccal felelte:

— Nem.

A bundás úr fájó szívvel lendült odább.

A félóra végén még valaki volt, aki megállt a koldus mellett. Fiatalember, látszott rajta, hogy újságíró.

— Na öreg — mondta —, hogy megy magának?

— Rosszul.

— Keres-e valamit?

— Majdnem semmit.

— Mégis, összejön-e valami?

— Hát nagyon kevés.

A fiatalember felírta mindezt a noteszába, s azután kezet szorított a koldussal.

Jószív bácsi, a nevezetes filantróp, elkomorodott.

— Hallatlan! Kőbül van ennek a városnak a szíve! Miből él meg ez a koldus, ha egyrészt az ördög se törődik vele, másrészt aki törődik vele az sem ád neki semmit? Össze fog dőlni ez a gonosz város, össze!

És Jószív bácsi fejcsóválva távozott.

Ja igaz, a koldusnak Jószív bácsi sem adott egy kis rézkrajcárt sem.

(1914)

Gábor Andor születésének 90-ik évfordulójára.

SÚLYOS VÉTSÉG

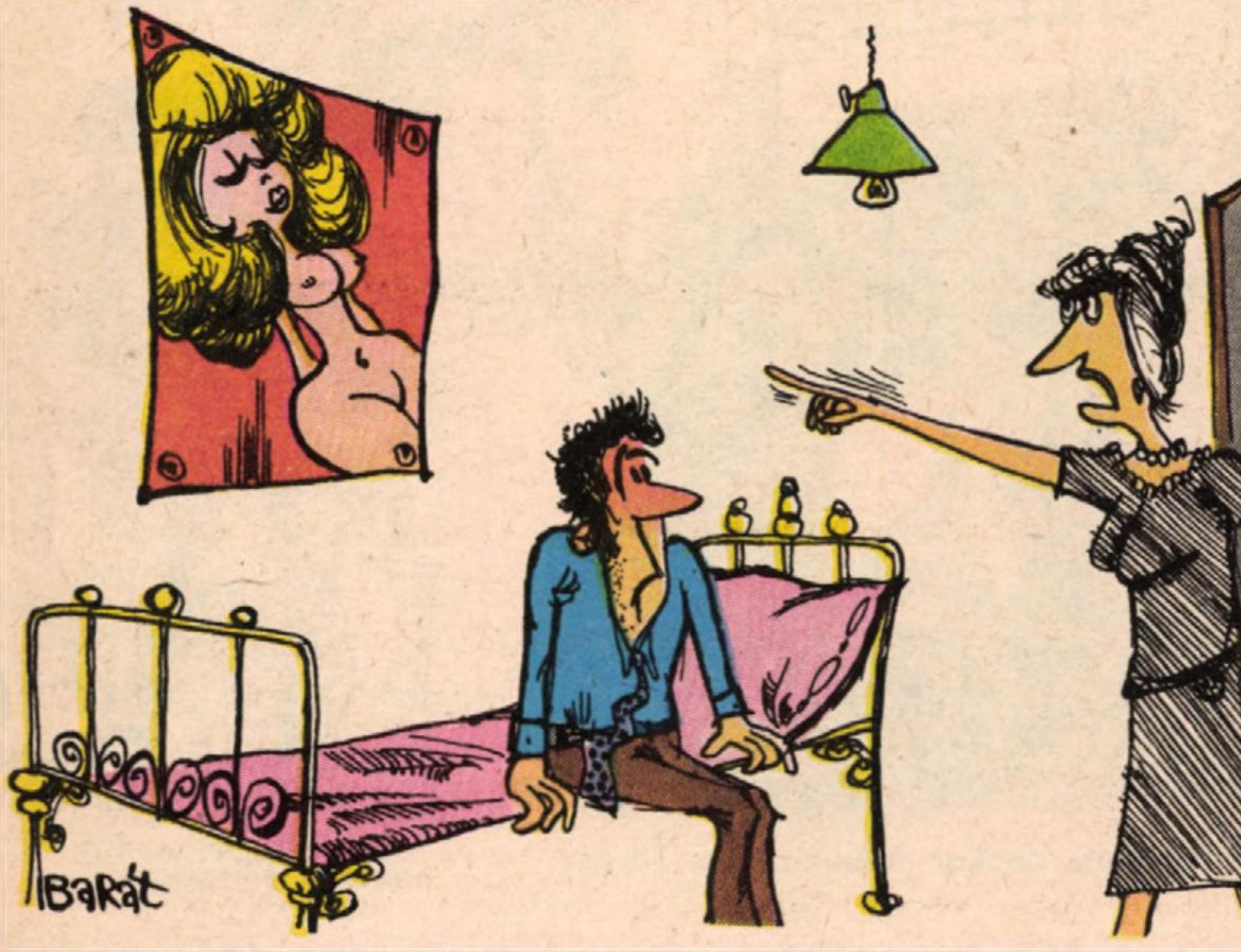

– Figyelmeztettem, hogy nőt nem hozhat fel a szobába!...

AUSZTRIA SZENT TEHENE

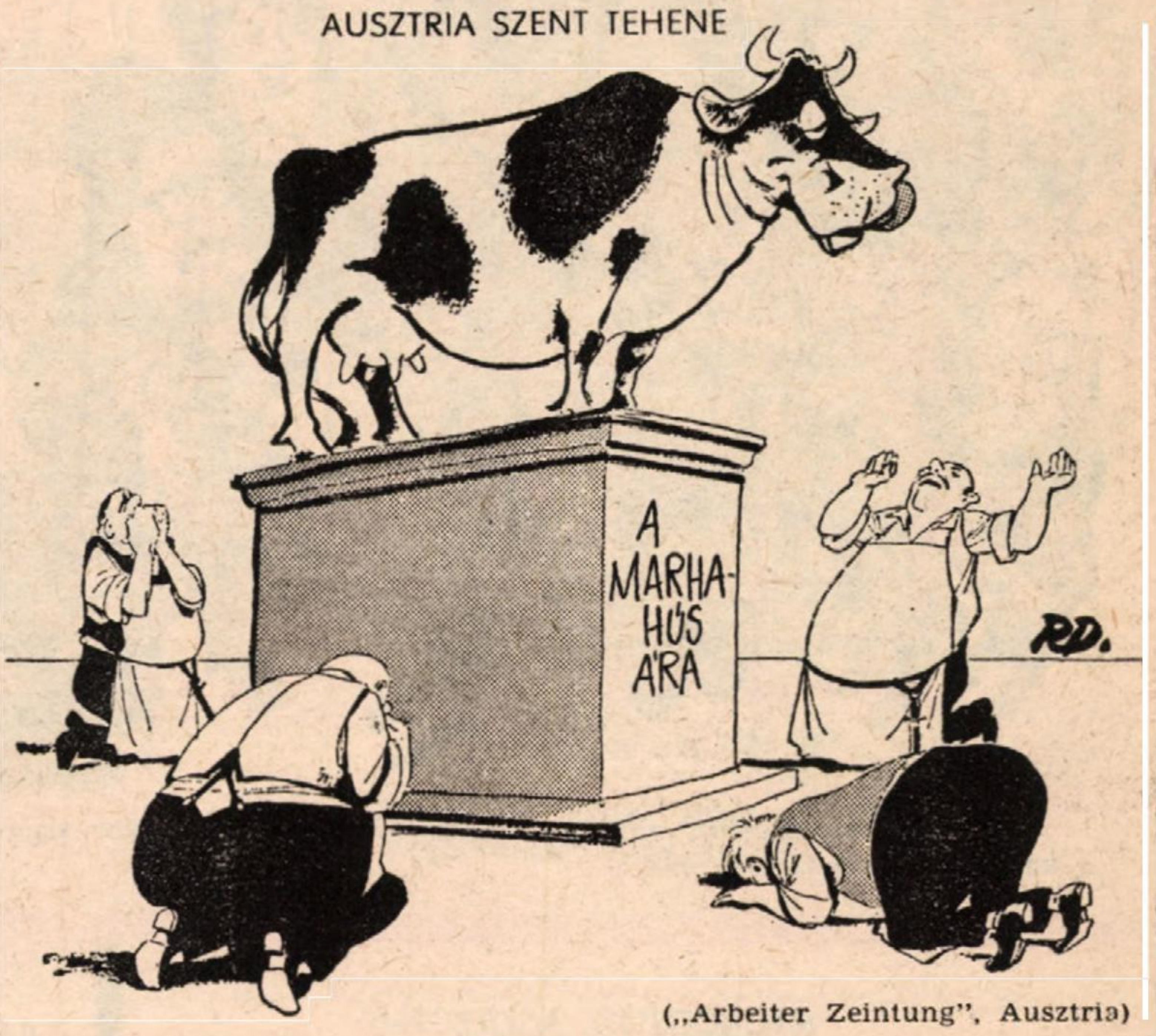

(„Arbeiter Zeintung", Ausztria)

SZERVIZ

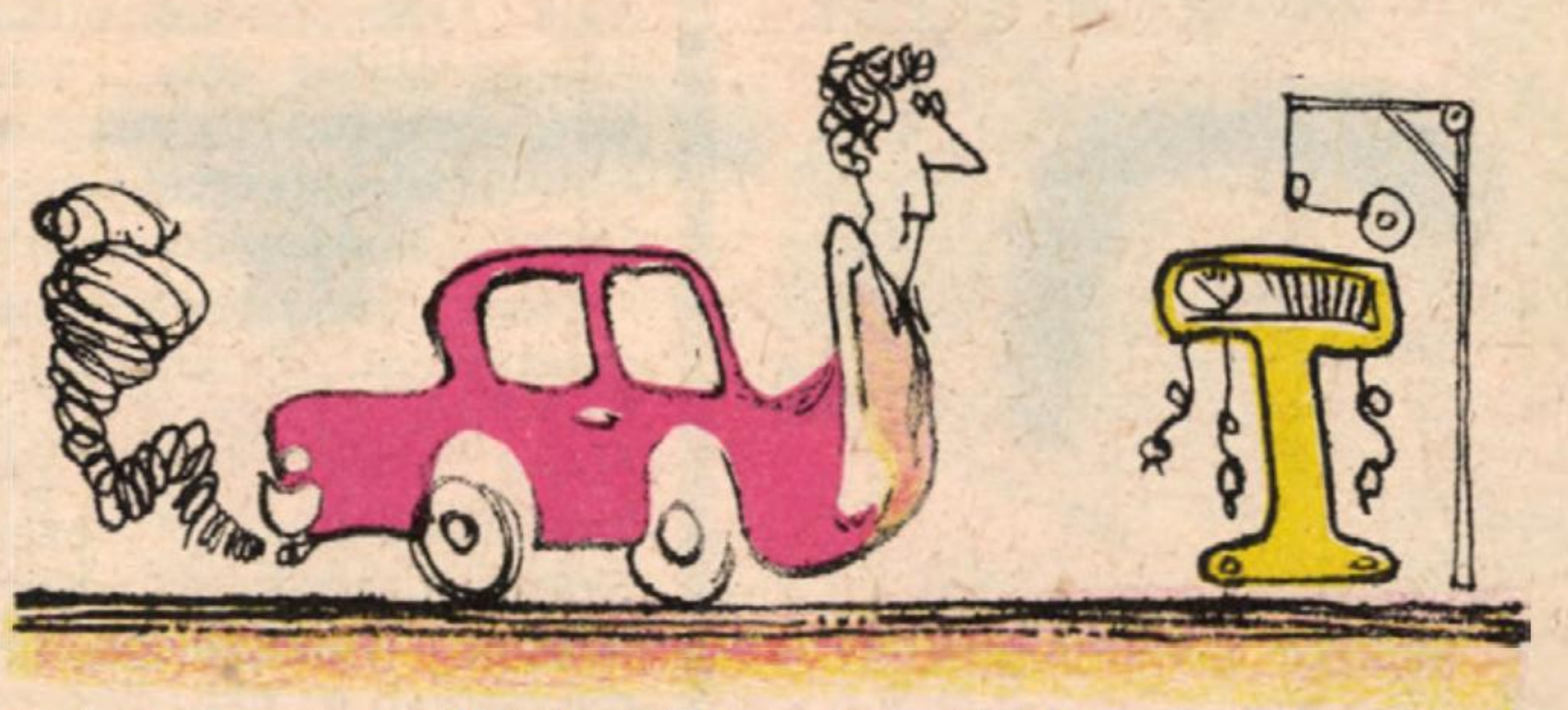

Olvasom, hogy országszerte kitűnő gépkocsi-szervizek épülnek, melyekben a legmodernebb gépek vizsgálják a futóművek állapotát, a fényszórók beállítását, az üzemanyag-fogyasztást és az olajnyomást, szóval mindent, ami az autó zavartalan működését biztosítja.

A hír adta legújabb világmegváltó ötletemet, amelynek lényege: az autószervizek mintájára emberszervizeket is lehetne létesíteni, ahol időnként a forgalomban levő egyedeket időszakos műszaki revíziónak vetnék alá. Tegnap éjjel — képzeletben — fel is építettem egy ilyen emberszervizt és, ne tartsanak önzőnek, de az első vizsgálatot önmagamon végeztettem el, mivel régen lejárt a garanciális időm és az utóbbi időben észrevettem: a motorom sem húz olyan erővel, mint új korában.

Begördültem a hatalmas szerelőcsarnokba, ahol egy halom kérdőívet tettek elém. Sokszáz rubrikát töltöttem ki, majd egy tanpályára irányítottak, ahol ezeket a kérdőíveket le kellett bélyegeztetnem. A stemplizők — szokásuk szerint — szobán kívül voltak, nekem pedig rohangálnom kellett utánuk, emeletről emeletre. Közben megállapították, hogy a bal futóművem csámpás, rugózása csökkent és kiváltképpen hegymenetben hajlamos a csúszásra.

A reménytelen rohangászásban jelentősen emelkedett a vérnyomásom és az elektromos berendezésemben a feszültség. Egy szerelő, akivel ordítani kezdtem, csendesen figyelmeztetett:

— Fékezze magát a kedves ügyfél!

Erre még jobban ordítottam, a szerelő pedig megállapította, hogy nem tudom fékezni magam, ami balesetveszélyes: előfordulhat, hogy a rossz fékek miatt fejjel megyek a falnak. Sőt! Elképzelhető, hogy a lejtőn sem tudok megállni.

Ezután egy hosszú, egyenes vonalon kellett végighajtanom. Tőlem jobbra és balra garanciális hölgyek tesztvizsgálata folyt, ami — érthetően — felkeltette az érdeklődésemet. A szakemberek megállapították, hogy hibás a kormányszerkezetem, mert a lányok közelében mindig letértem az egyenes útról.

Motoromat a túlzott igénybevétel után is viszonylag jónak tartották, bár az egyik hengeremben, vagy ahogy itt nevezik: pitvaromban, észleltek egy kis kopogást, és a szelepeket sem találták kifogástalannak. Megállapították, hogy kellő óvatossággal még néhány százezer kilométert futhatok vele, csak tartózkodjam a teherszállítástól és a motort túlzottan igénybevevő szerelmi bonyodalmaktól.

Az üzemanyag-fogyasztás vizsgálata kimutatta: az égéstérbe juttatott keverék összetétele nem megfelelő. Kevesebb alkoholt és több fehérjét javasoltak. Felhívták a figyelmemet a rendszeres tankolás fontosságára és azt tanácsolták, hogy a költséges házon kívüli töltőállomások helyett inkább a megszokott otthoni keveréket használjam. Figyelmeztettek, hogy a különböző serkentő anyagok, mint például a koffein, egy időre valóban megemeli a motor teljesítményét, de hosszú távon erősen csökkenti annak élettartamát.

A levegőszűrőm és a porlasztóm vizsgálata rendkívül szomorú képet mutatott, ezért a dohányzástól eltiltottak.

Az elektromos reléim állapota sem megfelelő. Időnként hatalmas feszültség akkumulálódik a szerkezetemben, melynek levezetésére a feleségemet, a gyerekemet és a kutyámat használom. Ez a módszer a szerelők szerint korszerűtlen és a hatásfoka sem megfelelő. Ezért inkább a magas feszültséget kiváltó zárlatokat kell megszüntetni.

Karosszériámat még jónak találták, bár a régi fényezésem kissé megkopott, ezen azonban már nem lehet segíteni.

A szerviz után a szerelők megállapították: egyelőre részt vehetek a forgalomban. Nagyobb meghibásodás a rendeltetésszerű használat esetén nem várható, bár erre nem vállaltak garanciát...

Ősz Ferenc

Megkérdeztük rajzolóinkat:

Az új esztendő melyik napját várják a legjobban?

Barát József:

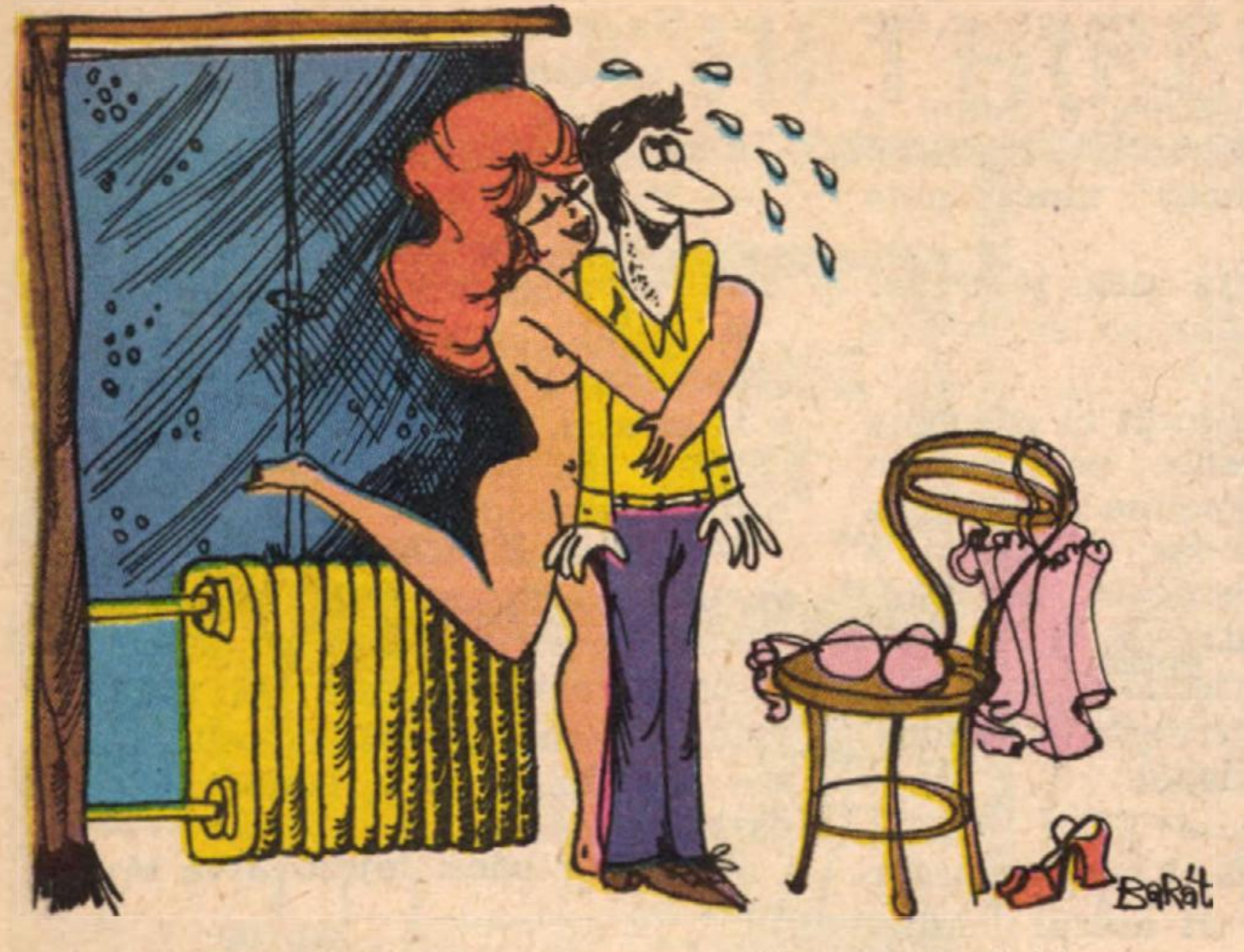

– Azt hiszem, ezt a napot várom a legjobban.

Szür-Szabó József:

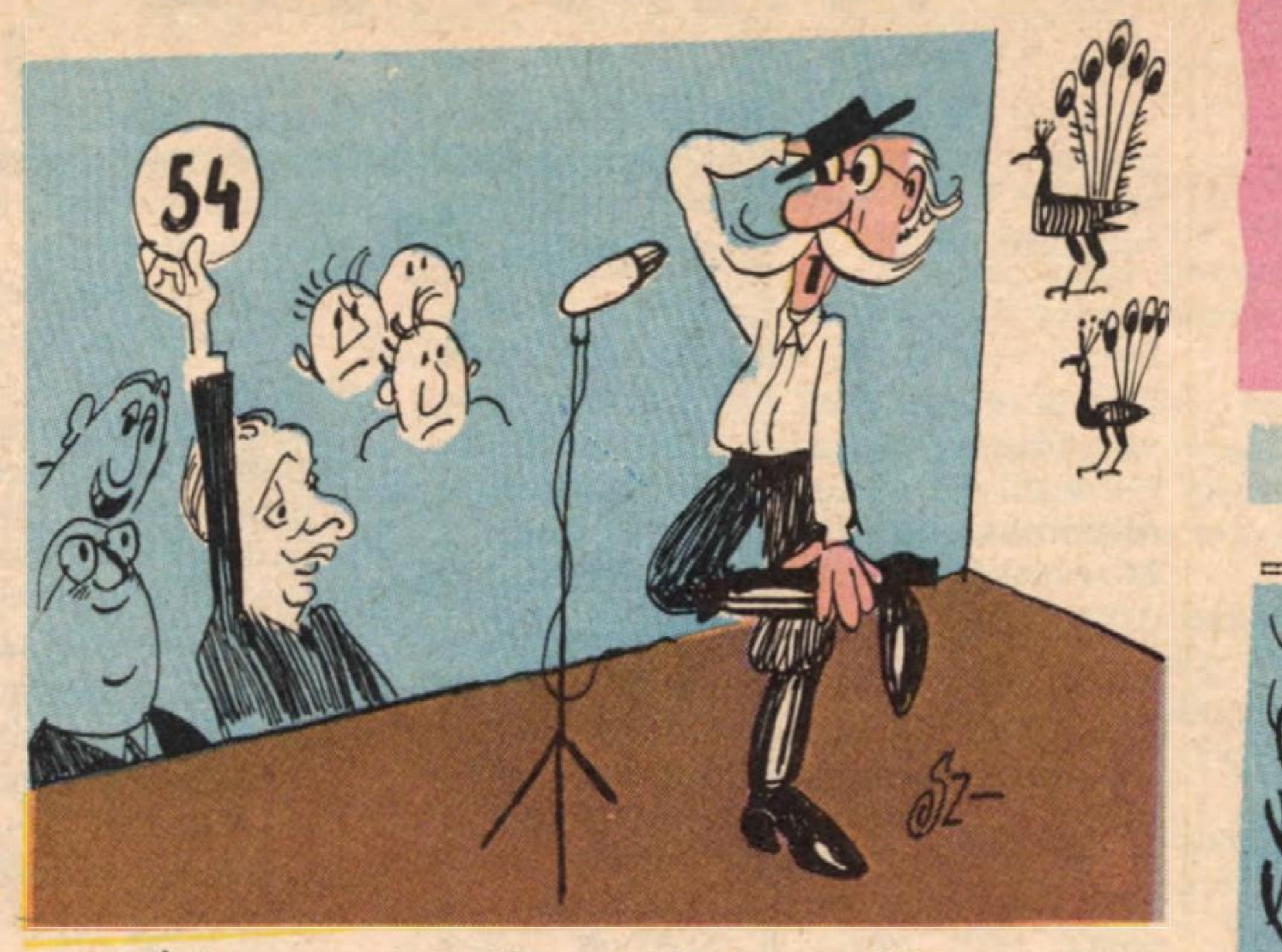

– Azt a napot, amikor az énekemre 54 pontot ad majd Ortutay Gyula az Arany Páva-vetélkedőn.

Endrődi István:

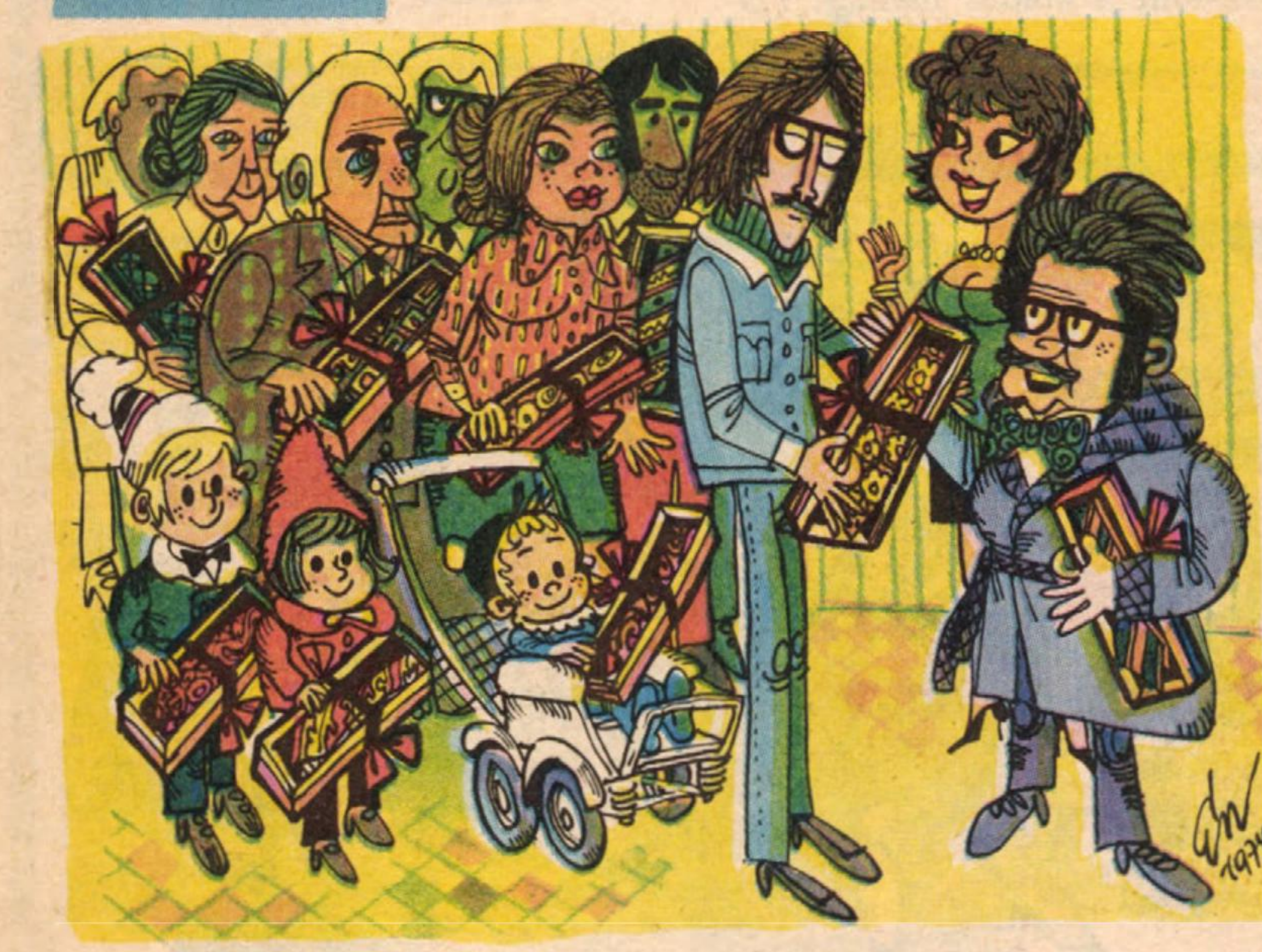

– A születésnapomat, mert az egyben jubileum is: akkor kapom a kétszázadik nyakkendőmet.

Sajdik Ferenc:

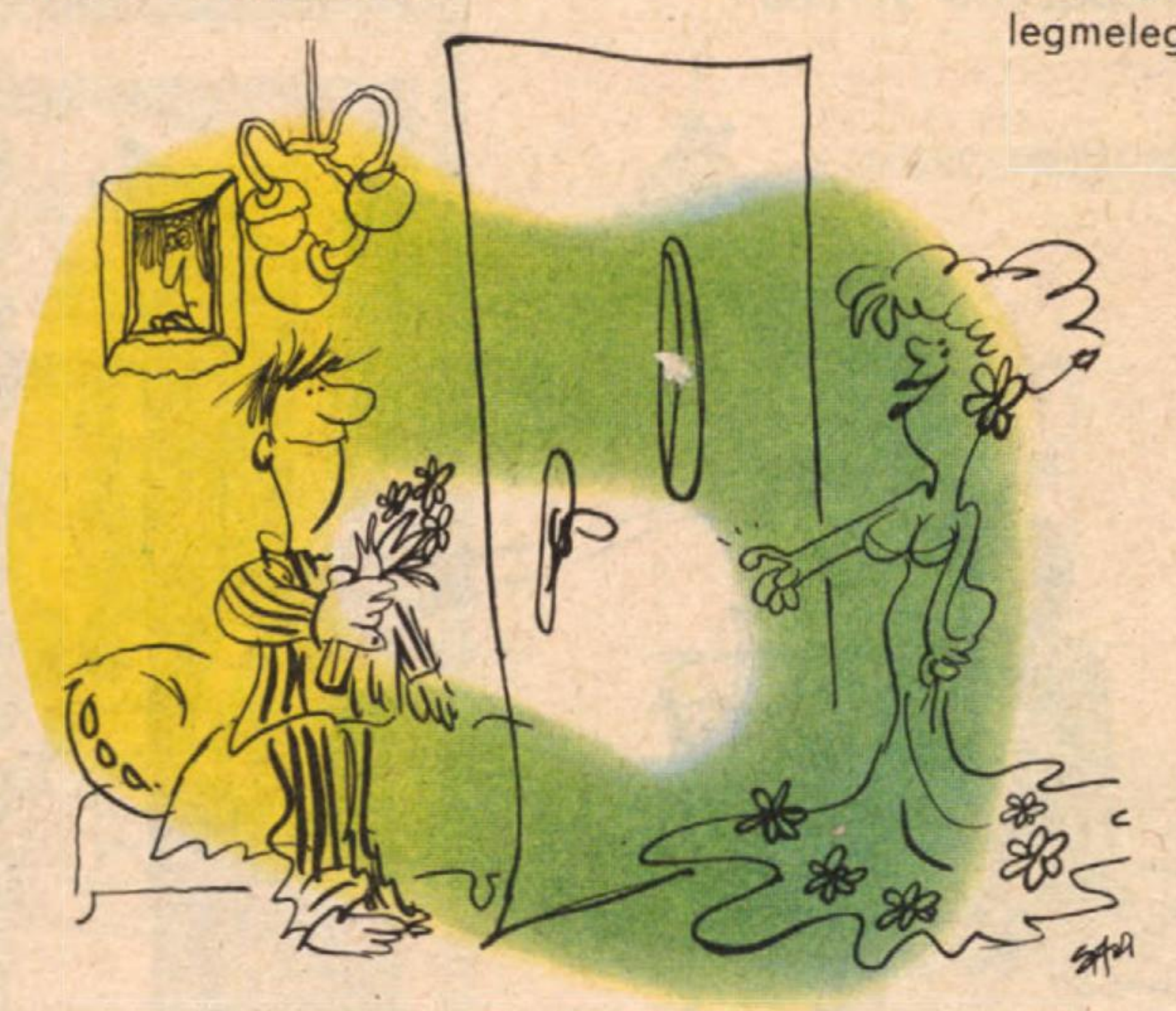

– Azt a napot, amikor felbukkan a Tavasz Tündére.

Fülöp György:

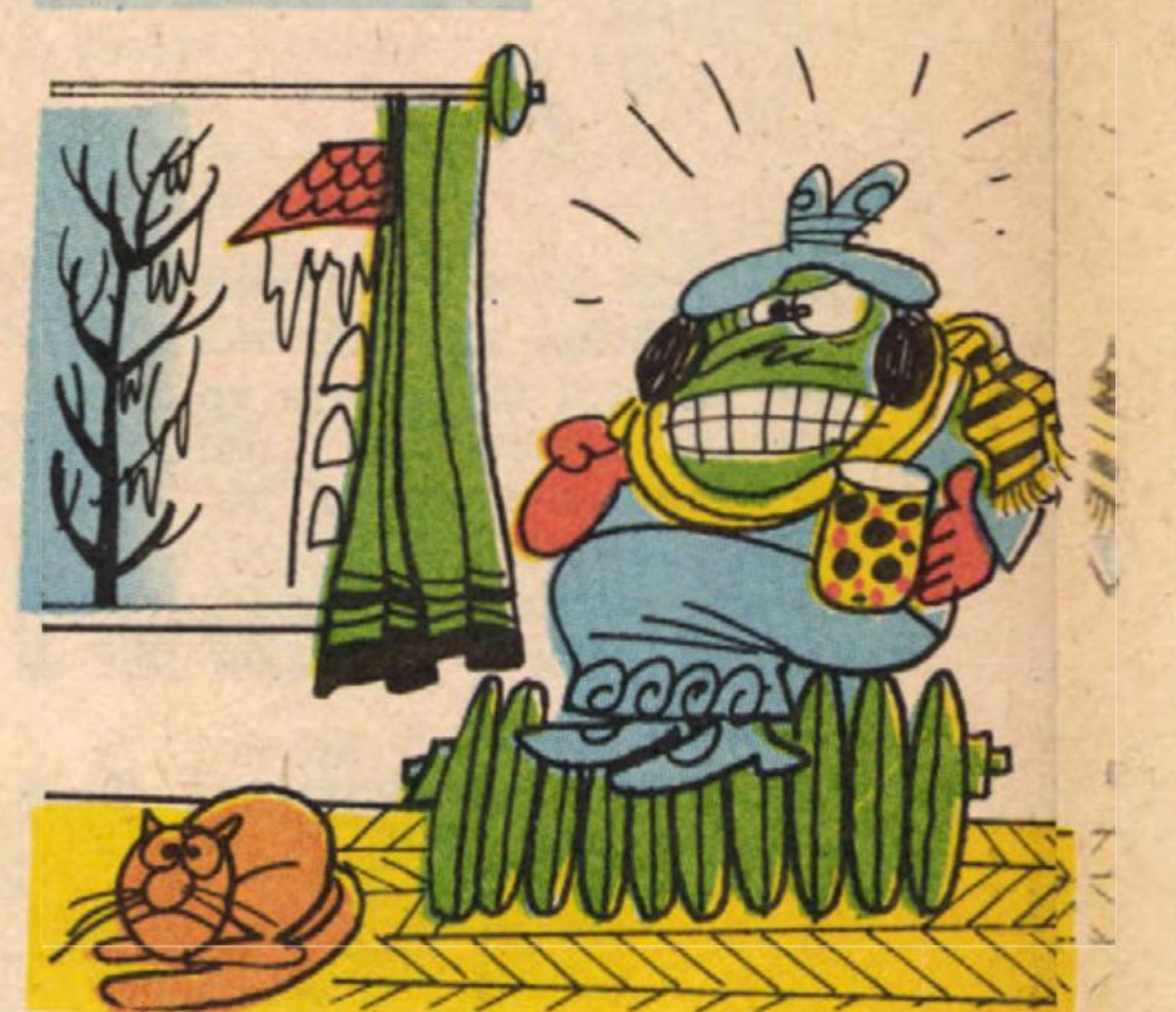

– Az év leghidegebb napján az év legmelegebb napját...

Lehoczki István:

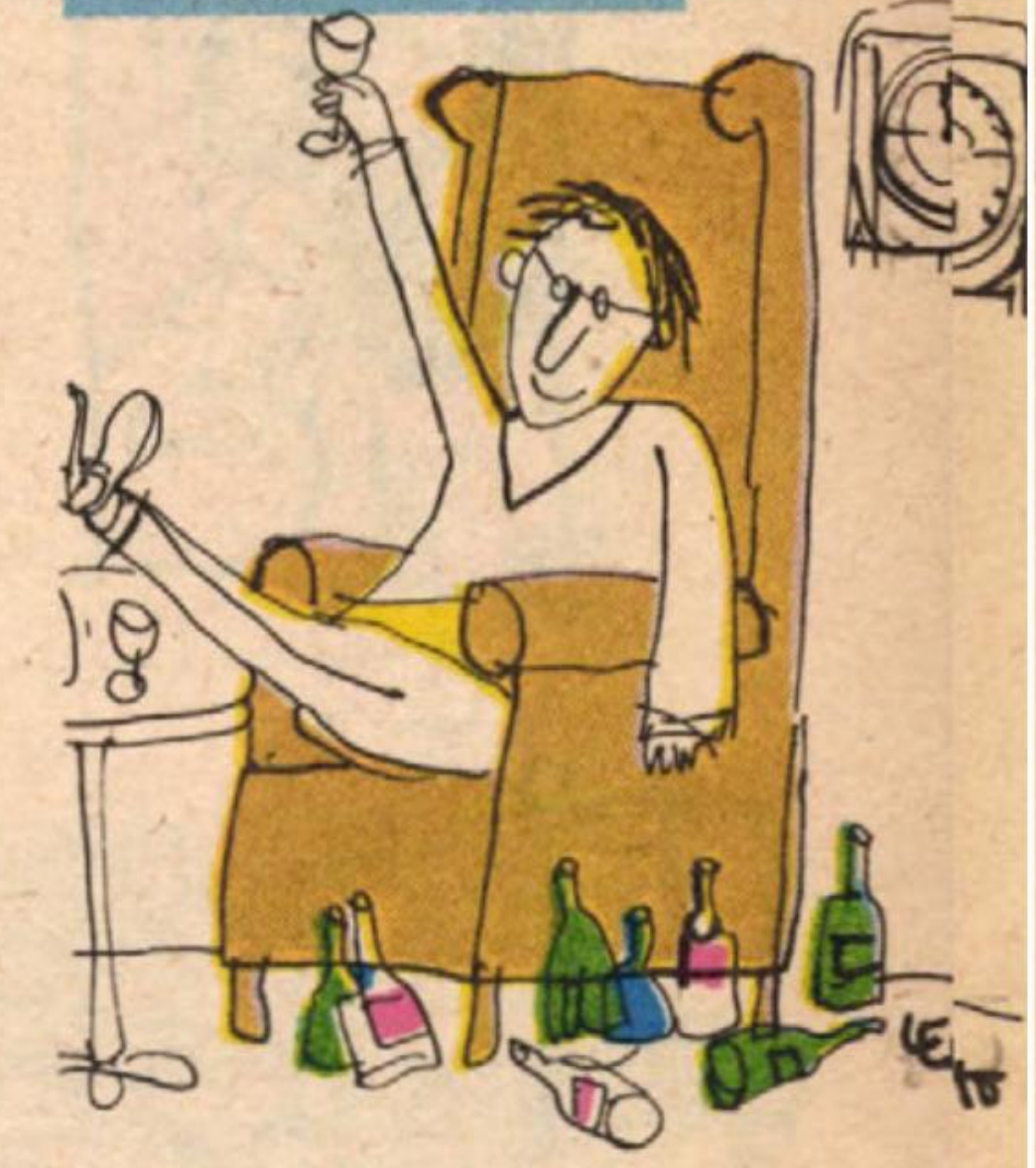

– Az utolsót...

Hegedűs István:

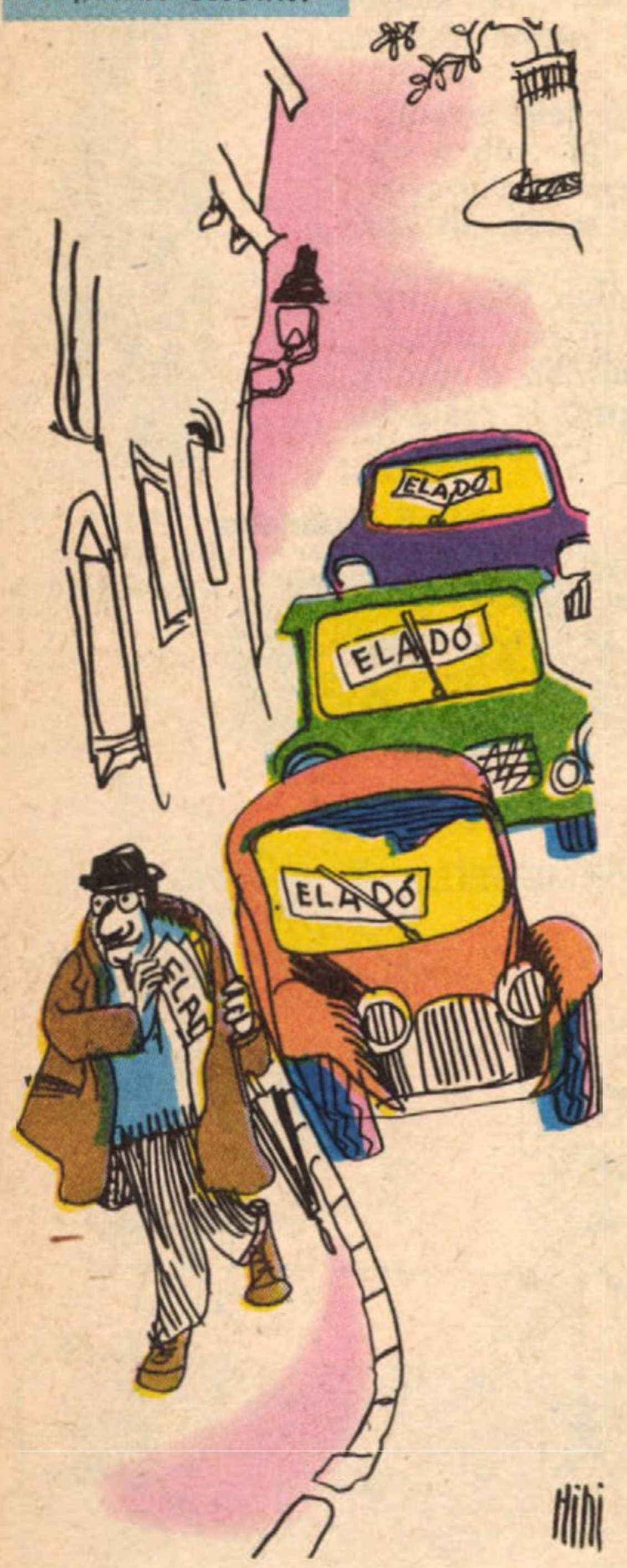

– Április elsejét.

Vasvári Anna:

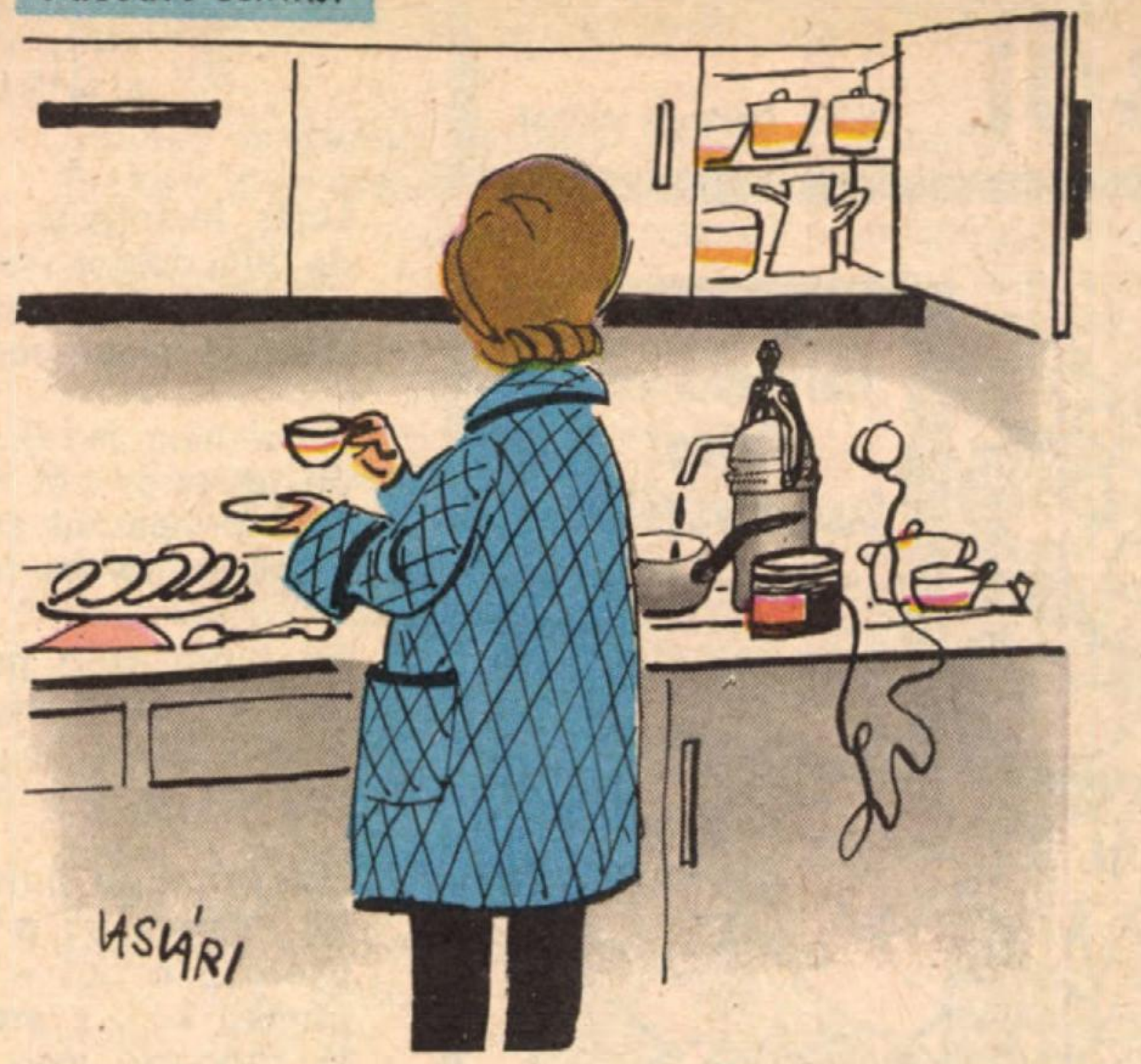

– Amikor a kávéfőzőbe kávét, vizet is teszek, és nem felejtem el be- és kikapcsolni.

Balázs-Piri Balázs:

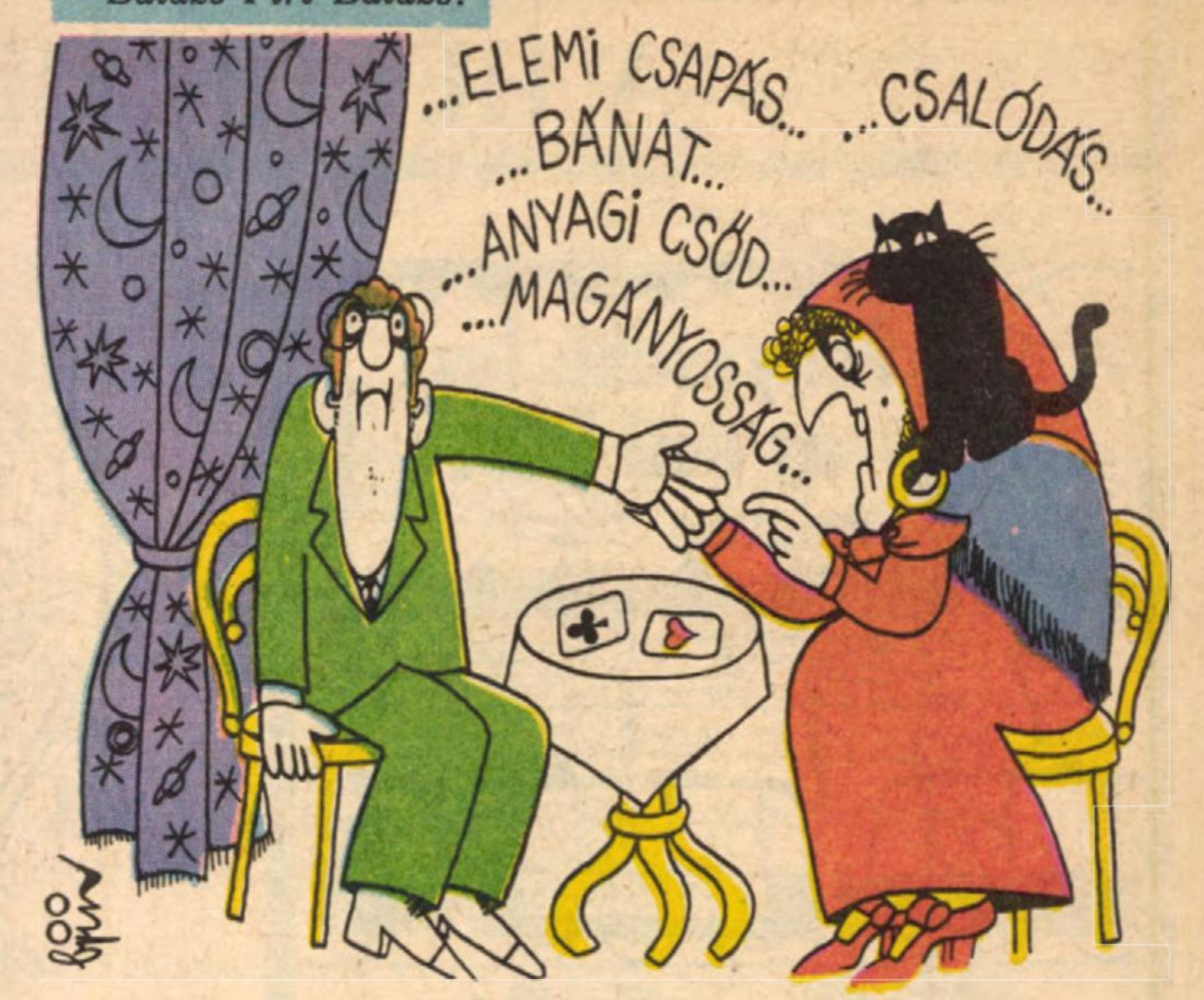
...ELEMI CSAPÁS...
...CSALÓDÁS...
...BÁNAT...
...ANYAGI CSŐD...
...MAGÁNYOSSÁG...

– Egyiket sem.

Erdei Sándor:

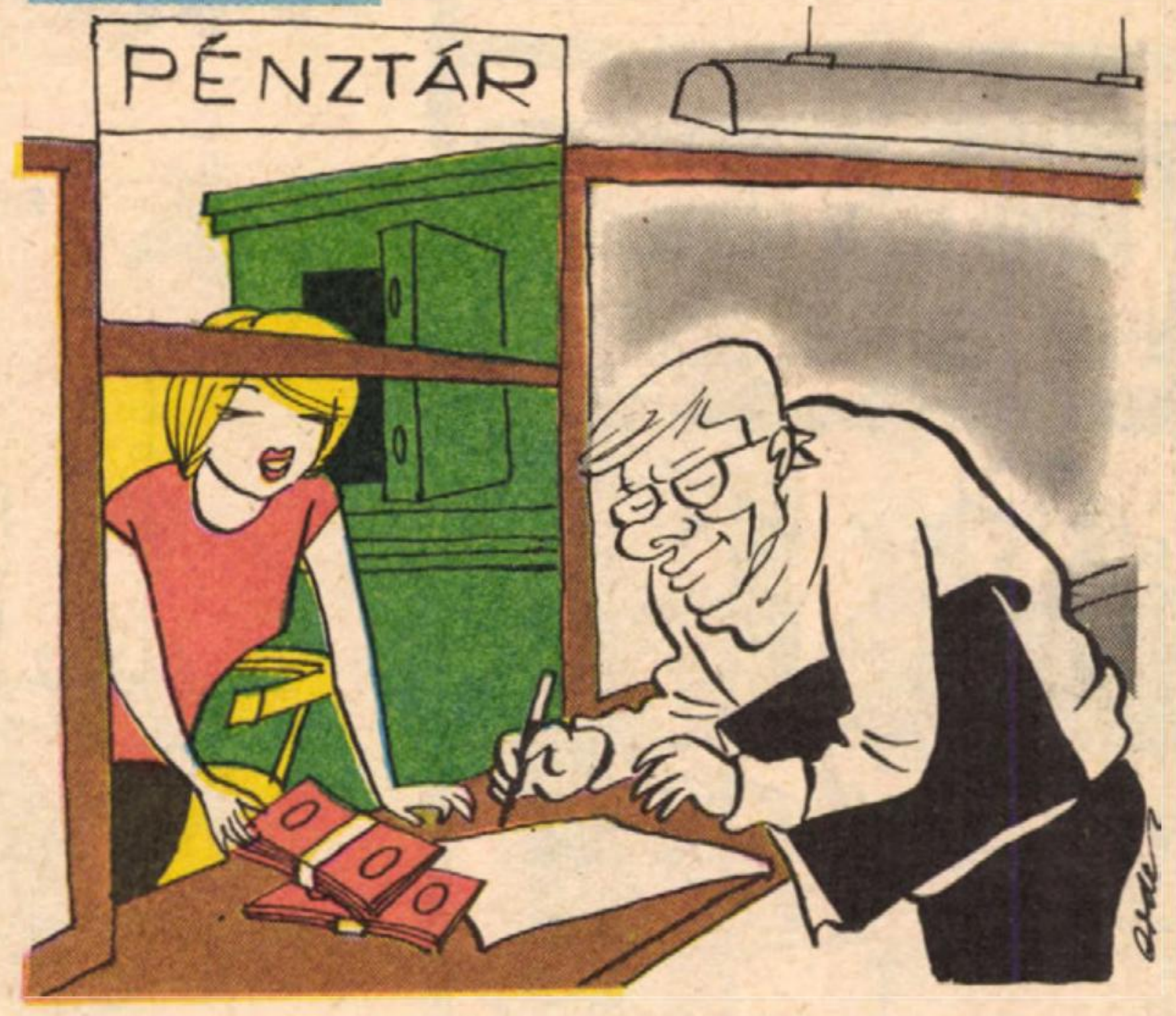

– A fizetésnapot.

Brenner György:

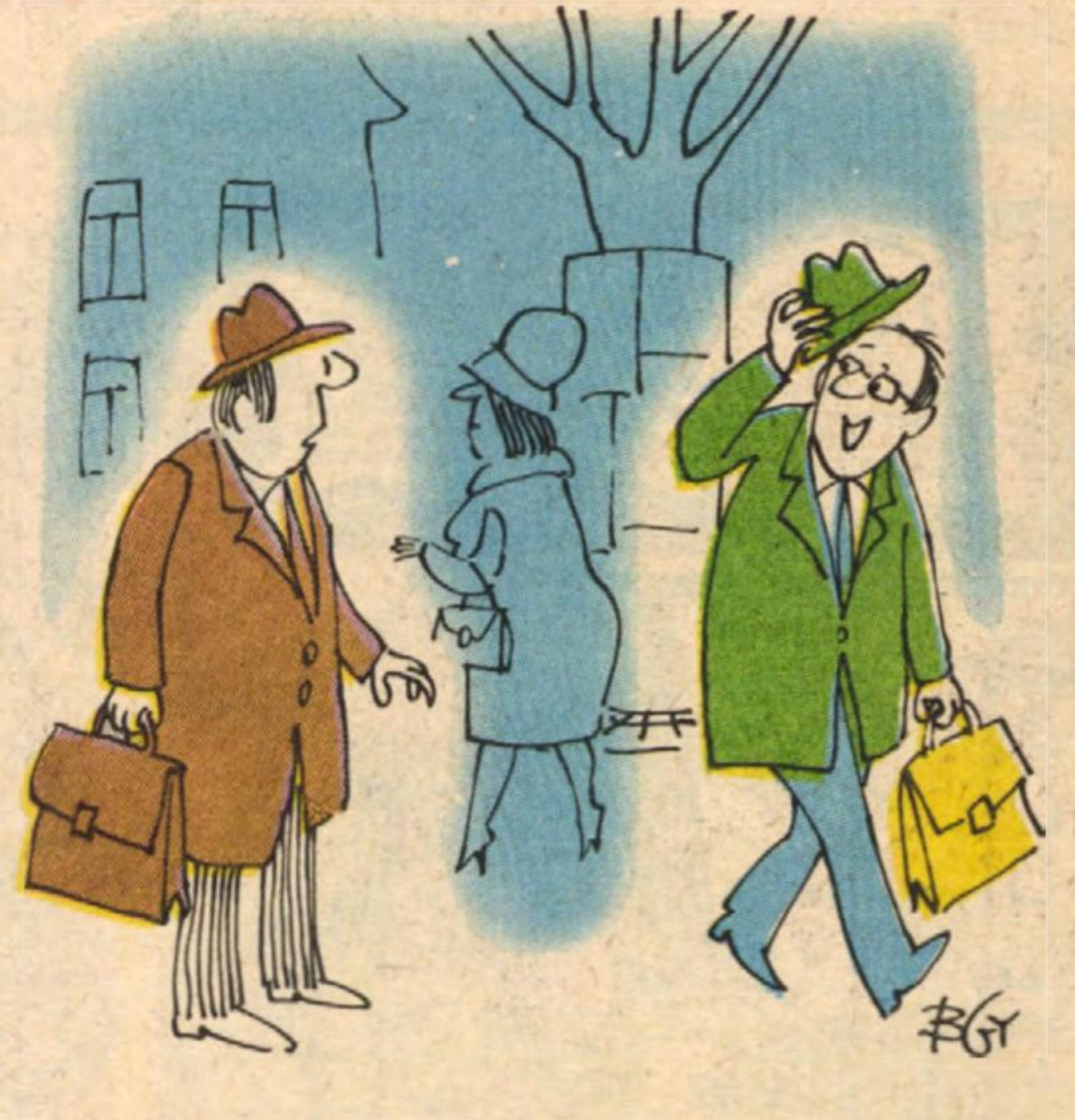

– Amelyiken valaki végig is hallgat, ha mar megkérdezte: hogy vagyok?

MEGRÖGZÖTT AGGLEGÉNY

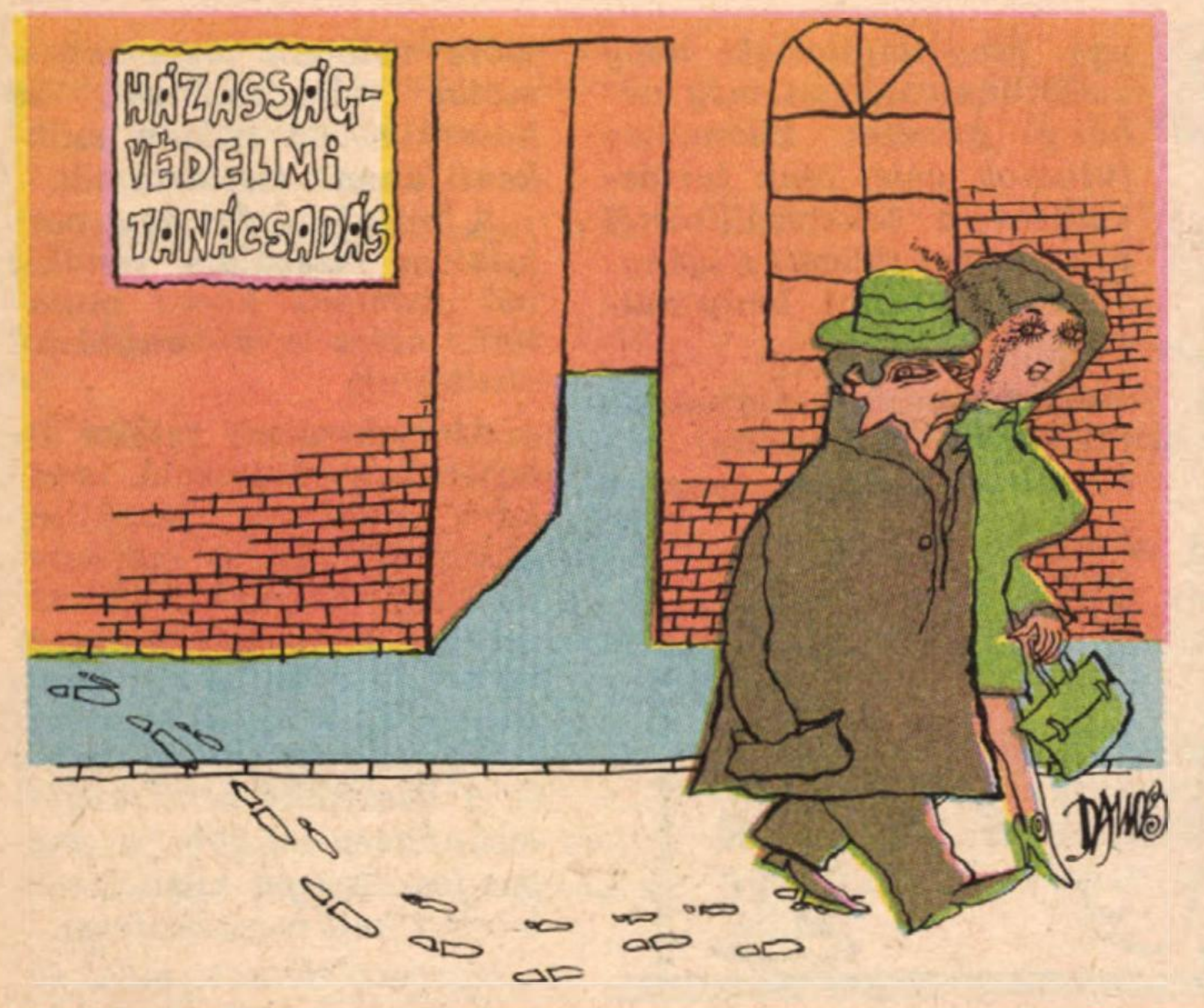

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Egy éjjel furcsa zajra ébredtem. Kinyitom a szemem, hát látom, hogy egy kéz turkál a nadrágom zsebében és kihúzza a pénztárcámat. Gyorsan előrántottam a pisztolyomat a párna alól, de nem lőttem...

— Miért? Féltél?

— Dehogy. Nem akartam özvegy lenni...

imádság, kötvényhúzás után

0 865 741-es sorozat 5944-es szám.

De hiszen ez az én kötvényem!

Vagyis telitalálat! Nem egy a sok ezer közül, hanem az *igazi* nyeremény, a nagynyeremény, a főnyeremény, a majdnem-főnyeremény. 10 000 forint!

Ez nem lehet igaz! Én... ez az illető, aki itt böngészi a listát... nem Kovács Atanáz vasöntő, vagy Bikmak Irén fejőnő, hanem én... illetve te... vagyis én... magad... magam... tenmagad nyertél tízezer forintot? Álmodom talán?

Nem álmodom. Ez bizony megtörtént. Köszönöm neked Fortuna, Zeus, Jupiter, ótépé, Szent Antal, pénzügyminisztérium, ezerkilencszázötvenkettő, jegyeztetőpár, békekölcsönagitáció...

És mégis hihetetlen. Nyerni azt mások szoktak, nem én. *Én* nem nyerhetek.

De a teringettét, miért nem? Mert eddig nem nyertem. Immár húsz éve várom, hogy nyerjek. Egyszer rámkerülhet a sor. Húsz év alatt legalább nyolcvanszor sorsoltak, de én sose nyertem. Most nyertem, no és?

Hanem ekkora összeget? Tízezer forintot? Csakugyan?

Tízezer forint. Mennyi is az? Az annyimínt... nyolcezer forint, merthogy 20 százalék a nyereményadó. Azért ez túlzás. Miért vonnak le kétezer forintot? Nem sok az egy kicsit? Ha az ember tízezret nyer, akkor miért nyer nyolcezret? Megkeseríteni az örömét azzal, hogy mindjárt kétezret lekapcsolnak belőle?! Milyen címen vonják le, veszik el tőlem azt a kétezer forintot, amiért én keményen megdolgoztam, illetve megnyergeztem.

No mindegy, azért még mindig jobb, mintha nyolcezret vonnának le és kétezret adnának. A nyolcezer is szép kis summa.

Nyolcezer forintom van... Trallala-trallala...

Mit csináljak én most e szép kis summácskával?

No mit is? Autóhoz persze ez nem elég, ahhoz a tízszerese kéne. Lakáshoz meg a tízszerese is kevés volna. Veszek rajta bútort meg miegymást. Milyen miegymást? Mondjuk társasutazást a Kanári szigetekre. No-no-no... Bútor is, meg kanári is, így együtt nem telik belőle. Vagy bútor, vagy kanári.

Ámbár a bútort is meg kell gondolni. Nyolcezer forintért olyan fenesok bútort nem kapok. Vagy egy szép szekrényt, vagy két csúnya rekamiét.

Szekrényem van, rekamiém is van. Mit vegyek hát? Télikabátot. Az is van, meglehetős. Ruhát csináltassak? Hát igen, azt lehet. Mondjuk hármat... vagy ha hármat nem is, de mondjuk kettőt. Szűkösen. Egy kisebbet, meg egy nagyobbat.

Mondd, miért vagy íly esztelen? Minek lelkendezel ennek a tíz-nyolcezer forintnak, ha nem tudsz rajta olyat venni, ami igazán boldoggá tenne? Hát nyeremény az ilyen? Ezzel akarnak engem boldogítani? Ezt vártam én húsz évig a szívemmel, az eszemmel, a remegő idegsejtjeimmel, őszülő halántékommal, sárguló kötvényeimmel? Ez az irigyelt telitalálat? A Nagy Szerencse? Ez az a híres — melyik is? — 0 865 741-es sorozat 9544-es szám?

De miért 9544-es? Miért nem 5944-es? Ez sajtóhiba! Nem, kötvényhiba! Vagy a sajtó van rosszul nyomtatva, vagy a kötvény!... Hiszen ez nem stimmel! Ezek szerint... Elnéztem... ezek szerint nem nyertem egy árva fillért sem. Fuccs a tízezer forintnak, a nyolcezer forintnak. Nyolcezer forintom volt még az imént. Tolvaj, fogják meg, elloptak tőlem nyolcezer forintot, sőt tízezer forintot. Édes jó Istenem... Miért veszed el tőlem a másik kezeddel, amit az egyikkel adtál, miért adsz az egyik kezeddel, ha a másikkal elveszed. Atyám, nyújtsd felém a harmadik kezed és add vissza, amit adtál és elvettél. Hiszen nyolcezer forint, az nagy pénz, az nekem óriási pénz, azon én sok mindent tudtam volna venni... például... Mit is?... például 500 bokafixes zoknit, vagy nyolcvan nyakkendőt, vagy 490 pár virslit, vagy 23 000 dupla feketét...

Hát igen, így jár az, aki a kicsit nem becsüli, mert az a nagyot nem érdemli, illetve, aki a nagyot lebecsüli, az az érdemet nem kicsinyli, aki a becset lenagyolja, az... Istenem add, hogy igaz legyen az, ami úgy tűnt: nem lehet igaz, hogy igaz és aztán igaz lett az, ami sohasem lett igaz. Ne-e-e-m igaz! Ámen.

Novobáczky Sándor

ÉLELMES KISIPAROS

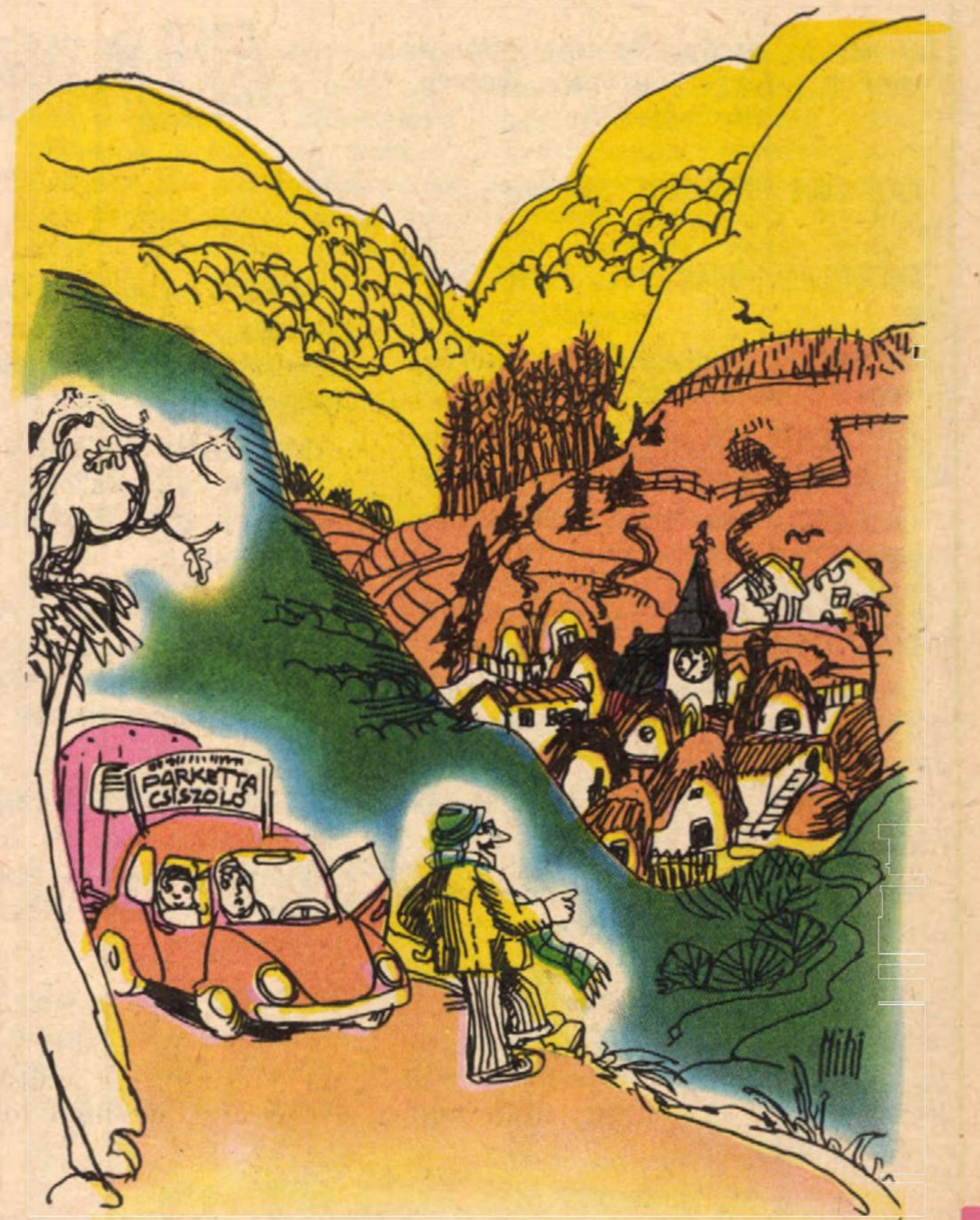

– Ha szerencsém van, itt még nincs parkettacsiszoló...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

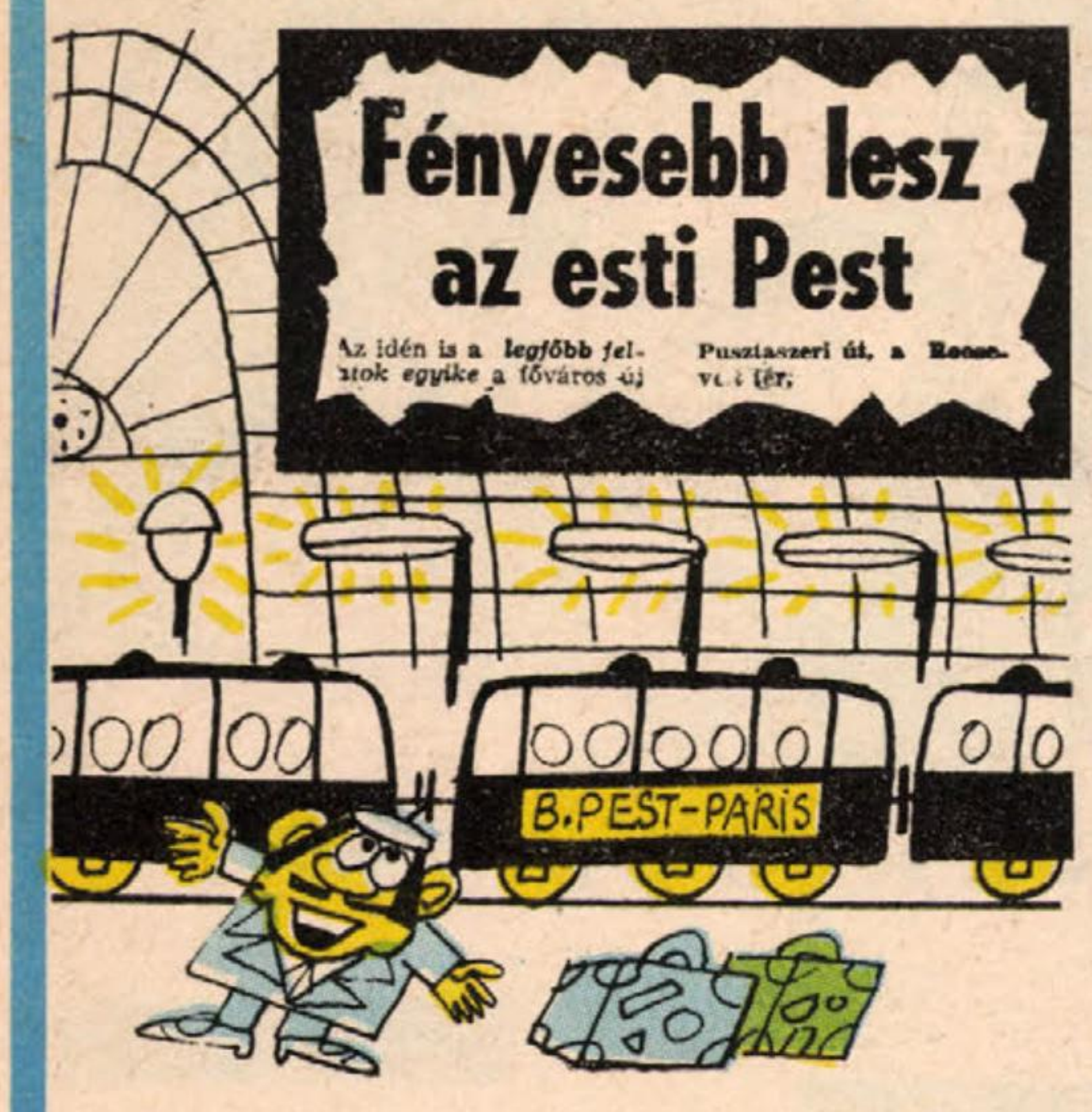
Fényesebb lesz az esti Pest
Az idén is a legfőbb fel-
adatok egyike a főváros új
Pusztaszeri út, a Roose-
velt tér,
B.PEST–PARIS

– Isten veled, fény városa, mehetek vissza a sötét Párizsba...

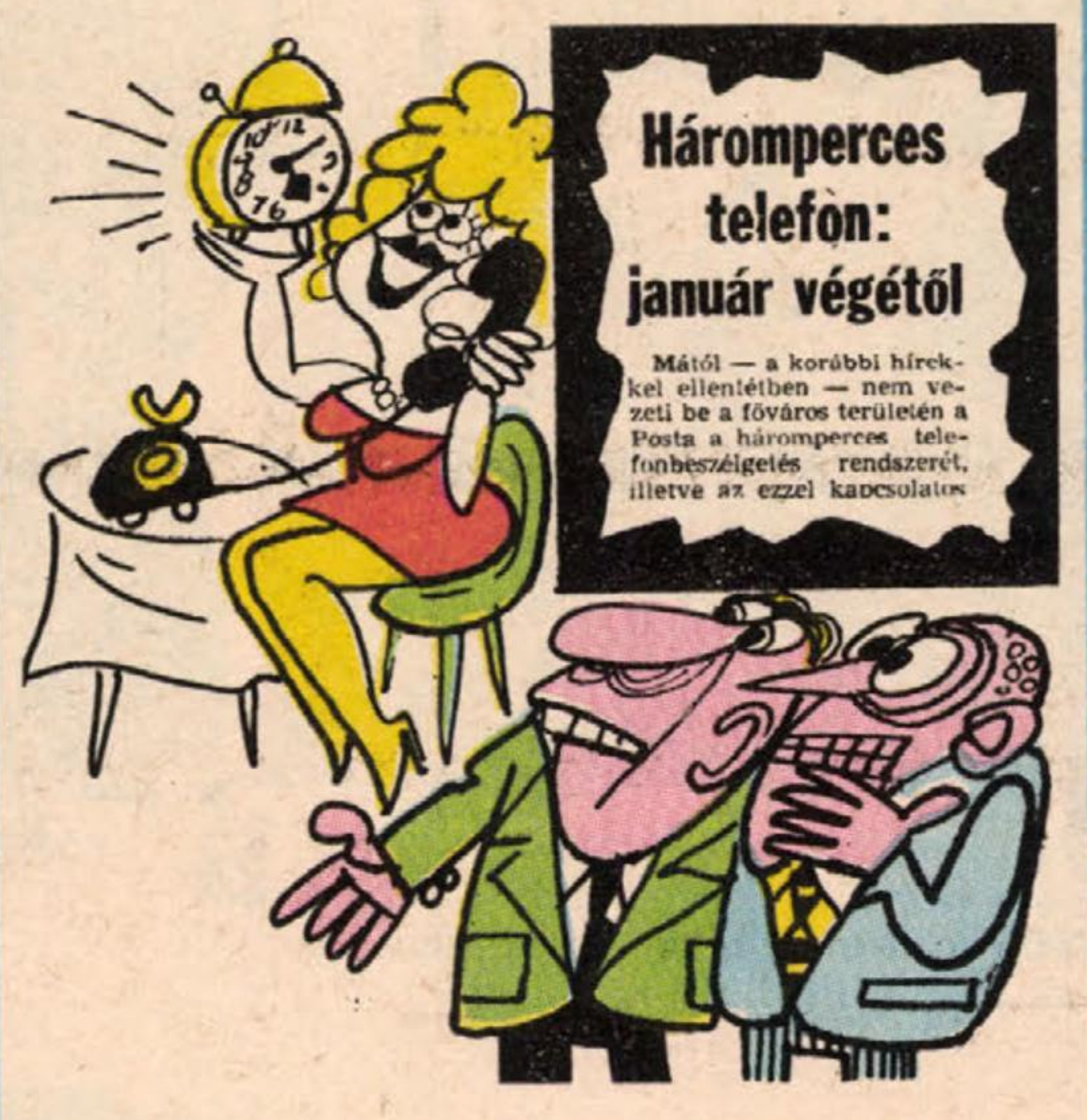
Háromperces telefon: január végétől
Mától — a korábbi hírek-
kel ellentétben — nem ve-
zeti be a főváros területén a
Posta a háromperces tele-
fonbeszélgetés rendszerét,
illetve az ezzel kapcsolatos

– A feleségem már tréningben van.

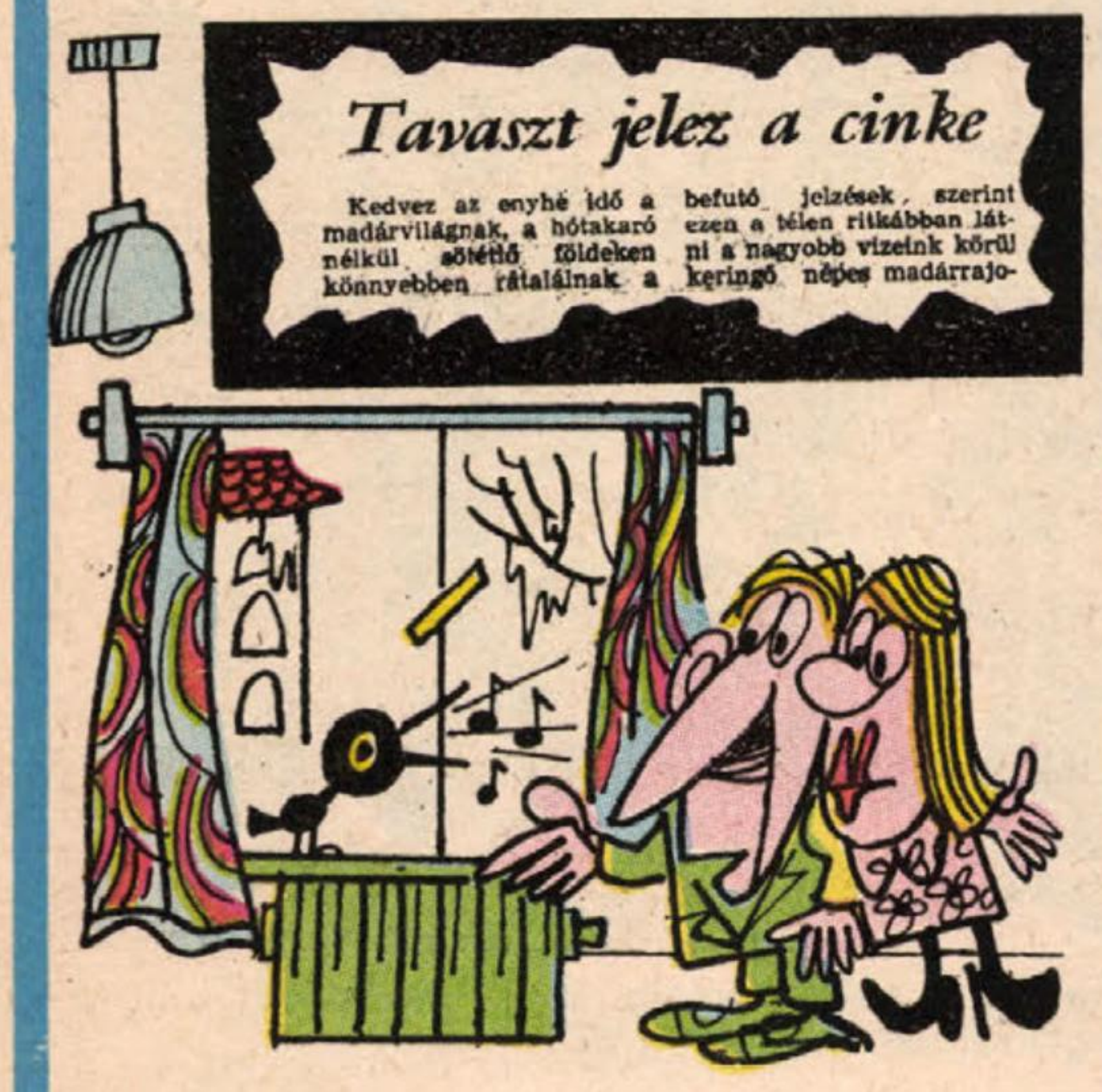
Tavaszt jelez a cinke
Kedvez az enyhe idő a
madárvilágnak, a hótakaró
nélkül sötétlő földeken
könnyebben rátalálnak a
befutó jelzések szerint
ezen a télen ritkábban lát-
ni a nagyobb vizeink körül
keringő népes madárrajo-

– Remélem, a Távfűtő Vállalat nem veszi komolyan!

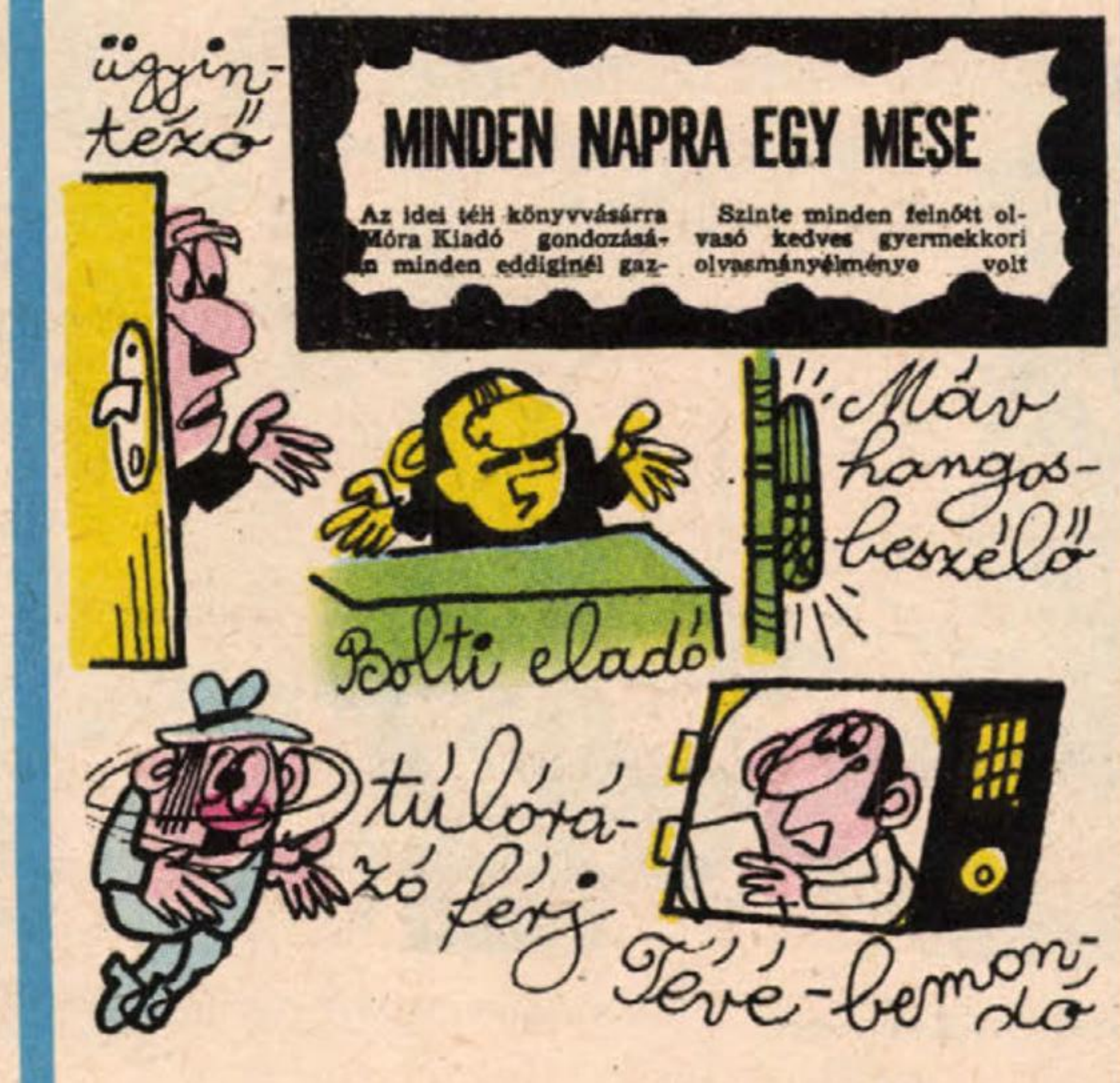
MINDEN NAPRA EGY MESE
Az idei téli könyvvásárra
a Móra Kiadó gondozásá-
ban minden eddiginél gaz-
Szinte minden felnőtt ol-
vasó kedves gyermekkori
olvasmányélménye volt
ügyintéző
Máv hangosbeszélő
Bolti eladó
túlórázó férj
Tévé-bemondó

Nagy magyar mesemondók.

A HIÚSÁG VÁMSZEDŐJE

Lajos legfeljebb jó középszerű,
de táncdalnokban sincs ily népszerű,
imádják, mert aranyból van keze,
száz nő tenné sorsát kezébe le.

Lajos nem mártír, nem nőgyűlölő,
de tetszetős nőt nem vesz kézbe ő,
és bár nem új számára fej, csavar,
mégsincs csinos fej, melyet elcsavar.

Jól tudja (hisz nagy lélekismerő),
nem ér sokat, míg ifjú, szép a nő,
ő csak koros hölggyel foglalkozik,
még az se baj, ha raplis, hisztizik.

Ha szépsége hajszálon függ csupán,
fut minden nő a régi báj után,
gyérebb a haj – dúsabb a ráváló:
paróka kell, s progresszív csábadó.
(S ráadásul még a borravaló...)

Péreli Gabriella

FIGYELMEZTETÉS

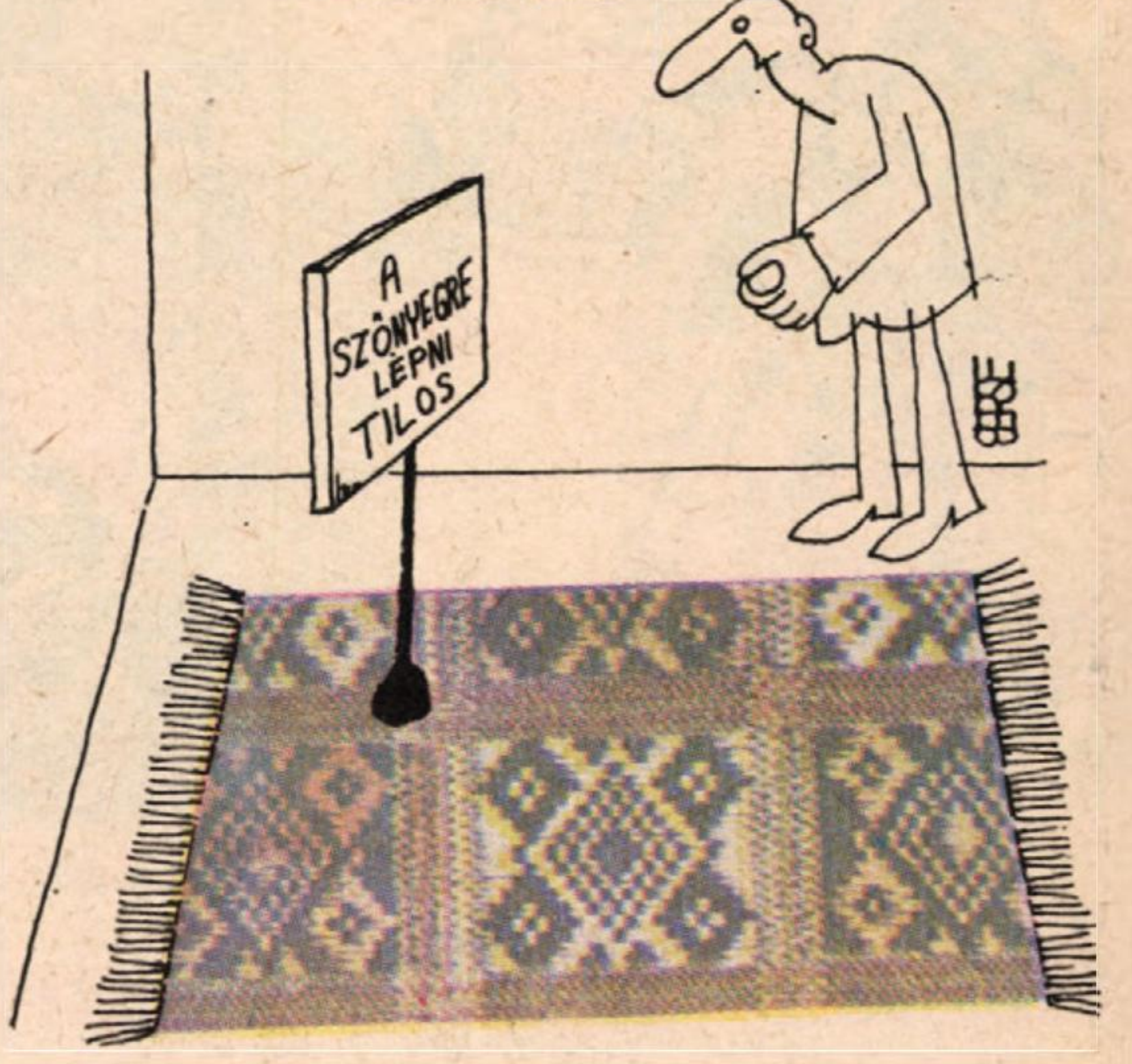
A SZŐNYEGRE LÉPNI TILOS

AZ IFJÚSÁG ÉDES MADARA

(Jelenet az utcán. Öcsémi, köpcös, ötvenéves férfi, Ottmár, keszeg, ötvenötös.)

ÖCSÉMI: Nocsak! Nonézd! Ottmár!

OTTMÁR: Mégilyet! Jenő! Ezer éve!

ÖCSÉMI: Százezer! *(elismerően nézegeti.)* De milyen fiatal vagy!

OTTMÁR: Te beszélsz?! Azt hittem, hogy a fiad vagy! Te kamasz!

ÖCSÉMI: Te lakli! Te sosem öregszel?

OTTMÁR *(vigan):* Majd bolond leszek! Úgy nézek én ki?

ÖCSÉMI: *(lelkesen):* Azért mondom! És én? Engem hány évesnek saccolsz?

OTTMÁR: Tízzel kevesebbnek, mint húsz évvel ezelőtt!

ÖCSÉMI *(vígan):* Mi már sosem öregszünk! Te talán érzed a kort?

OTTMÁR: Érzi az ördög! *(viccesen.)* Csak száraz kenyérhéjat nem szabad rágnom! Tudod, mindig nagyon szerettem a ropogósra sült kenyérhéjat! Az most már nem megy a fogaimmal.

ÖCSÉMI *(vigan):* Óriásit mondtál! Kenyérhéjat nem szabad, és dióbelet! Azzal telimegy az ember foga!

OTTMÁR: A dióbél is jó megállapítás volt! És még valami: működjön a lift! Ugyanis a negyediken lakom!

ÖCSÉMI *(vigan):* Akkor összefoglalhatjuk! Ha működik a lift és nem rágunk kenyérhéjat meg dióbelet, harmincévesnek érezzük magunkat!

OTTMÁR *(büszkén):* Pontosan harmincévesnek. És ha nem mulasztom el, hogy kétszer egy héten fürdőbe menjek! Karbantartani a derekamat!

ÖCSÉMI: Arra vigyázni kell! Én a múltkor felhoztam a pincéből két vödör tüzelőt és megemeltem magamat. Két napig feküdtem utána. De ha nem emelem meg magam azzal a két vödörrel, az isten se mondja rólam, hogy elmúltam harminc éves!

OTTMÁR *(lelkesen):* Senki se mondaná! Rólam se hinné senkifia, hogy túl vagyok az ötvenen, ha nem eszem sokat vacsorára! De olyankor nagyon rosszul alszom és másnap szörnyen nézek ki.

ÖCSÉMI: A vacsorára, én is nagyon vigyázok, pedig mindig nagyon szerettem a hasamat! De hogyha diétázom, úgy érzem magamat, mint huszonöt éves koromban!

OTTMÁR *(boldogan):* Ha diétázunk, ha nem emeljük meg magunkat, ha jó a lift és mi van még...?

ÖCSÉMI: Nem rágunk kenyérhéjat, diót, akkor harmincévesnek érezzük magunkat.

OTTMÁR *(boldogan):* Én húszévesen sem voltam frissebb, mint ma, ha délután tudok egy félórát szunyókálni! De azt muszáj! A szunyókálást el nem engedném semmi pénzért, mert anélkül fáradt és ingerült vagyok egész este!

ÖCSÉMI *(vigan):* De ha szunyókálsz, magad se hinnéd, hogy túl vagy az ötvenen!

OTTMÁR *(büszkén):* Eszembe se jut!

ÖCSÉMI: Nekem se, hacsak egy erőszakos ügyfél fel nem idegesít a hivatalban. Az ilyesmi nagyon ki tud meríteni!

OTTMÁR *(elragadtatással):* Különben kötélből vannak az idegeink! Harmincévesnek érezzük magunkat, ha délutánonkint tudunk szúnyókálni, ha jó a lift, ha...

ÖCSÉMI: Ha nem rágunk kenyérhéjat, ha hoppá... ááá...

OTTMÁR: Hopp, hopp... óóó...

(Belelépnek egy felnyitott aknába a járdo közepén és szörnyethalnak. Ugyanis mindketten nyolc dioptriás szemüveget viselnek és még most is élnének, harmincévesen, ha nem kerül az útjukba egy nyitott akna.)

Somogyi Pál

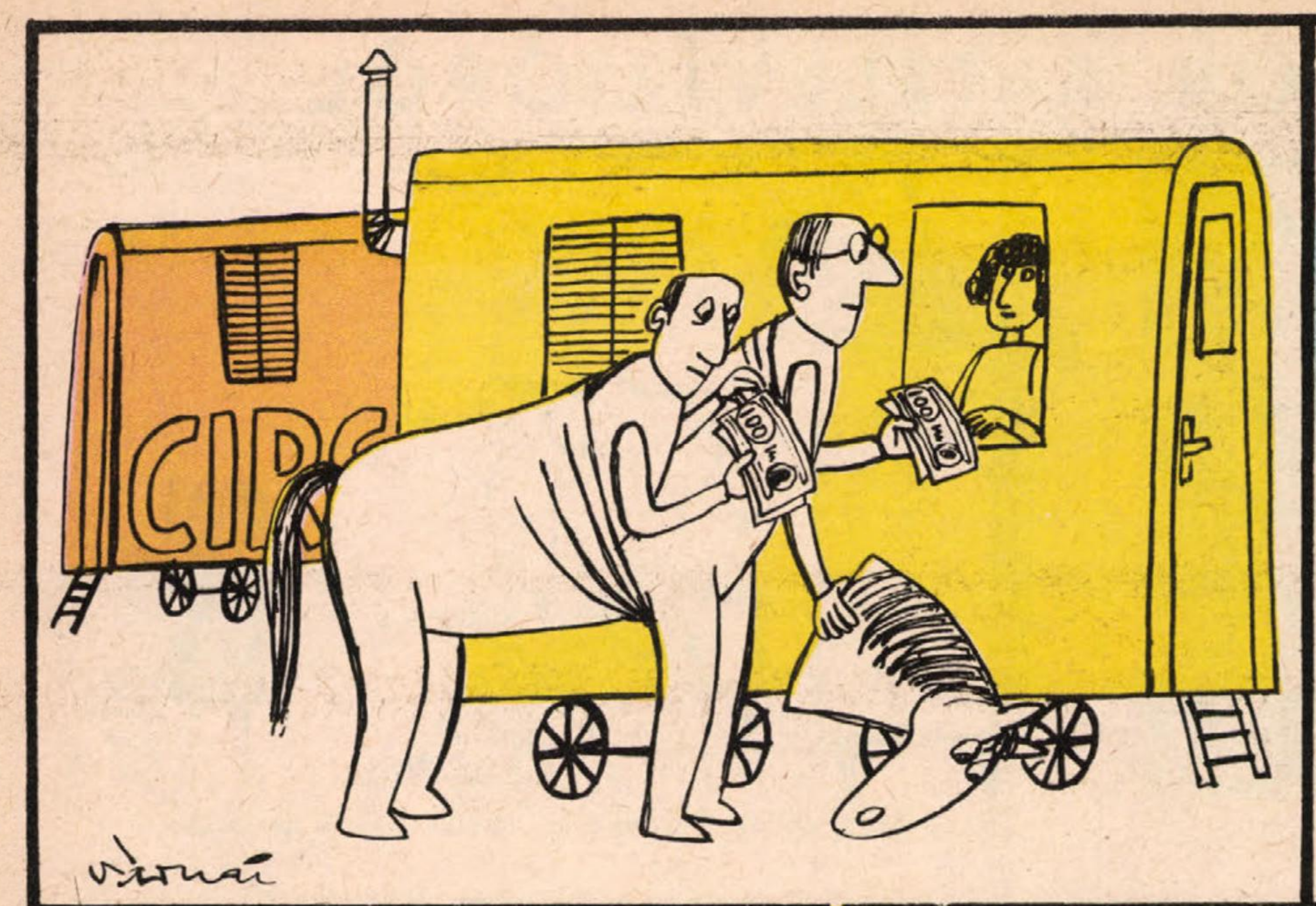
CIRC
100
várnai

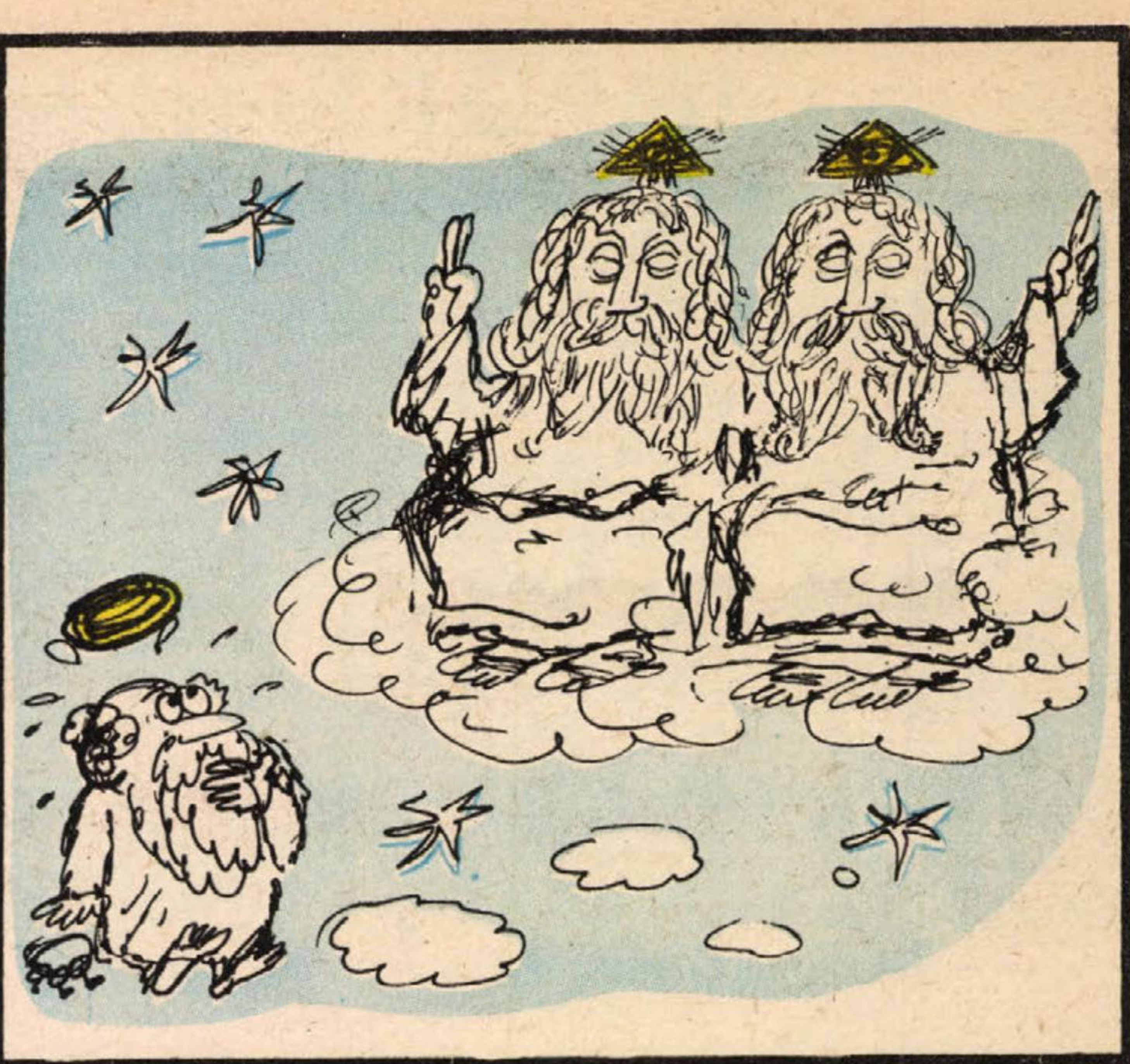

DUÓ

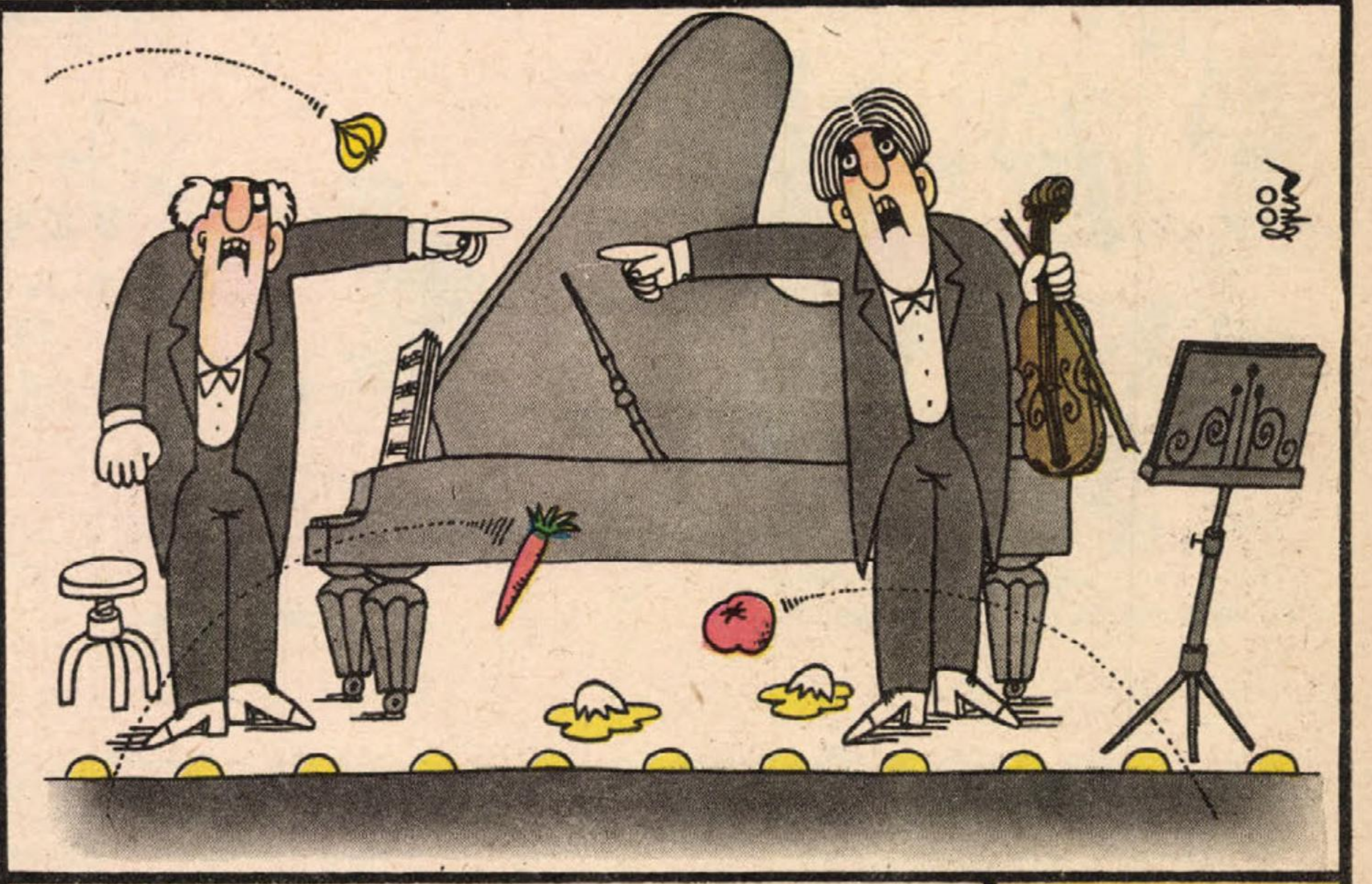

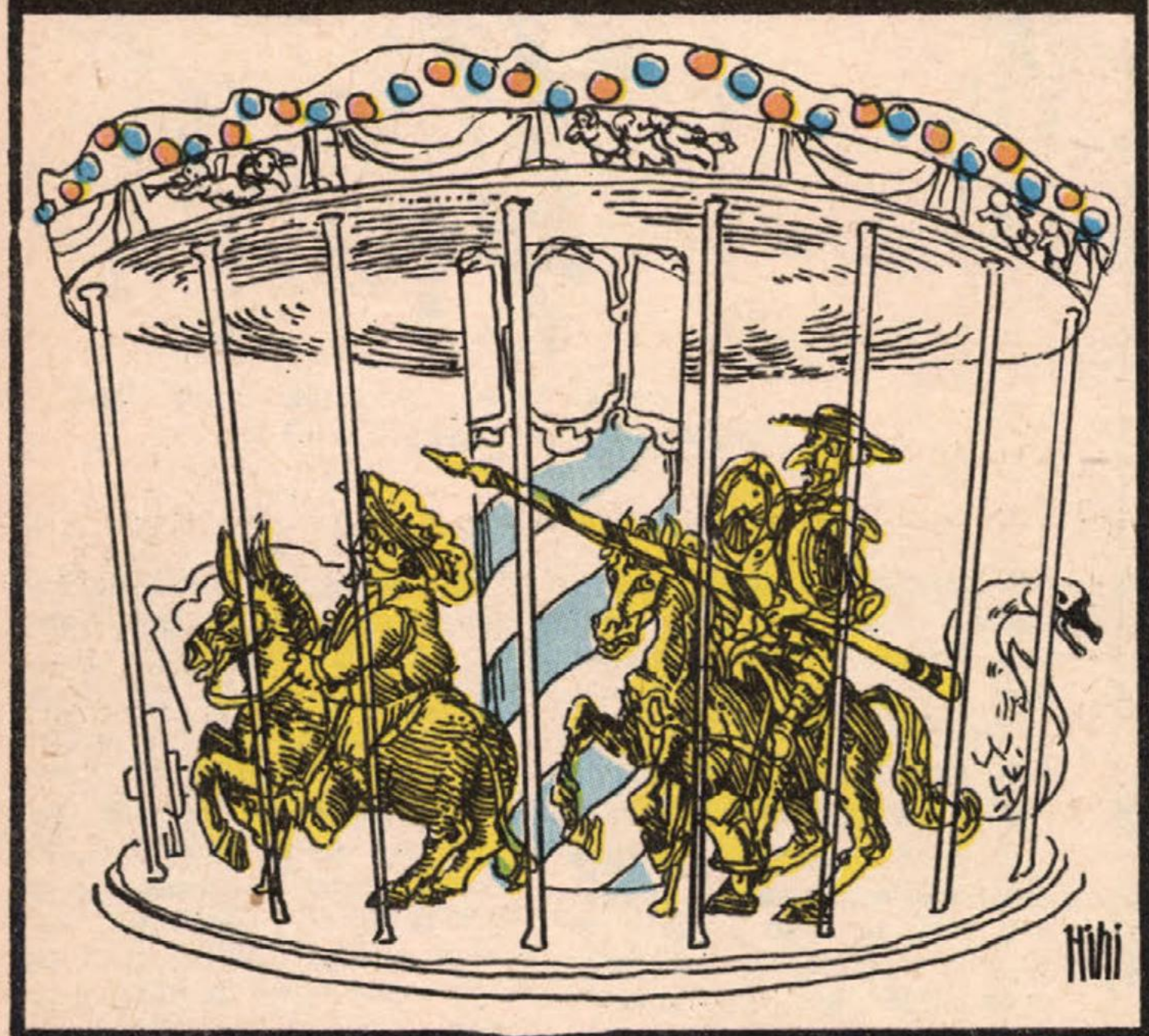

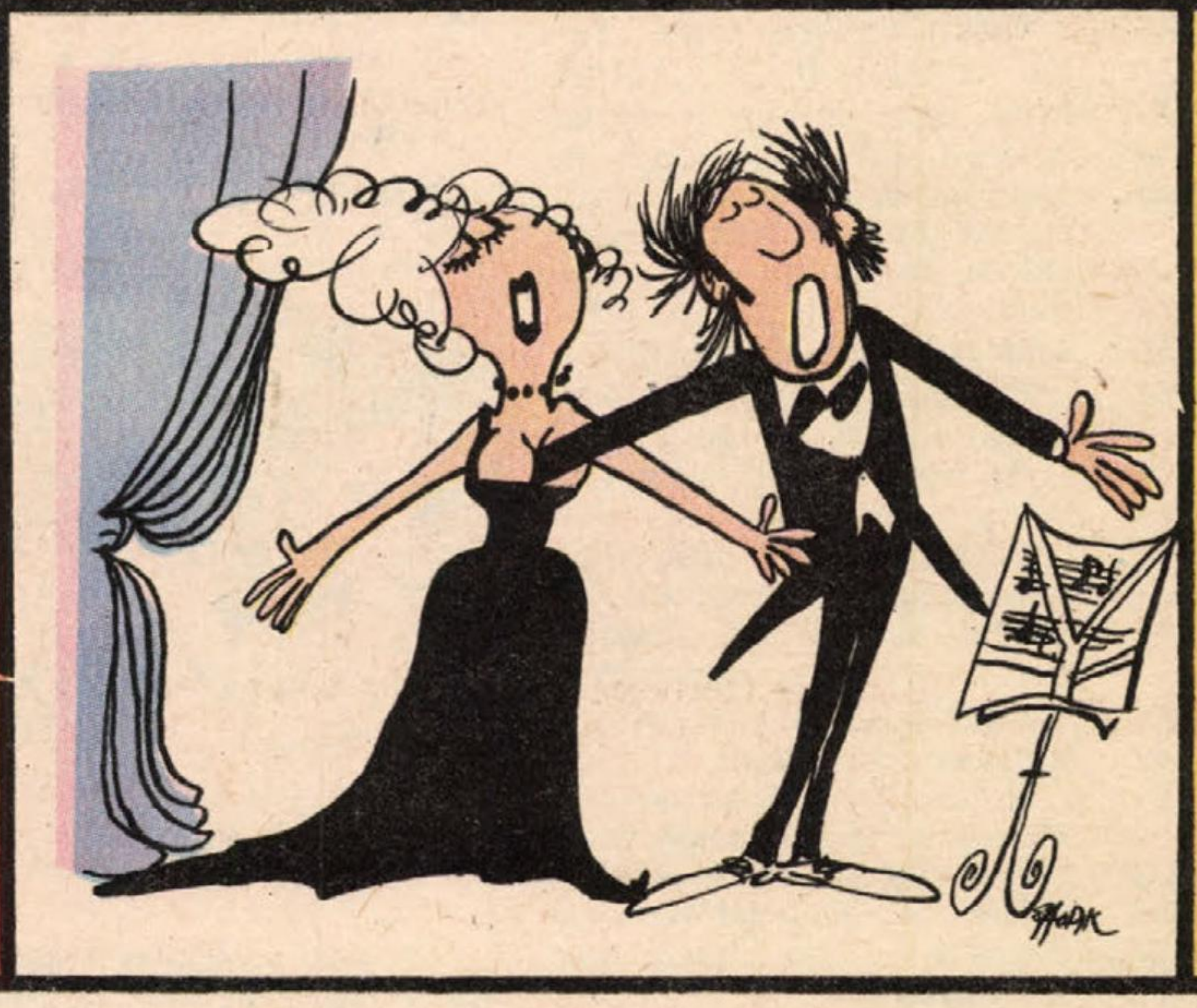

VÁRNAI,
FÜLÖP,
HEGEDŰS,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
SZŰR-SZABÓ

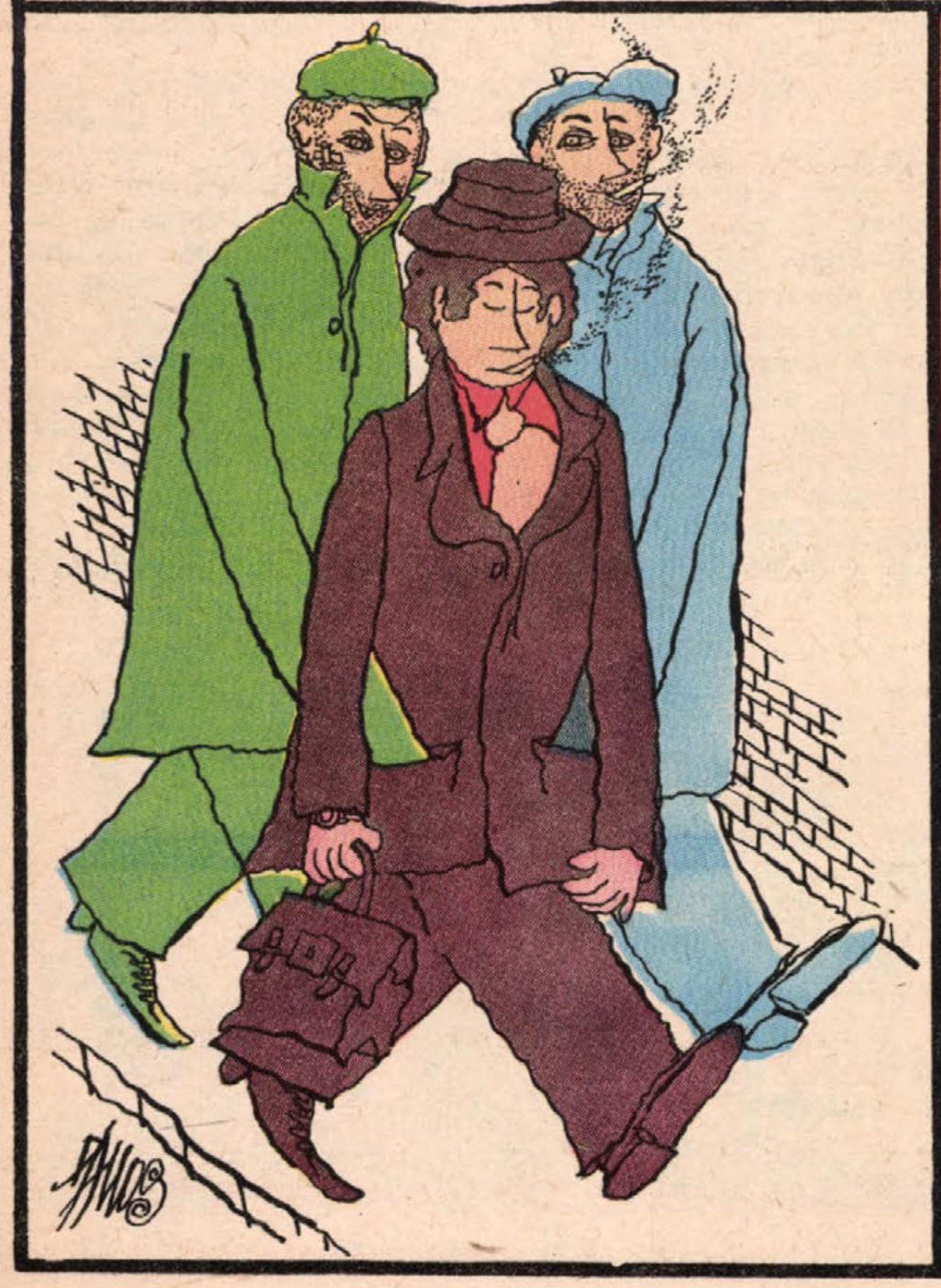

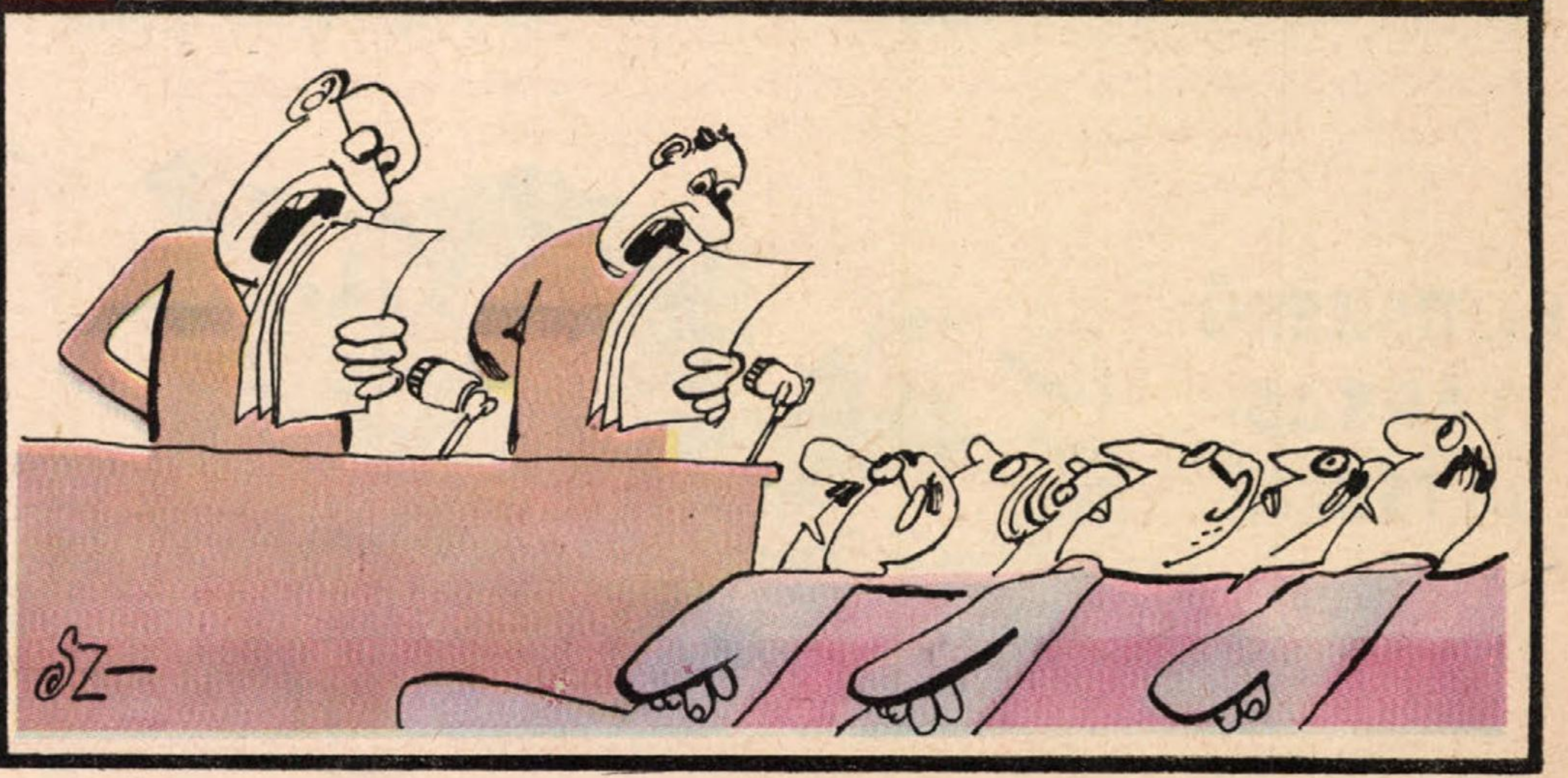

IMPORT HUMOR A TELEVÍZIÓRÓL

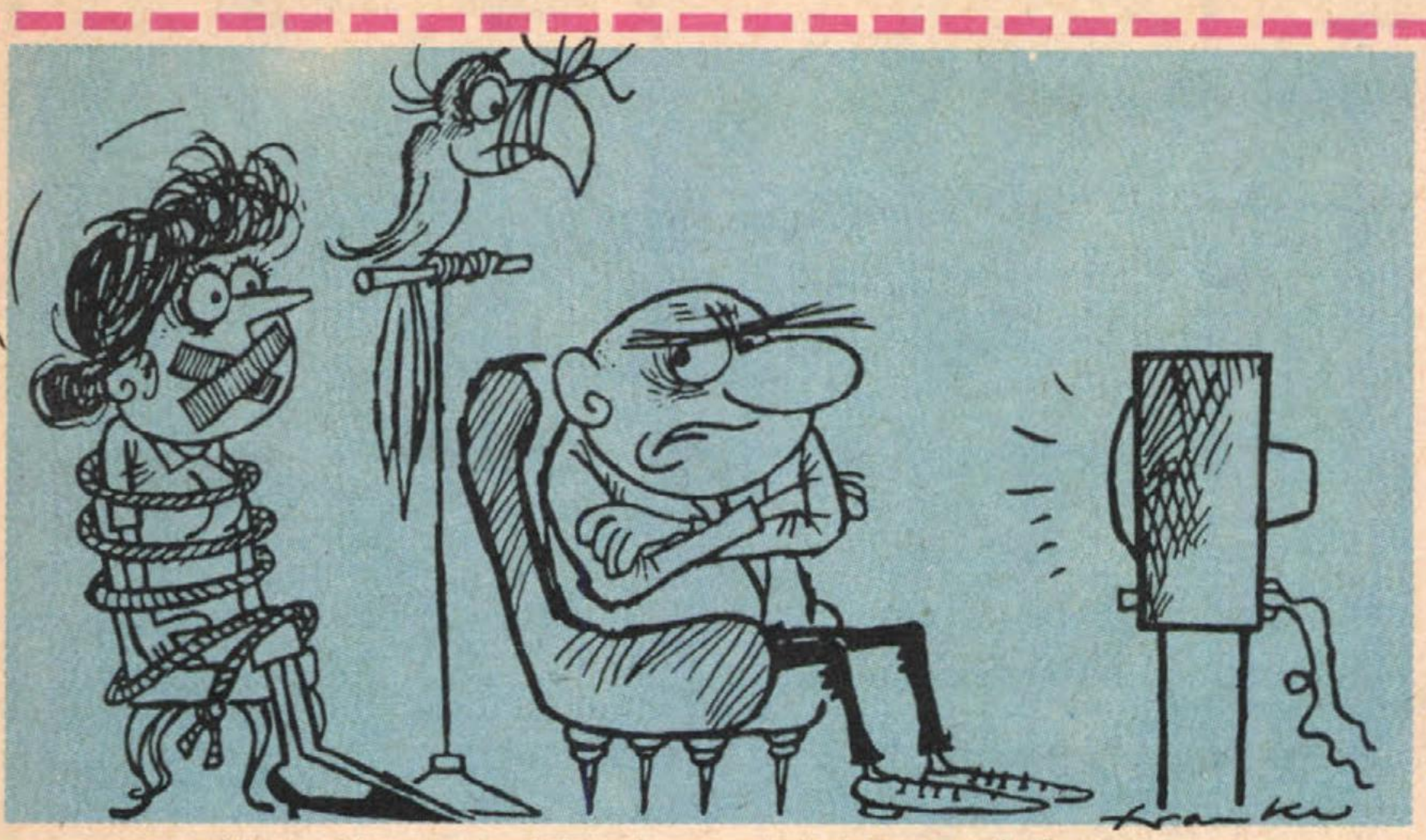

– Most végre zavartalanul megnézhetem a krimit . .

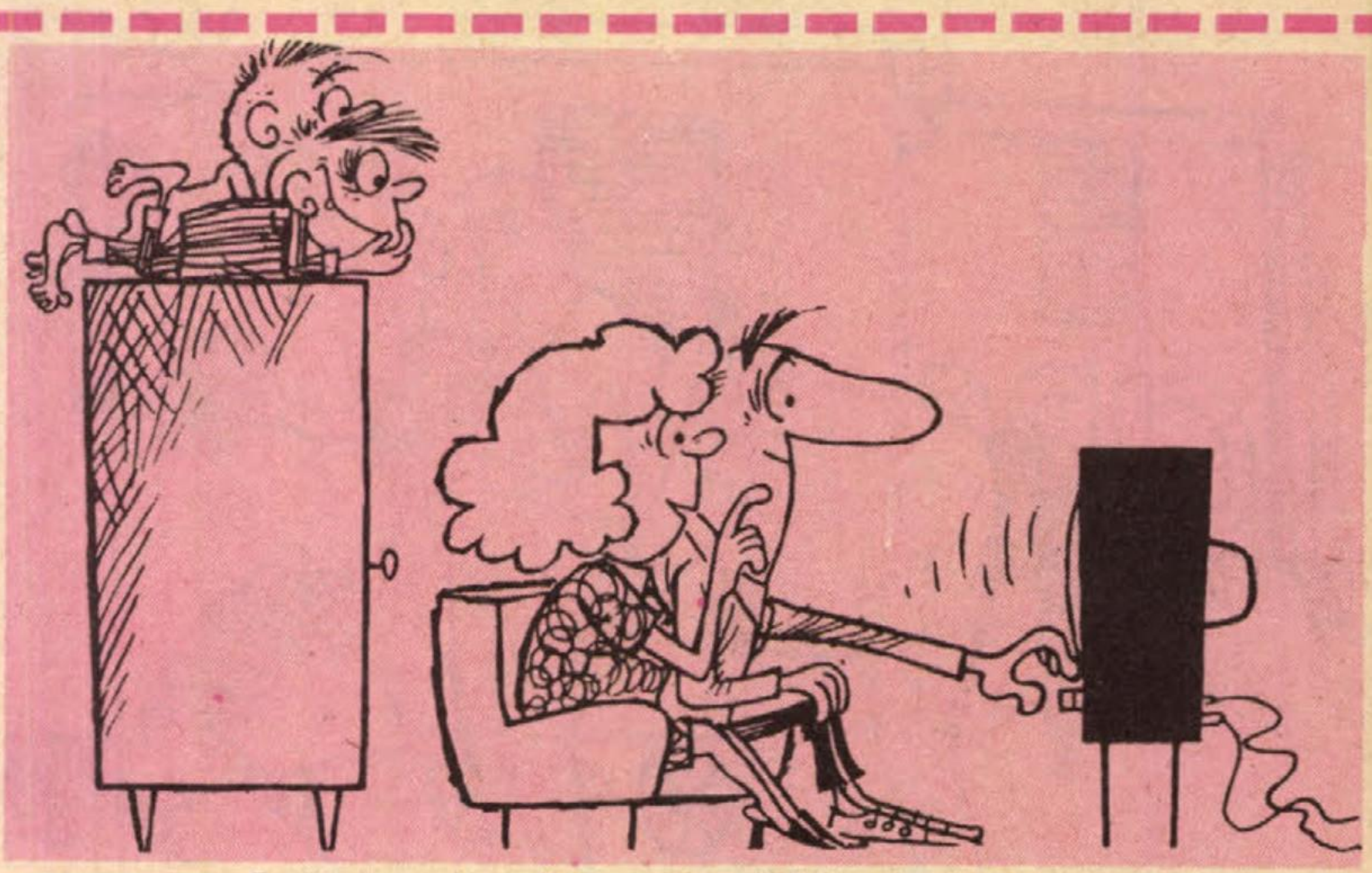

– Pszt! Ne olyan hangosan, felébrednek a gyerekek!

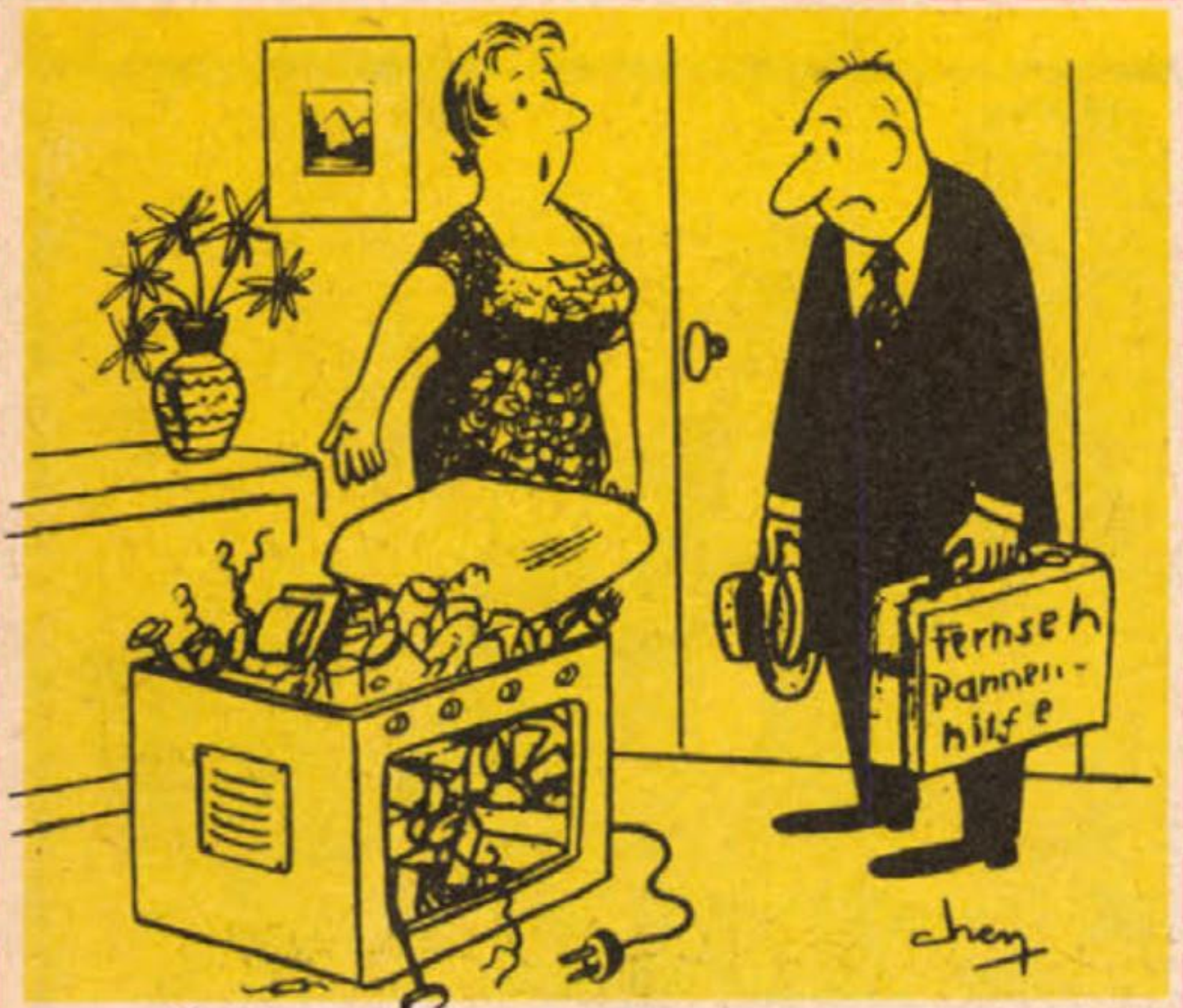

– Nem lesz nagy munka, minden alkatrészt megtalál itt, ebben a dobozban . . .

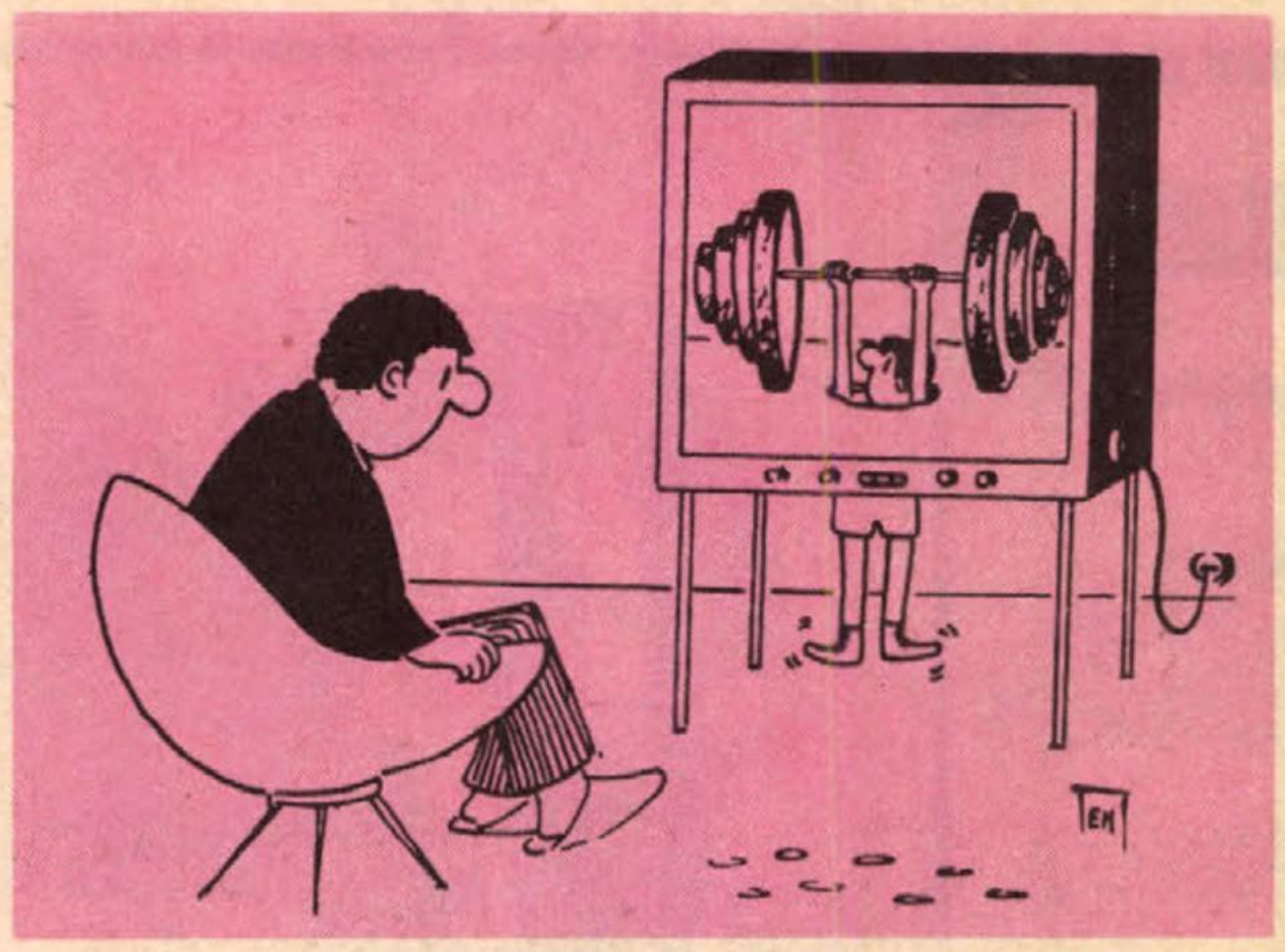

Rekordkisérlet.

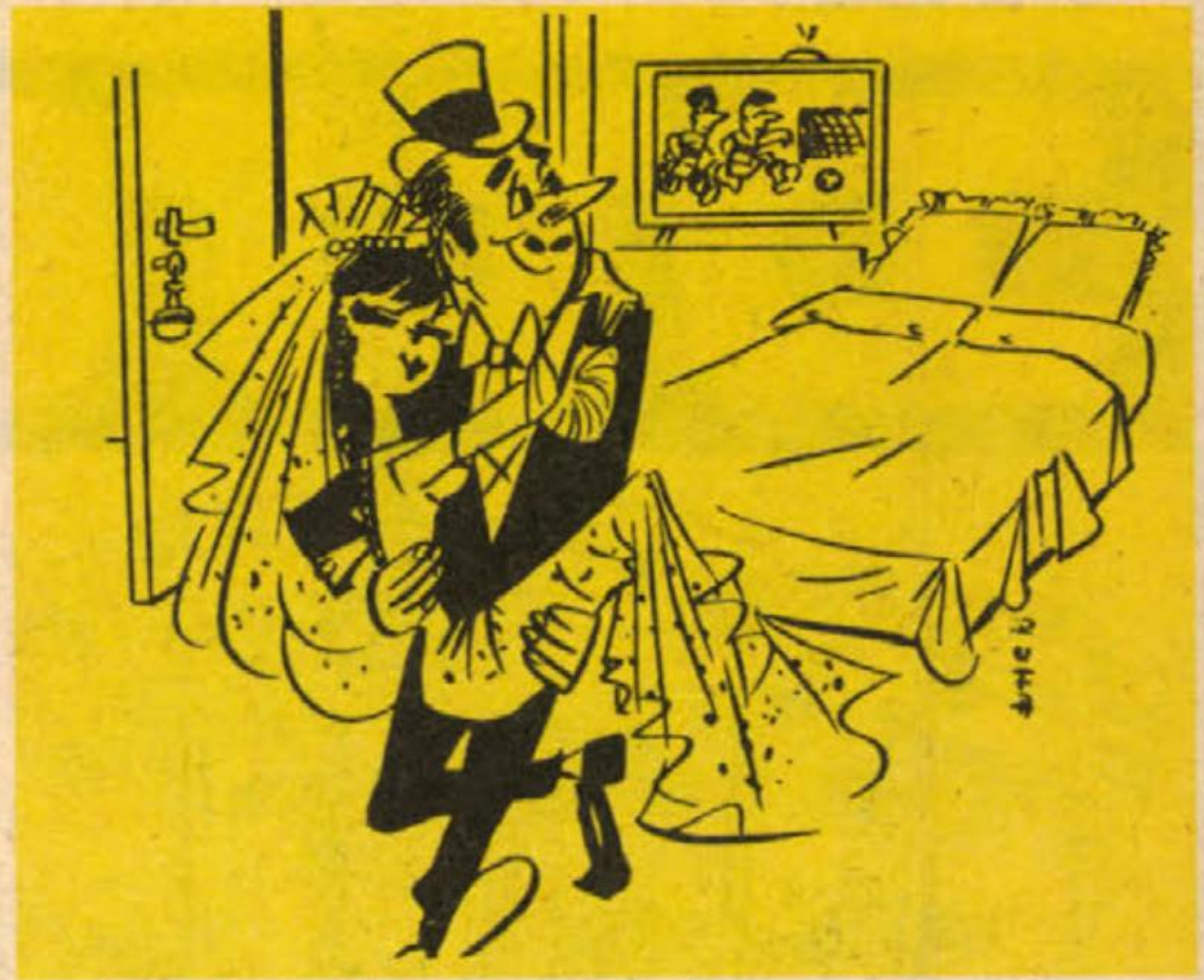

– Remek! Mire a második félidő elkezdődik, mi már ágyban leszünk . . .

APRÓSÁGOK

HATÁSOS GYÓGYSZER

Megfáztam, lázam volt. Ilyenkor lefekvés előtt be szoktam venni két szem Kalmopyrint.

Odakészítettem hát az ágyam mellé a kis asztalkára a celofánba préselt tablettákat, meg egy csésze teát.

Lefeküdtem, magamra húztam a takarót, aztán nyúltam a celofánért, amit — mint tetszenek tudni — föl kell tépni, ha az ember a tablettához akar jutni.

Bal kezemben a celofán, jobb kezem két ujjával tépem, azaz tépném, ha hagyná magát.

Biztosan rossz helyen próbálkoztam, hát haránt megyek neki két ujjammal. Hiába!

Kezd melegem lenni. Talán fölszökött a lázam? Most még inkább jó lenne bevenni azt a Kalmopyrint. Nekiveselkedem hát újra. Forgatom a celofánt, macerálom, nyűvöm, mert tudom, van valami fortélya, csak azt kell megtalálni.

Pihegek, pihenek, erőt gyűjtök, no és gondolkodom, mert rá kell, hogy jöjjek a nyitjára . . .

Talán öt perc után újra nekilátok. Körömmel és foggal csipkedem, húzkodom, gyűröm, gyötröm, nyaggatom, nyomorgatom, cibálom, rángatom.

Érzem, kezdek kimerülni, elhagy az erőm, merő veríték vagyok, pilláim elnehezülnek, s — én istenem, jó istenem — lecsukódik már a szemem.

Az éjszaka közepén arra ébredtem, hogy csuromvíz a pizsamám, azaz — magyarán mondva: — alaposan „kiizzadtam".

Ki én bizony azt a komisz megfázást, a lázat és mindent.

Másnap reggel kutya bajom se volt — hála a celofánba préselt Kalmopyrinnek.

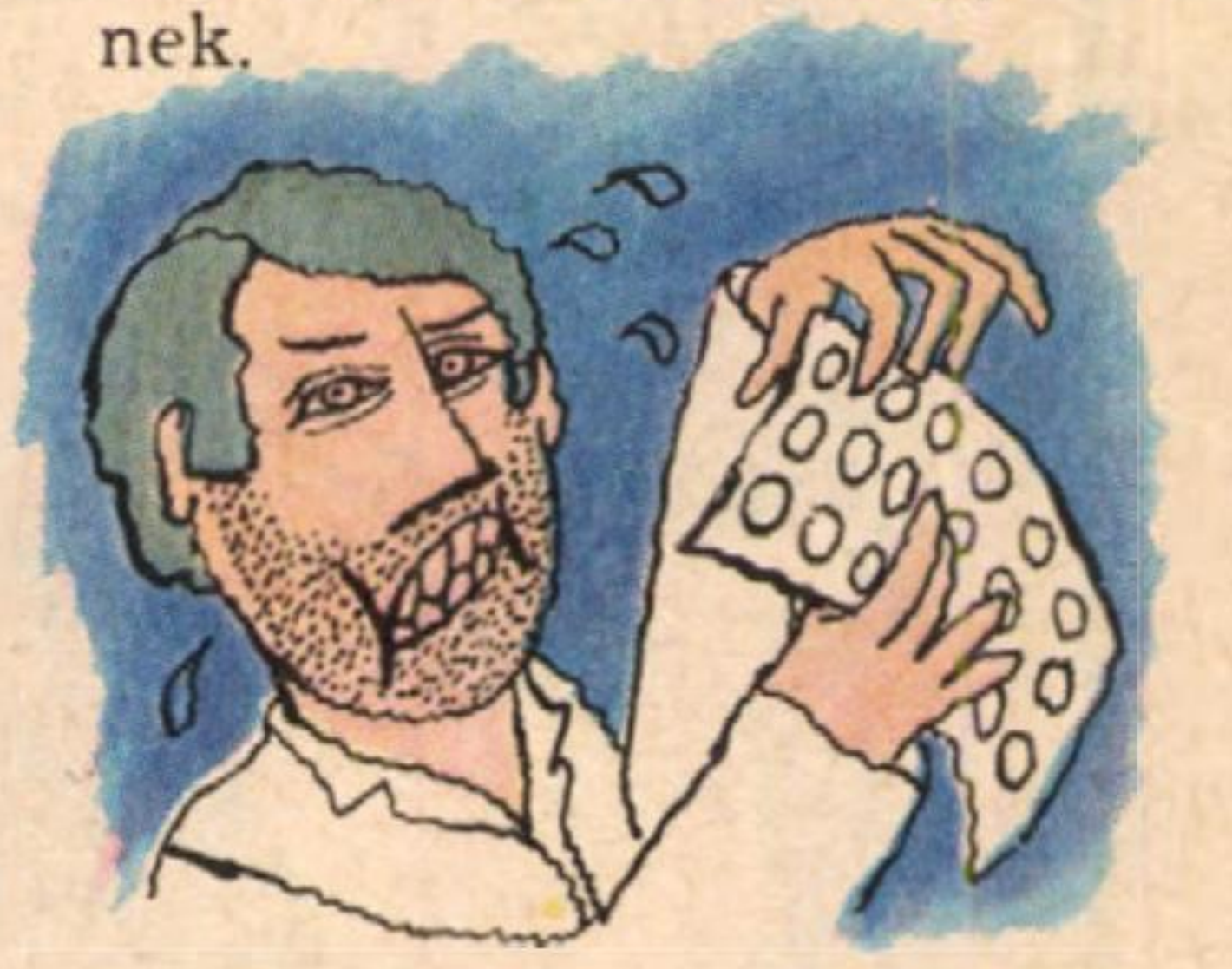

ITT A SÚGÓ, OTT A SÚGÓ . . . HOL A SÚGÓ?

Én még emlékszem azokra a régi szép időkre, amikor színházainkban a színpadon középen, elől volt egy doboz. Ebben a dobozban ült a súgó, aki innen „adta föl" azokat a szavakat, amelyeket a színészek olykor „elvesztettek".

A néző tudomásul vette a „láthatatlan" súgó létezését, nem zavarta az sem, ha olykor hallotta a kellemes orgánumát, sőt még az sem, ha észrevette, hogy a zavarban levő színész „odajátsza" magát a súgólyukhoz.

Az utóbbi években azonban sorra eltűntek a súgólyukak, a mai modern rendezés ugyanis rájött arra, hogy az a prózai doboz a darabok eszmei mondanivalóját megbontaná, mivel a nézőt megfosztaná attól az illuziótól, hogy a színpadi történés hiteles, hiszen a súgólyuk az első pillanatban „tudatosítaná" velük, hogy színházban vannak.

Ámde súgó azért kell, hiszen a színész is csak ember . . . Mit lát hát napjainkban a néző? Azt, hogy a színész hol jobbra előre, hol balra előre, hol hátra középre „játsza" magát. No, ez még nem lenne baj, ez talán csak nekünk „vájt szeműeknek" tűnik föl, hanem amikor oldalról belóg egy női hajzat és alóla suttogás száll a deszkára, vagy . . .

A múltkor például, amikor a színpadon a korabeli kosztümökben, csizmában, kardosan, palástban küzdöttek színészeink, a bal oldali kulisszából kilógva egy hétköznapi férficipő lengedezett ütemesen a költői szöveg ritmusára.

Lehet, hogy reklám volt, s azt akarta közölni a kedves nézőkkel, hogy cipőt a cipőboltban vásároljunk?

Sólyom László

KORSZERŰ TÁRSAS-JÁTÉKOK

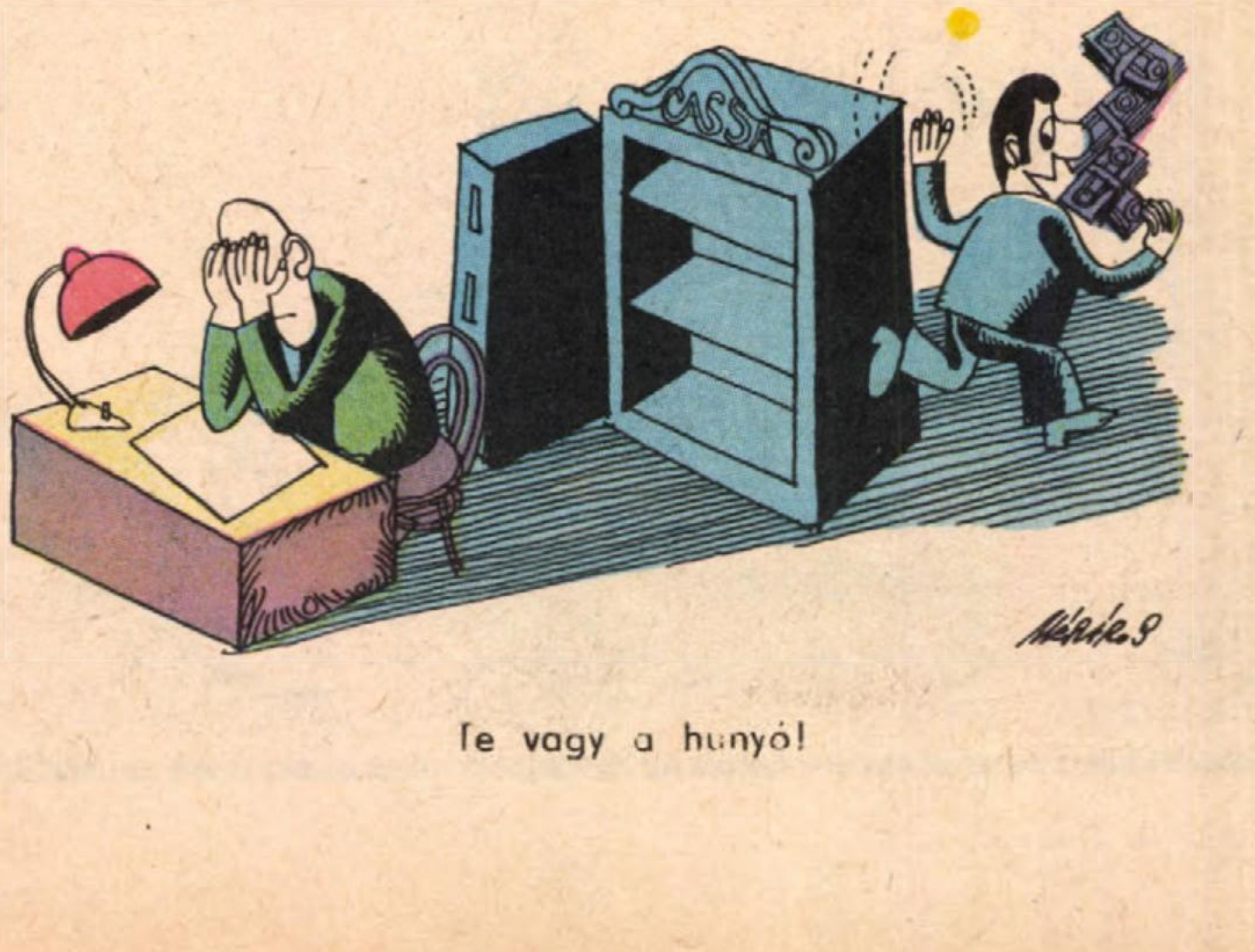

Te vagy a hunyó!

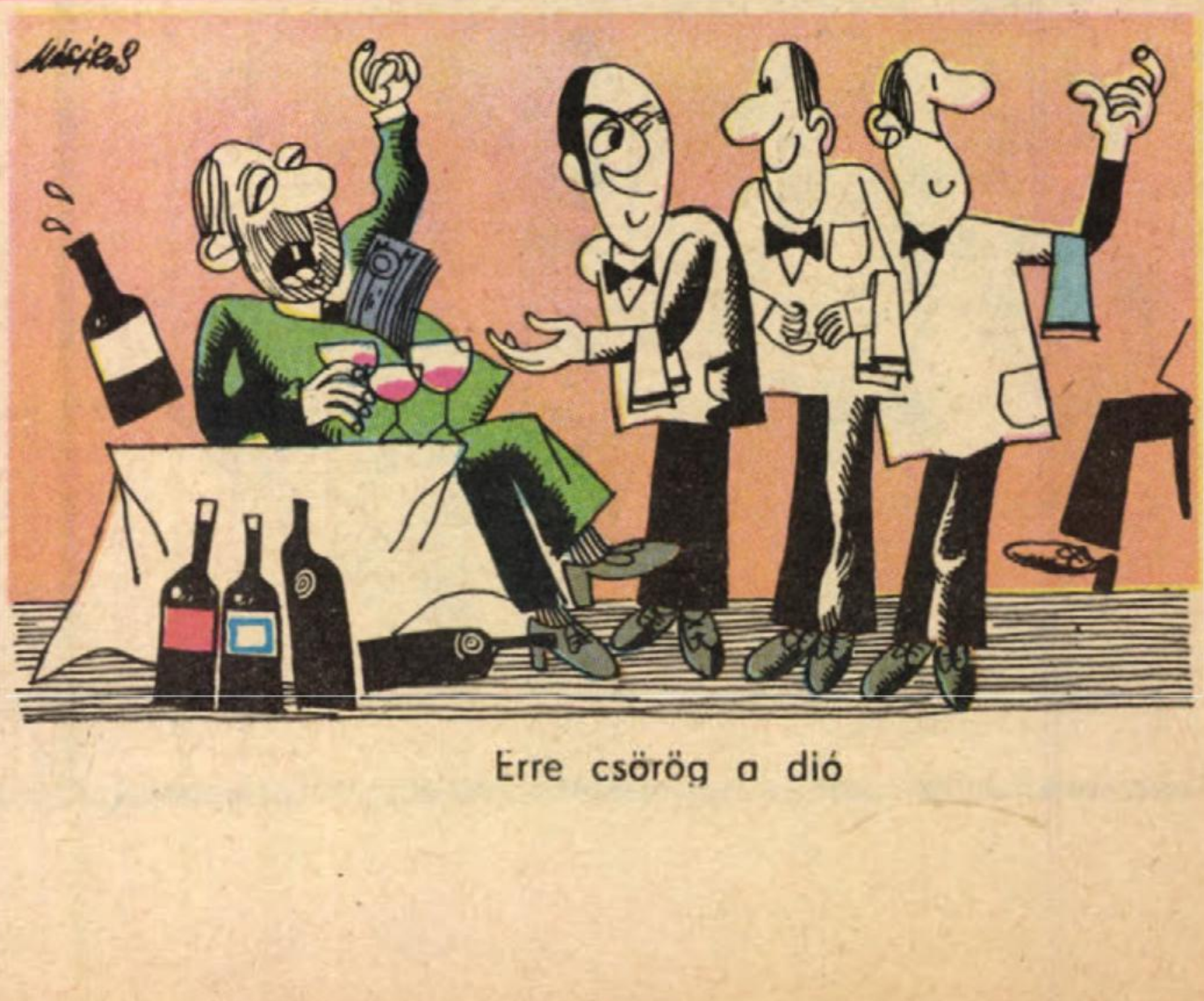

Erre csörög a dió

HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS HIRDETÉS

-IGEN, ez világszám, de az erőnlétet a GOMOLYA TÚRÓ biztosítja!
GOMOLYA TÚRÓ
TEJIPAR

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

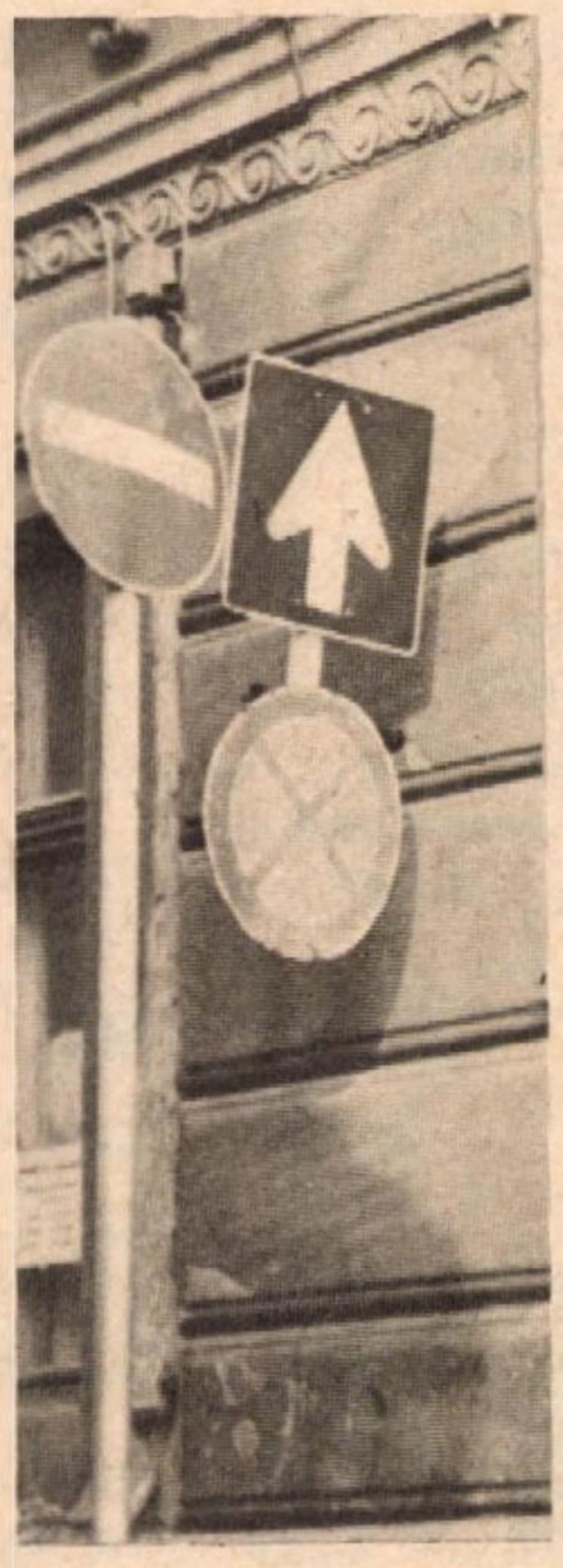

Teljesen világos: egy kétvégéről egyirányú utcáról van szó, amelyben megállni is tilos.

(Óbudán fotózta Mihályi István)

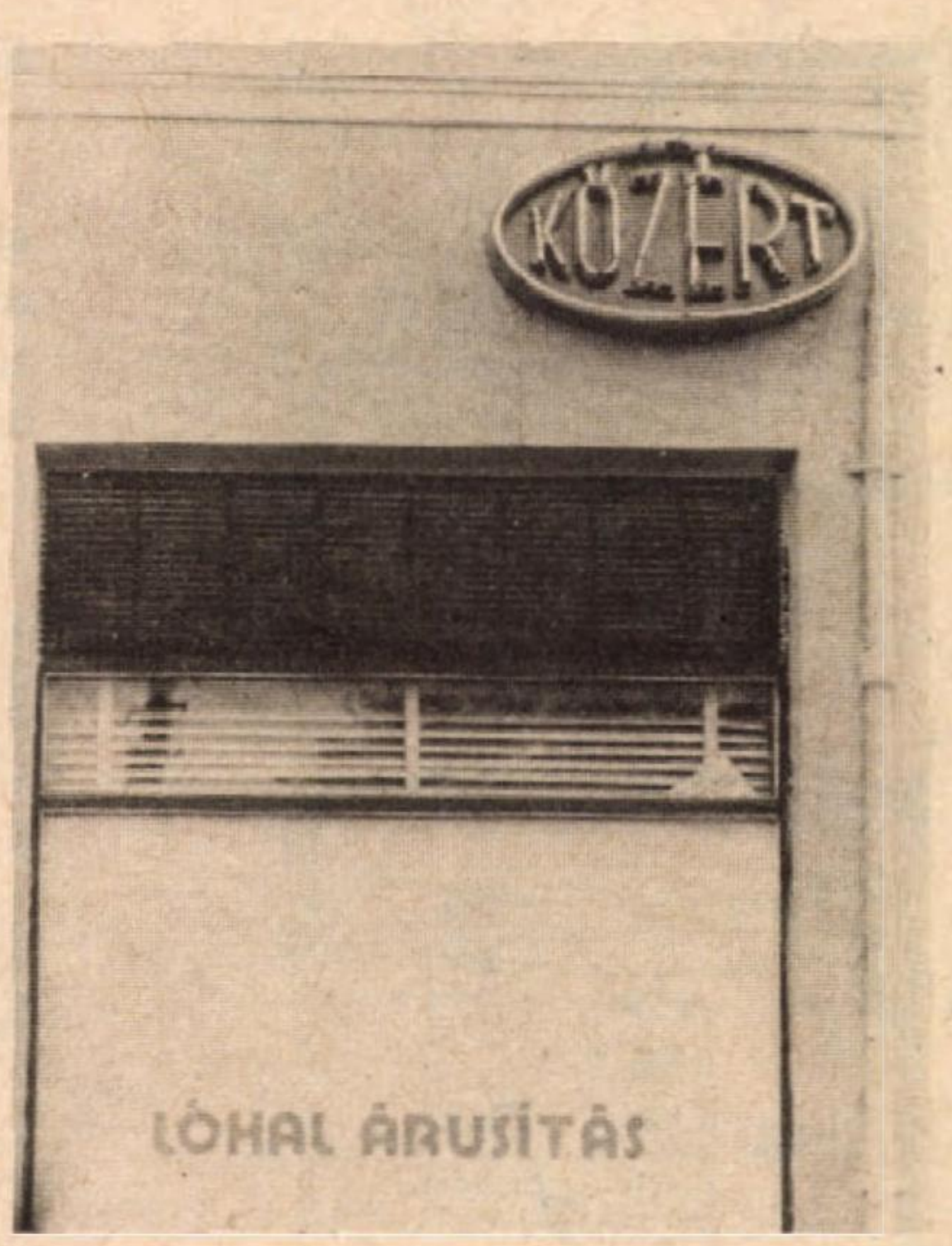

Tengeri csikóról lehet szó.

(A XI. kerületben fényképezte Iványi Gábor)

— Ki a pisze, én vagy te? — kérdi Repkényi Zsuzsika az Avarhegyi tenyészet (Bp. XXIII. ker., Avar u. 7.) hathetes kan, kuvasz szuka kutyájától. (Repkényi Csaba felvétele)

Kanszuka? A főváros XXIII. kerületében úgylátszik minden lehetséges. A szekszvizsgálatot minden esetre elrendelnénk, mert egy kiskutyát sem szabad bizonytalanságban tartani.

(„A kutya" c. lap évkönyvében észlelte Simon Erzsébet, bajai olvasónk)

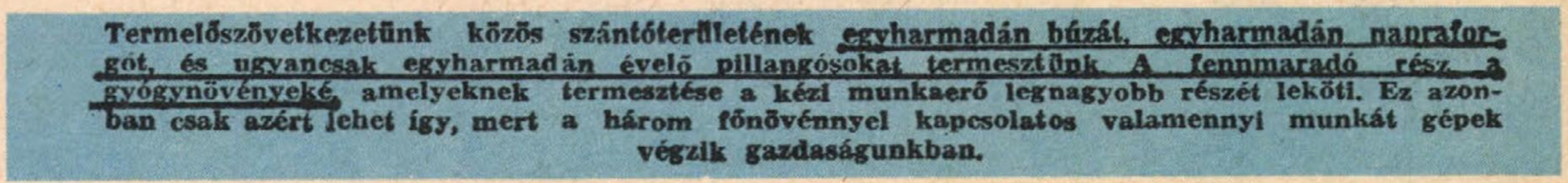

Termelőszövetkezetünk közös szántóterületének egyharmadán búzát, egyharmadán napraforgót, és ugyancsak egyharmadán évelő pillangósokat termesztünk. A fennmaradó rész a gyógynövényeké, amelyeknek termesztése a kézi munkaerő legnagyobb részét leköti. Ez azonban csak azért lehet így, mert a három főnövénnyel kapcsolatos valamennyi munkát gépek végzik gazdaságunkban.

Tehát kamillára nem számíthatunk. Torokfájás esetén tessék sósvízzel gargarizálni.

(A Békés megyei Népújságból ollózta Riznicsenkó Ferenc)

REKLÁM

– Pirike, főzzön két duplát. Az enyémbe kávét is tegyen — szólt ki a titkárnőjének Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár teljhatalmú vezetője, majd így folytatta: — Kérem Perczegős Norbertet!

Rövid idő múltán megjelent az ajtóban az önhibáján kívül kopaszodó művezető.

— Foglaljon helyet, Perczegős. Összegezni szeretném az elmúlt félév reklámkampányának az eredményét. Ma hat hónapja, hogy felajánlotta szolgálatait dr. Untauglich Emőd, a kiváló reklámszakember, aki állítólag két éven keresztül az amerikai reklámszakma jelesei közé tartozott és csak a honvágy hozta haza.

— Ki a Duna vizét issza, vágyik annak szíve vissza! — mondta elérzékenyülten Perczegős.

— Most ne hatódjék meg, hanem beszéljük meg Untauglich munkáját.

— A mozikban egy gyönyörű, fiatal nő ajánlja a gyár termékeit: *„Robbanómotor nélkül nincs modern háztartás!"* Dr. Untauglich nagyszerű ötlete volt az is, hogy létesítsünk egy belvárosi bemutató-termet. Valamire való vállalat ugyanis nem létezhet belvárosi bemutató-terem nélkül.

— Erre valóban büszkék lehetünk — bólintott elégedetten Stirpák. — A márványoszlopokon nyugvó helyiséget különleges fények világítják meg, az arany tapétájú falakban rejtett hangszóró muzsikál, a modern csőbútorokat egyenesen Új-Zélandból hozattuk. A látogatókat miniszoknyás ifjú lányok fogadják. Minden érdeklődő miniatűr robbanómotort kap és egy mintacsomag timsót. S az eredmény?

— A látogatók örülnek az ingyen ajándéknak — jelentette Perczegős.

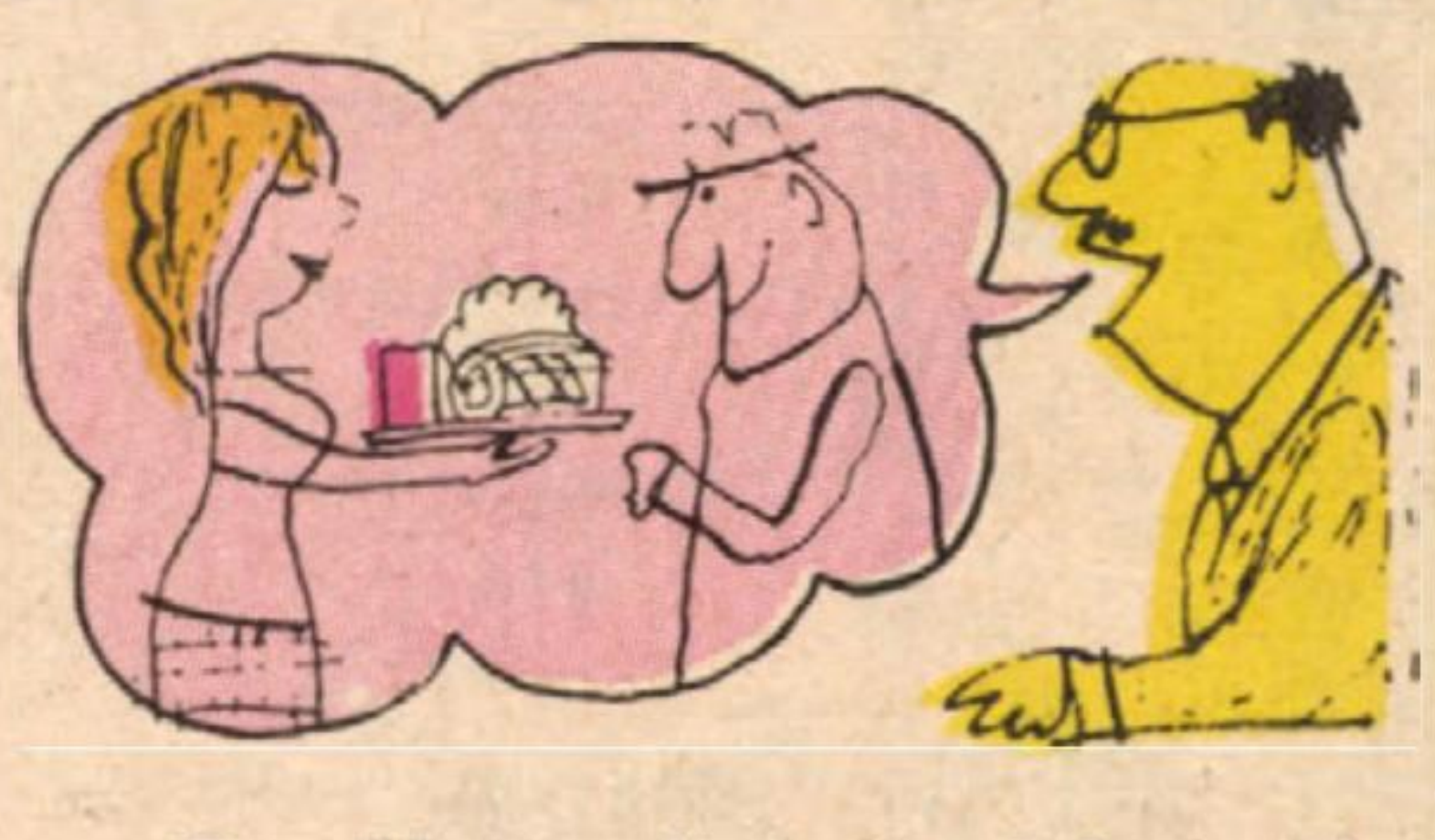

— Dr. Untauglich irodalmi pályázatot hirdetett olyan regény, vagy háromfelvonásos színdarab alkotására, mely mondanivalójában hangsúlyozza a Timsó és Robbanómotorgyár nagyszerű termékeit.

— Eredmény?

— Az első díjat nem adtuk ki, a második díjat megosztottuk 1090 pályázó között.

— Továbbá a vasárnapi újságokban egy teljes oldalt foglal el a hirdetés, mely szerint: A STRUCCMADÁR IS AZT DALOLJA AZ ÁGON, A TIMSÓ ÉS ROBBANÓMOTORGYÁR TERMÉKEI LEGJOBBAK A VILÁGON! Továbbá félmillió reklámcédulát szórtak le a repülőgépek.

— Eredmény?

— A Köztisztasági Hivatal feljelentett minket a várost elborító papírfecnik miatt.

— A reklámkampány bevezetése óta 17 százalékkal több robbanómotort és 8 százalékkal több timsót adunk el a hazai piacon. S ez baj. Napról napra több a reklamáció. Üzemünk hónapok óta kizárólag a selejtes termékek garanciális javításával foglalkozik. Így aztán nem tudunk termelni.

Galambos Szilveszter

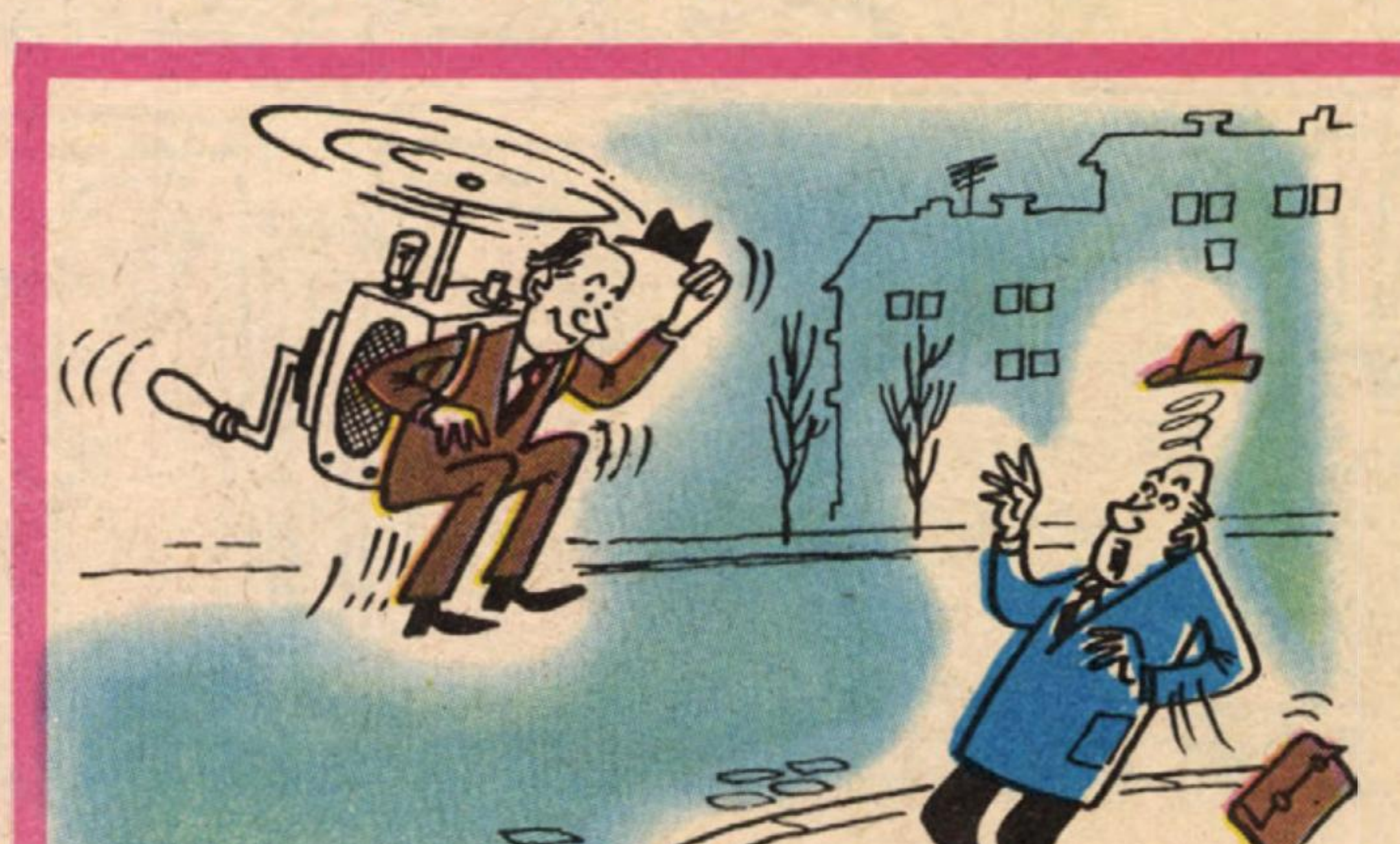

A FELTALÁLÓ

– Bocsánat, nem tetszik tudni, hogy merre van a Találmányi Hivatal?

KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

A

ÁRINGADOZÁS

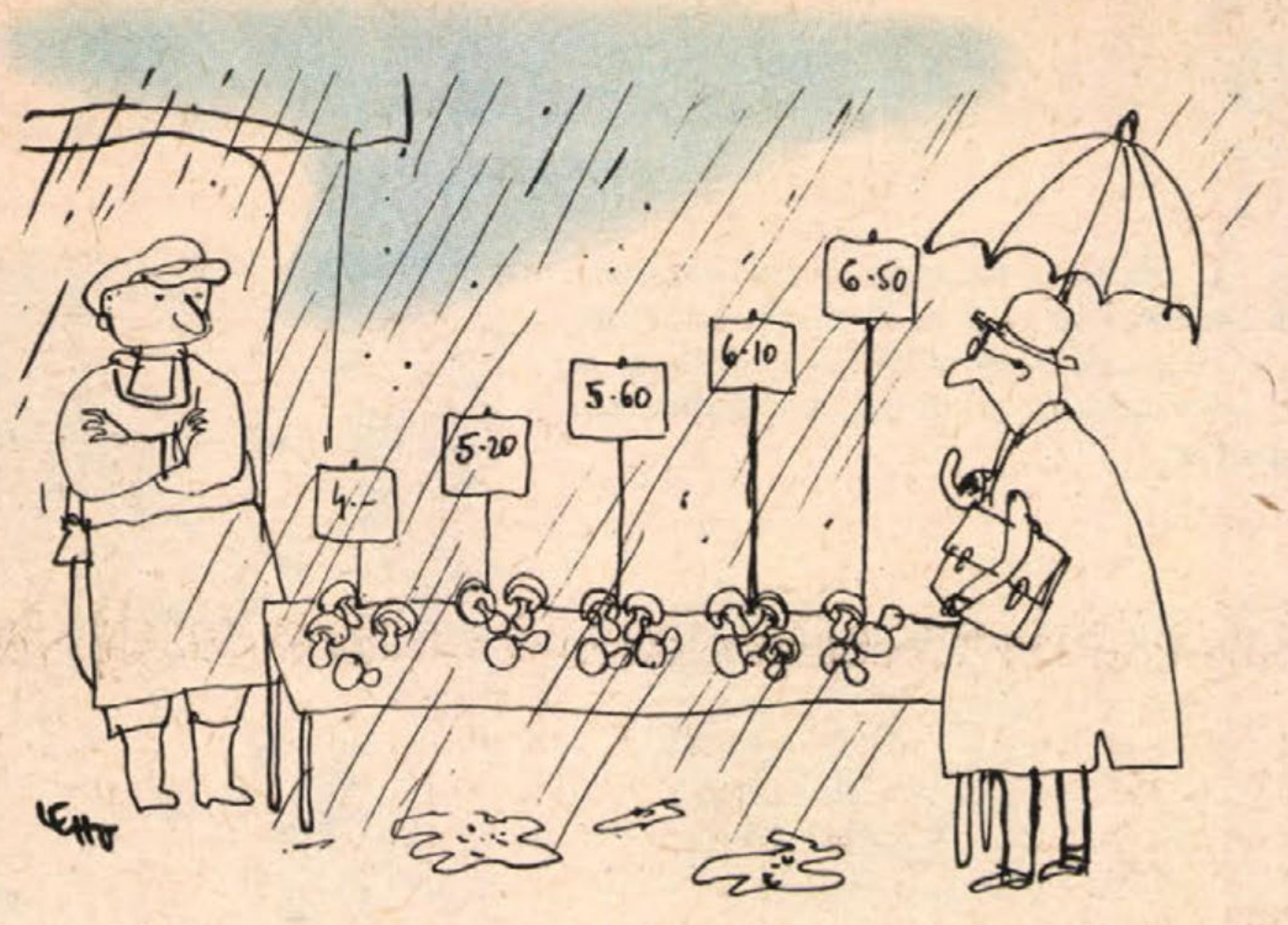

ANYAGBESZERZŐ

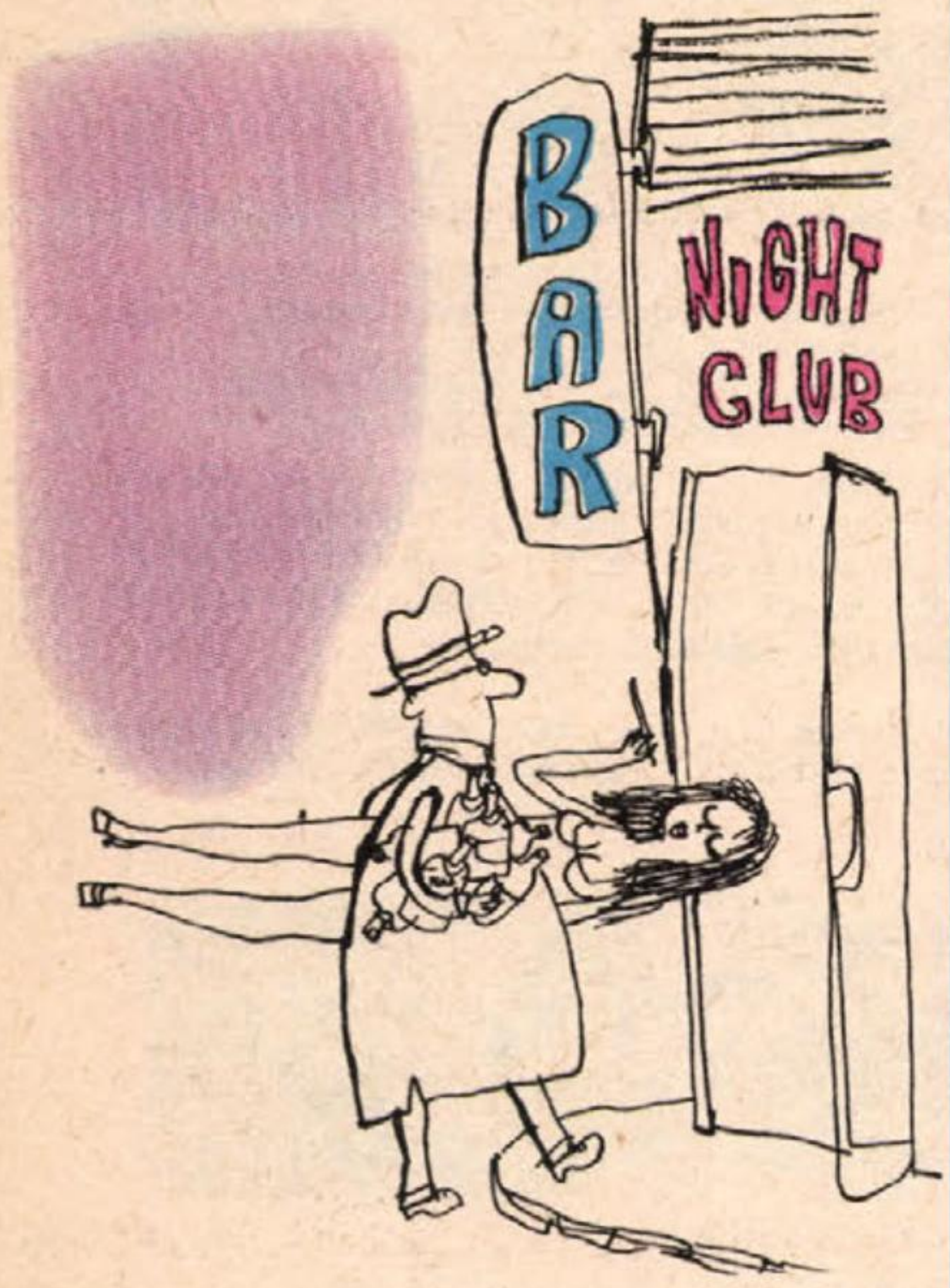

AUTOMATA

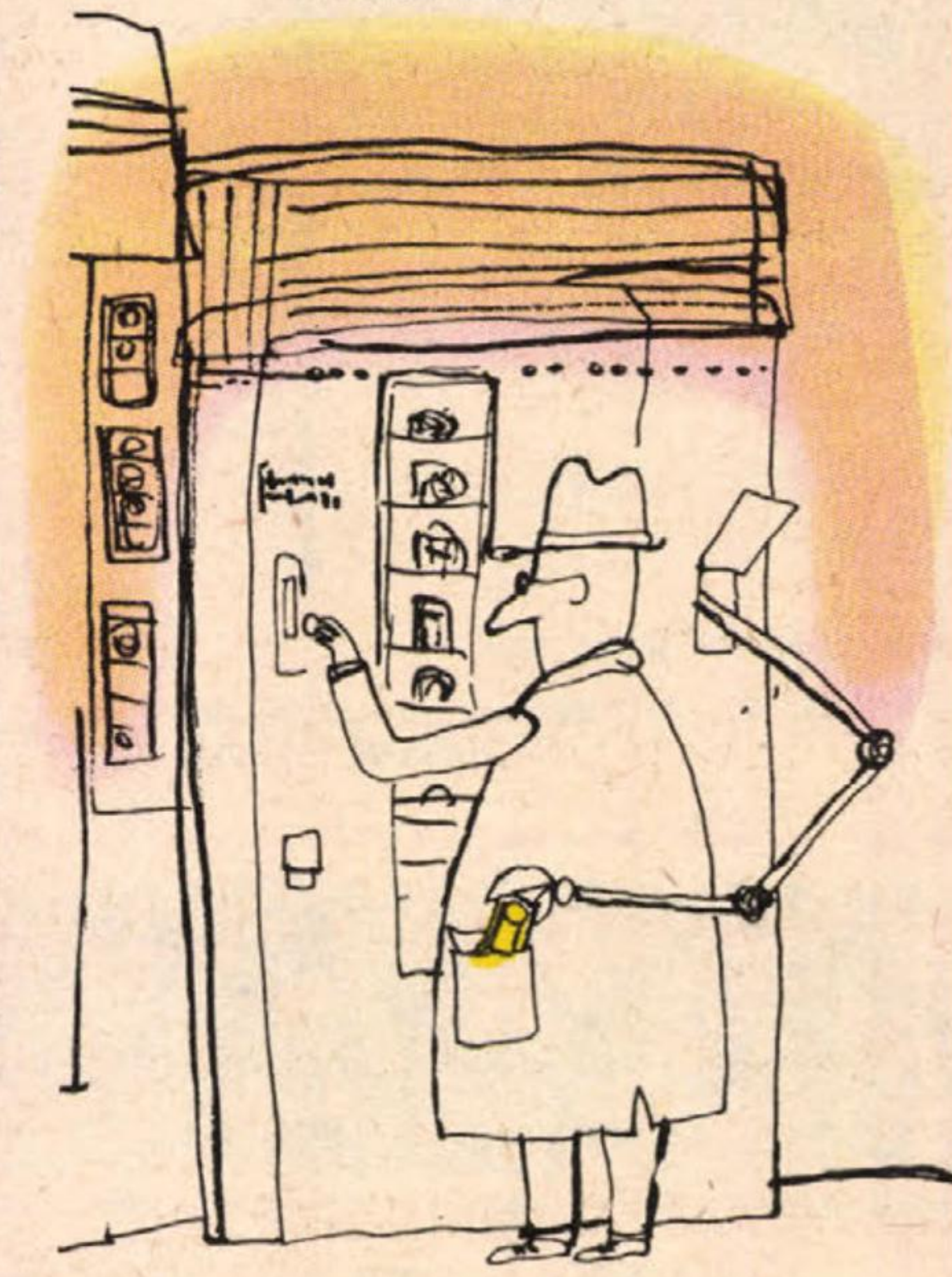

Lehoczki István rajzai

SZILÁNKOK

VESZEKEDÉS

X. a békesség kedvéért eltűri, hogy neki legyen igaza.

SZÓRAKOZOTTSÁG

— Elnézést, ma egy kicsit szórakozott vagyok. Pontosan számoltam — mondta restellkedve L., a fizetőpincér.

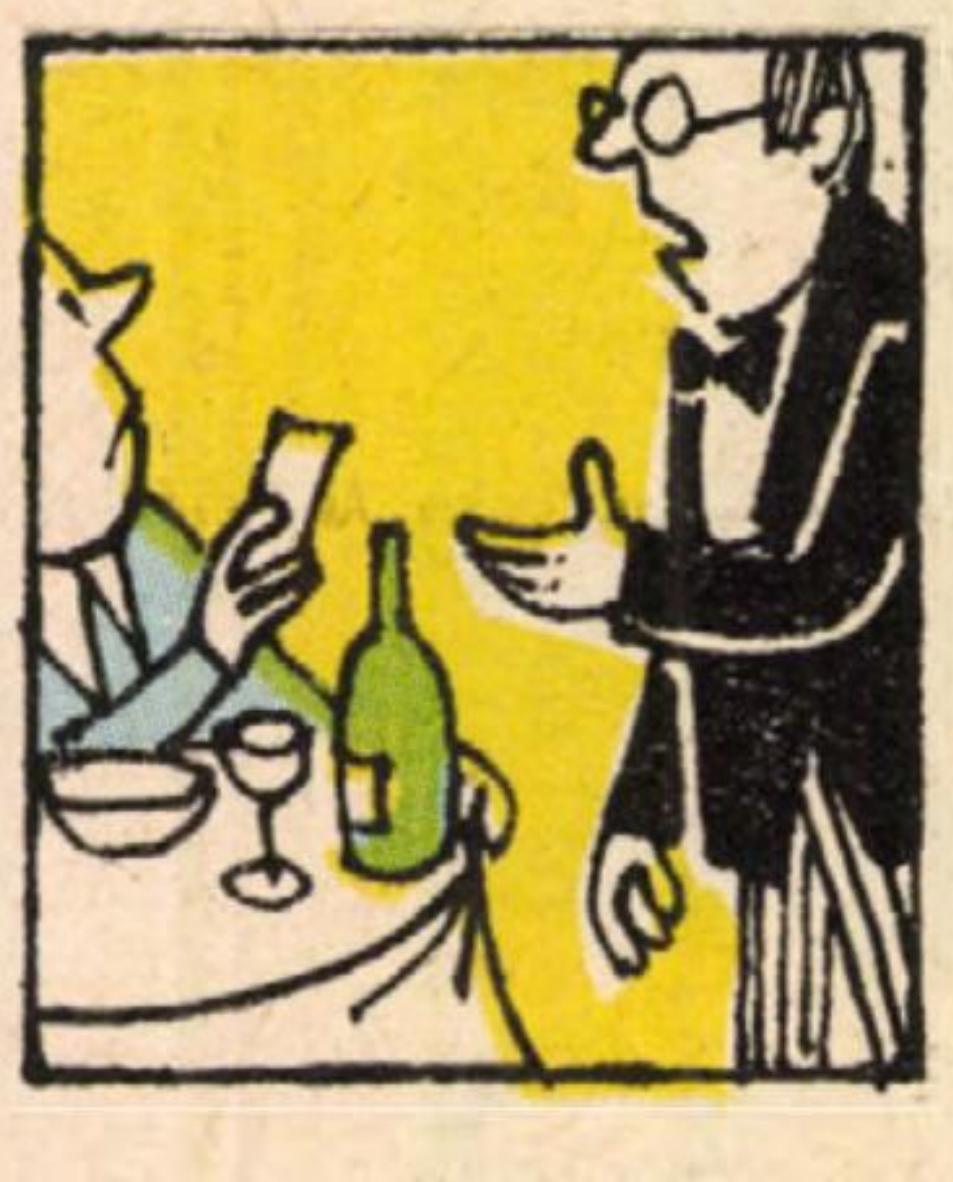

FELHÁBORODÁS

— Micsoda állapotok! Sürgősen telefonálnom kellene, de az előbb megrongáltam ezt a készüléket és a közelben sehol sem találok telefont!

A GAVALLÉR

— Fogadja el, Irénke, ezt a tíz szál rózsát. A magáé, de csak délután négyig, mert akkor másik randevúm van.

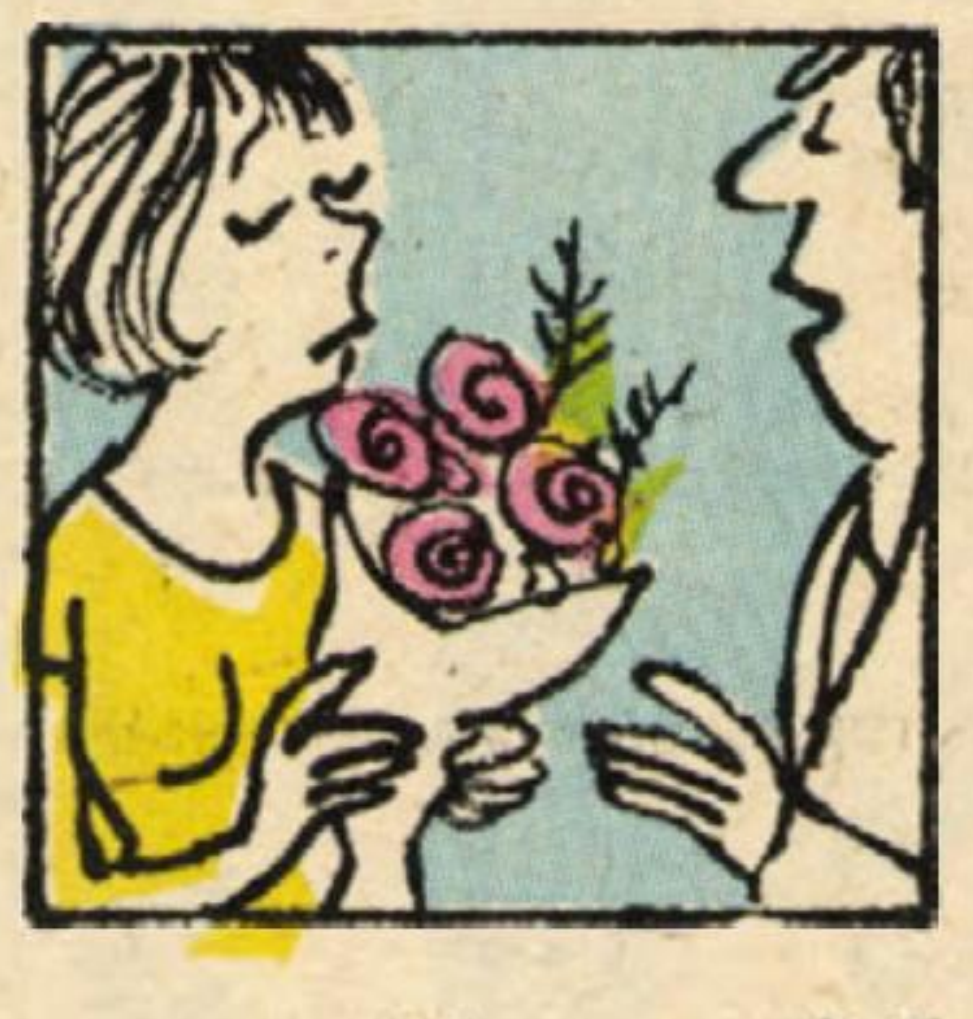

BÁTORÍTÁS

— Nem kell izgulnia, apró rutinműtét az egész — mondta a páciens a kezdő sebésznek.

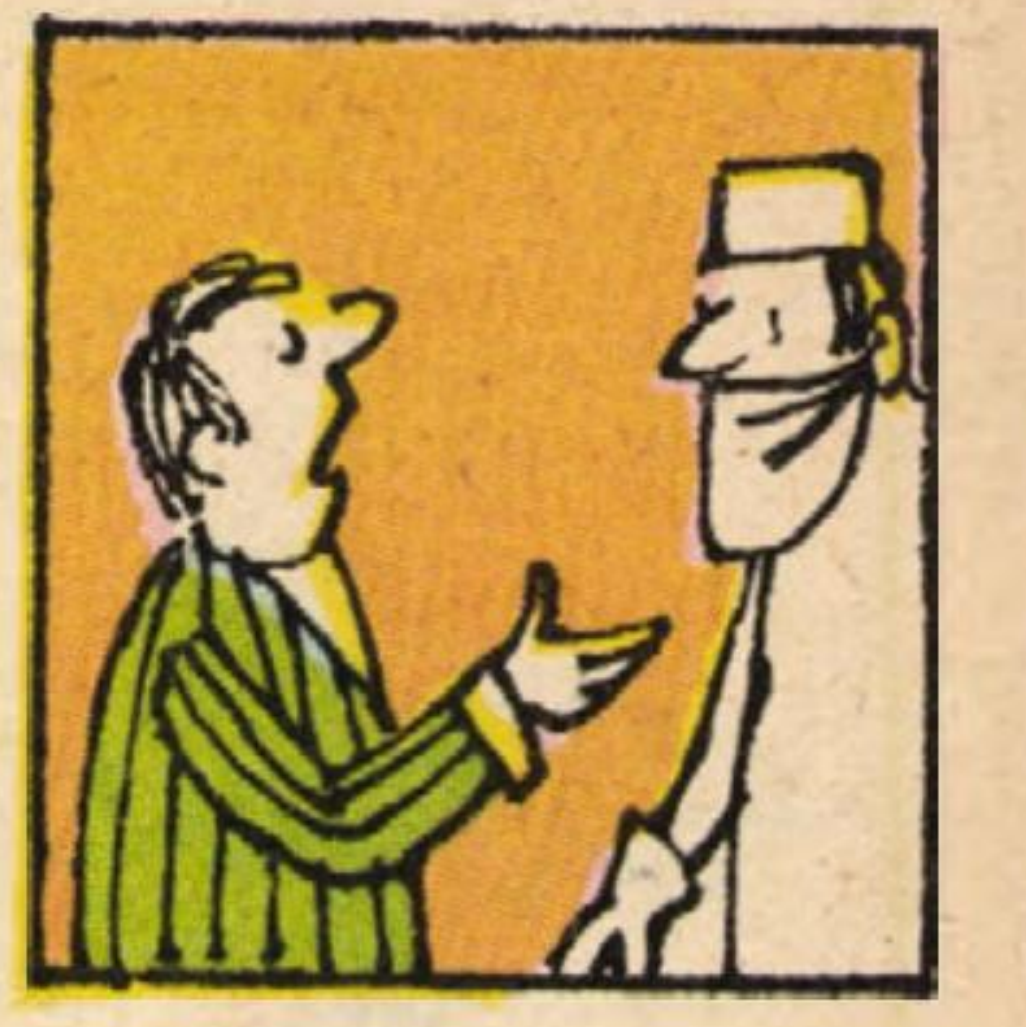

MEGHATÁROZÁS

Menetrend az, amit nem tartanak be.

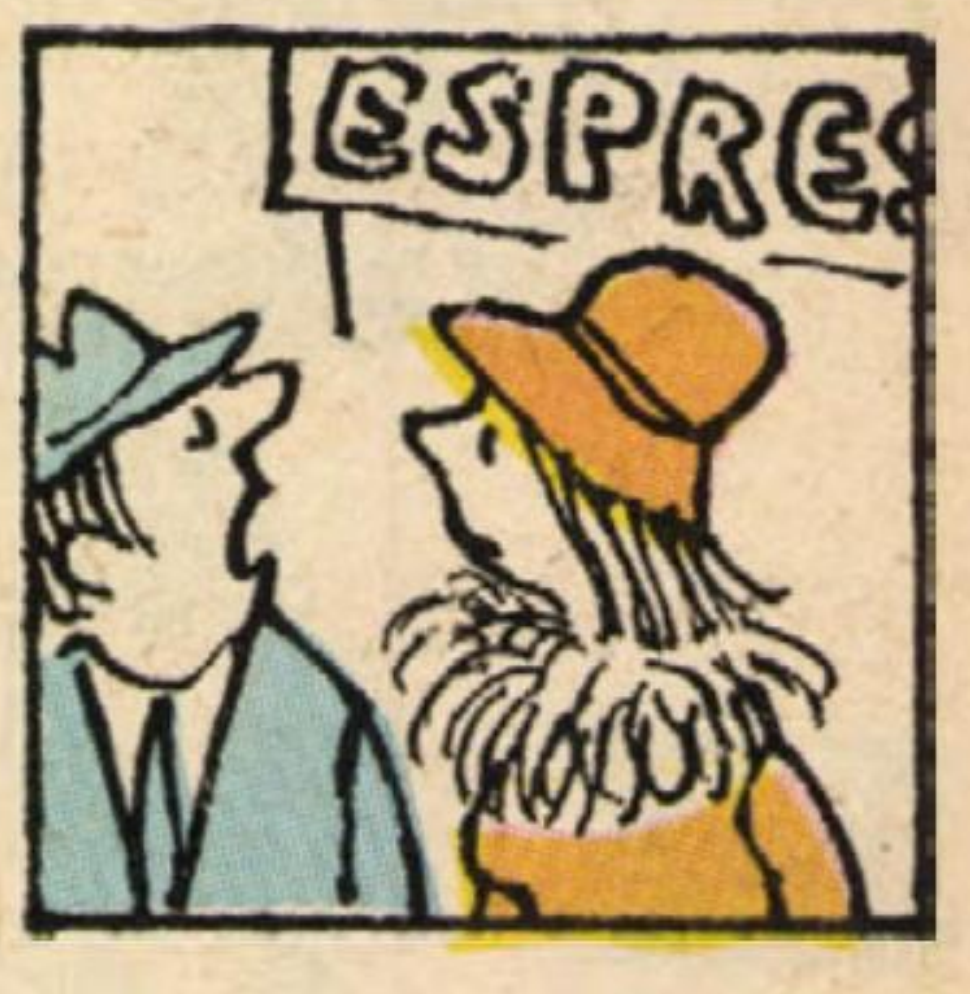

ÖNKRITIKA

— Menjünk, szívem, valami zenés helyre, de ne oda, ahol én vagyok a zongorista.

(g. sz.)

CSALÁDTERVEZÉS

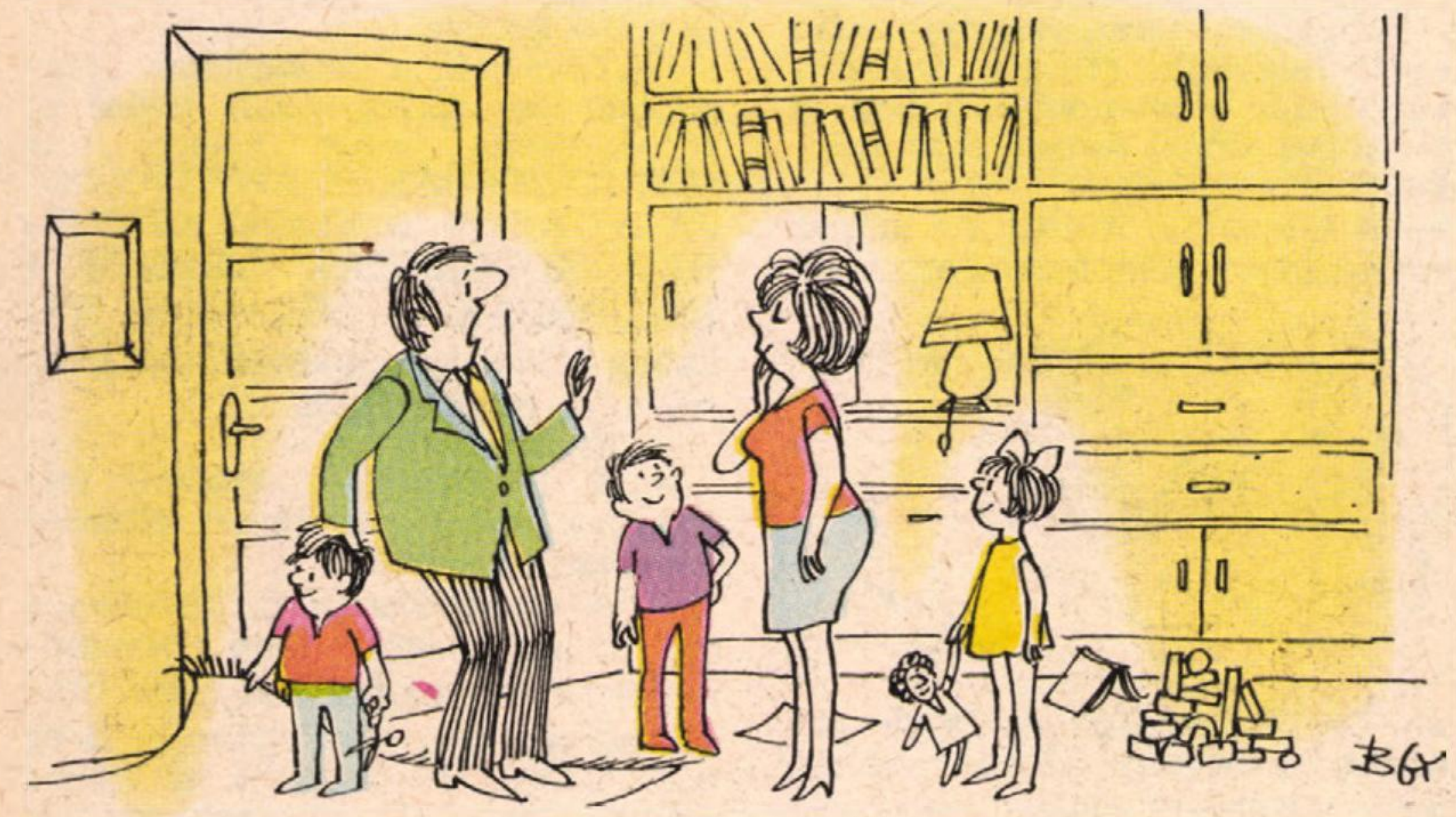

– Csak semmi édes titok! Az eszményi családunk már megvan...

ÚJ TERMÉK

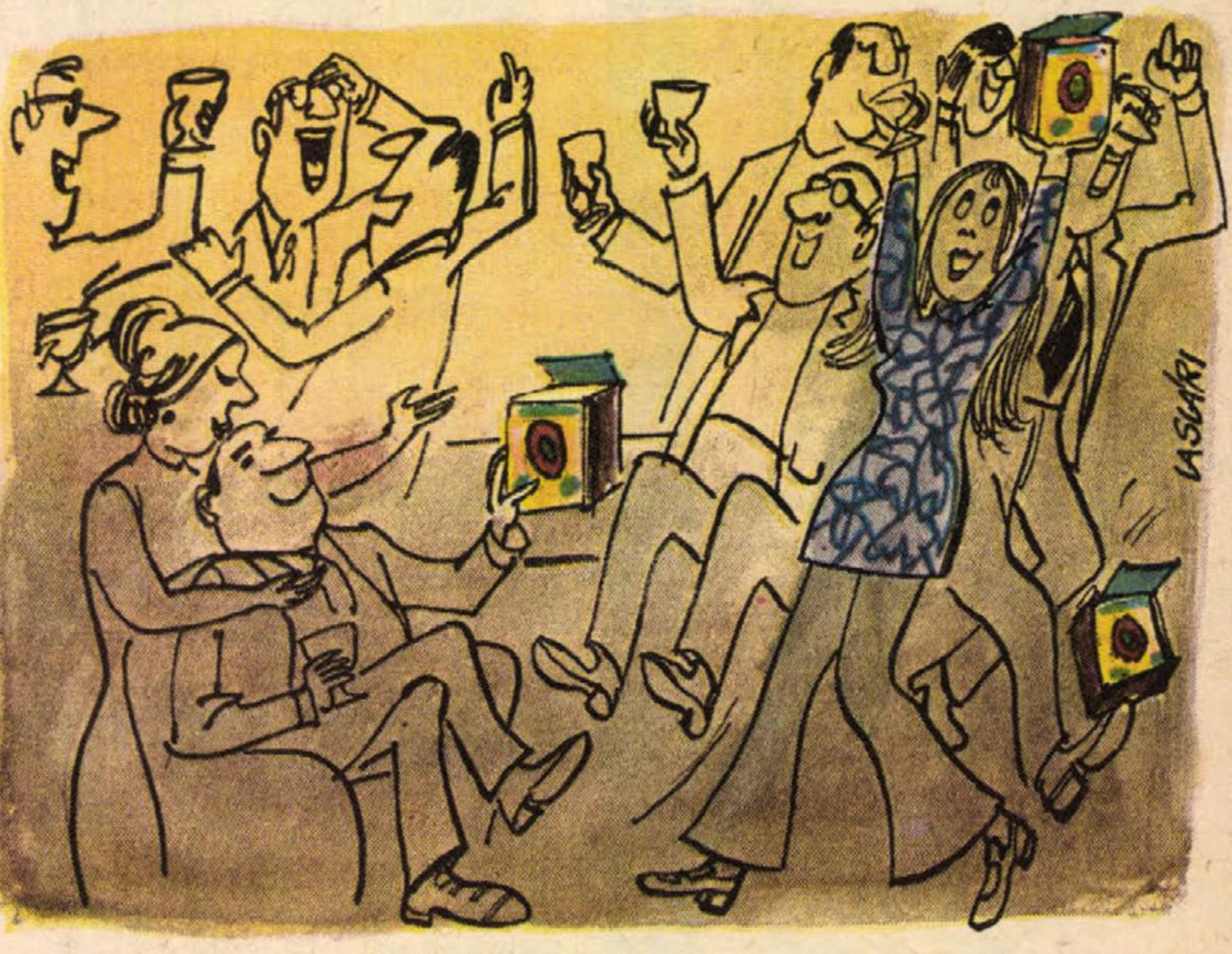

– Hurrá, bevált! Lehet rontani a minőséget!

ÚJ SZOLGÁLTATÁS

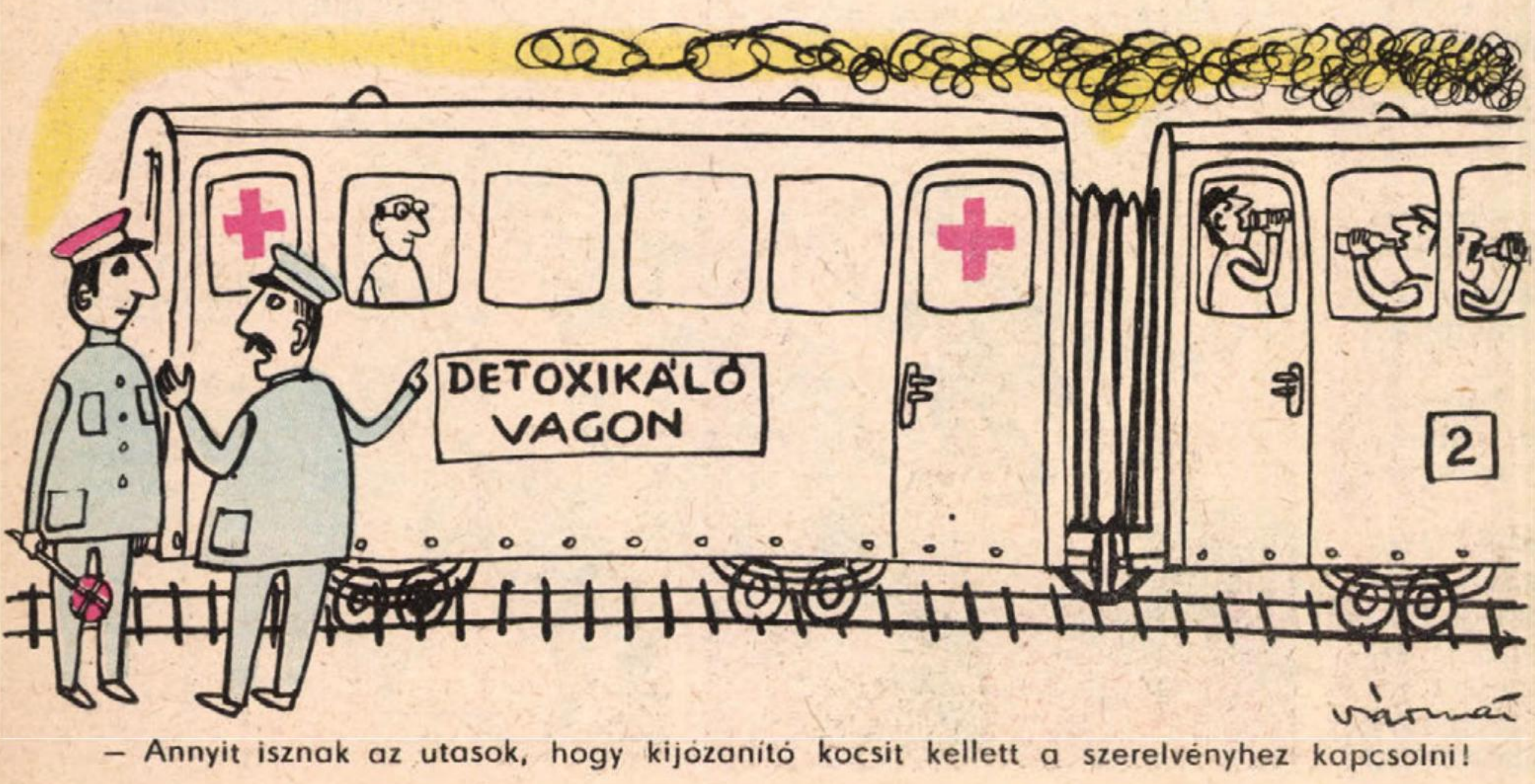

– Annyit isznak az utasok, hogy kijózanító kocsit kellett a szerelvényhez kapcsolni!

CSALHATATLAN JEL

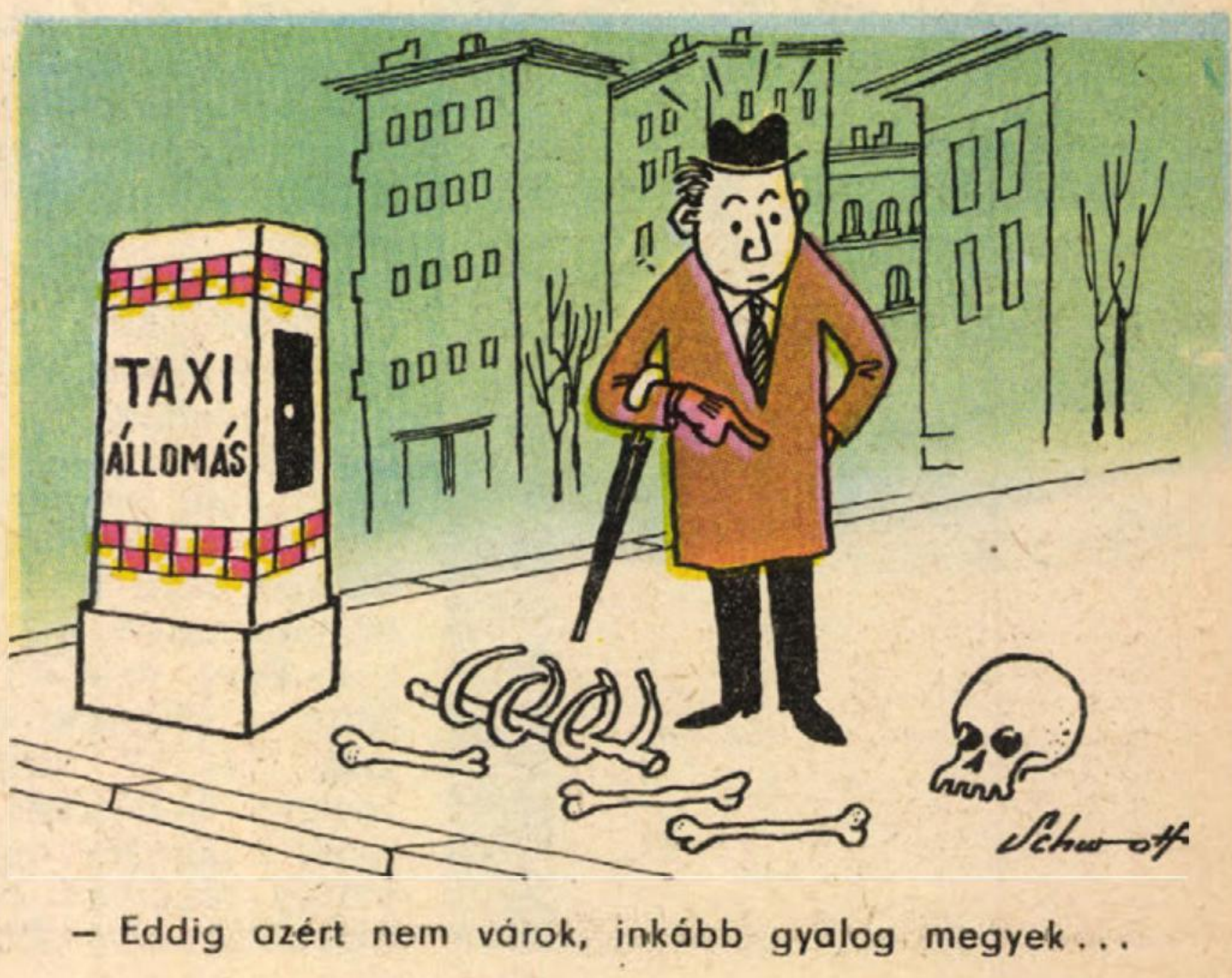

– Eddig azért nem várok, inkább gyalog megyek . . .

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

A KESELYŰ LEGYŐZŐJE

A közép-amerikai Costa Rica államban elnökválasztásra készülnek. Nyolc jelölt indul, köztük Senor Villalobos, a helybéli demokrata párt jelöltje. A választási harc igen heves és a jelöltek a legvadabb reklámtrükkökhöz folyamodnak. Villalobos ötletessége kimeríthetetlen. A demokrata part jelöltje a főváros Nemzeti Sportpalotájában megverekedett az El Buitre (a Keselyű) néven ismert helybéli profibirkózóval, hogy ily módon bizonyítsa be erejét és harckészségét. A mérkőzést — mint várható is volt — az elnökjelölt megnyerte. Persze nyilván a „Keselyűnek" fizetett szerény ellenszolgáltatás ellenében. A győzelem után nyilatkozott a helyi sajtónak: „Talán most már elhiszik nekem, hogy ha megválasztanak, harminc esztendeig nem tudnak kivakarni az elnöki karosszékből".

VESSZEN A MIAI

Japánban nagy szerelmi közvéleménykutatást tartottak. Ismeretes, hogy a távol-keleti szigetországban évszázadok óta szinte egyeduralkodó volt a „miai", a szülők által „megtervezett" házasság intézménye. A japán egészségügyi minisztérium most közölte: a megkérdezett sokezer ifjú pár 63 százaléka azt mondotta: szerelmi frigyet kötöttek. 20 százaléka vallotta be, hogy hagyományos „miai" történt. A hiányzó 17 százalék nem volt hajlandó nyilatkozni. A minisztérium szerint ez is „miai" volt, csak szégyenlik.

Végezetül minisztériumtól ritkán hallható szóhasználattal a vizsgálat megállapítja: „Az országban a szerelmi házasság előretörése tapasztalható." Gratulálunk.

EMLÉKEZTETŐ

Nyugat-Németországban, az Északi-tenger mentén levő kis Toenning városka környékén még mindig dolgoznak a tűzszerész-osztagok. Ezen a vidéken a tenger időnként még mindig partra sodor a második világháborúból származó aknákat. A múlt héten különös alakú tárgyak kerültek a partmenti fövenyre. A tűzszerészek ágyúgolyóra leltek, bennük érintetlen és robbanásra kész fekete puskaporral. Miután az ágyúgolyókat hatástalanították, a hamburgi történeti múzeum munkatársai megállapították; a golyóbisokat dán hadihajók használták az 1700-as évek elején zajlott Északi-tengeri csatákban.

A puskapor makacs dolog.

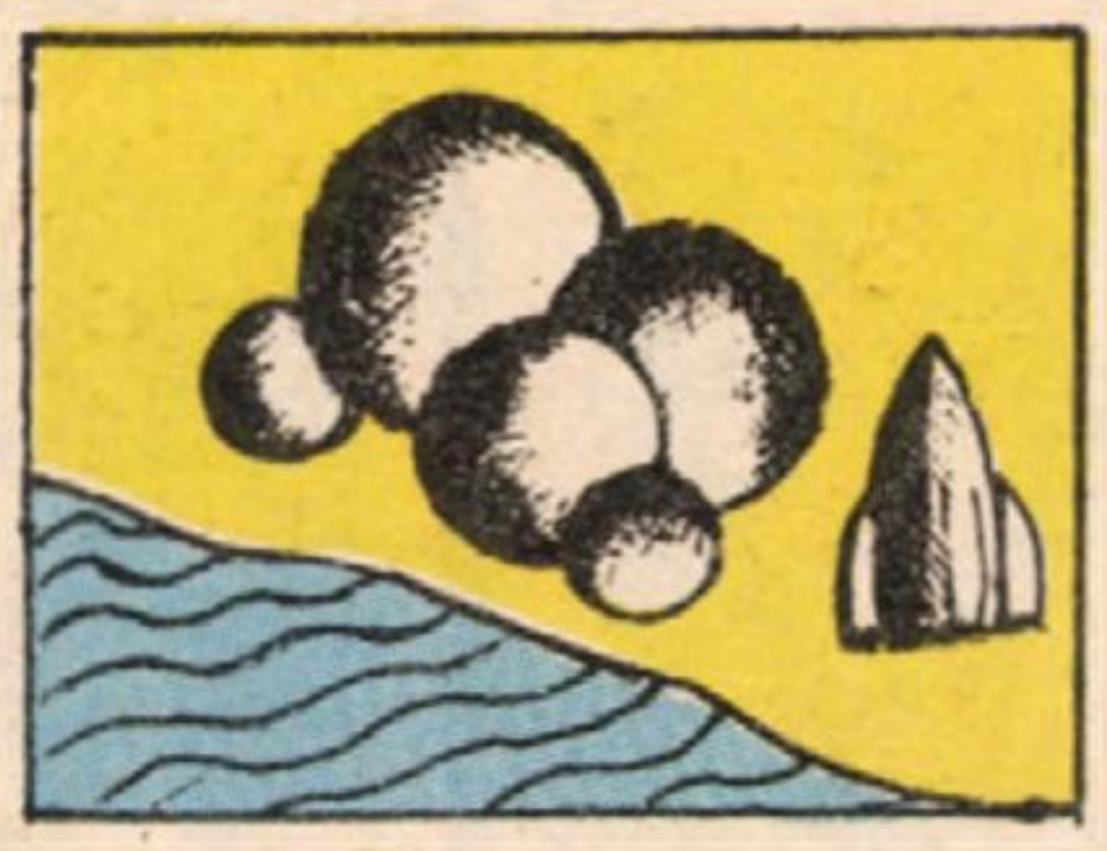

GYORS ÜGYINTÉZÉS

Bruce Gialitti 24 esztendős fiatalember a floridai Miami városában kirabolta egy nagy csemegeüzlet pénztárát. A zsákmánnyal a kezében kirohant a boltból, bevágta magát a gengszterizmus szabályai szerint ott várakozó gépkocsiba és három perc múlva már ki is szállt a kerületi rendőrőrszobán.

Gialitti ugyanis a nagy sietségben az üzlet előtt hagyott fekete Chevrolet kocsija helyett véletlenül egy másik fekete Chevrolet-kocsiba ugrott, amelynek volánja mellett a rendőrségi járőr sofőrje bóbiskolt. A járőr másik tagja éppen egy pohár kávét hörpintett fel a szomszédos kávémérésben. Rá várt a kormánykerék mögött az őrmester, amikor Gialitti berobbant a kocsiba. Az Associated Press jelentése szerint „ez volt a leggyorsabb letartóztatás a helyi rendőrség történetében".

A SZERÉNYSÉG DIADALA

Az amerikai Maryland állam törvényhozási palotájában rövid vita után kifüggesztették a sikkasztási botrány után lemondatott Agnew volt amerikai alelnök képét. Agnew ugyanis korábban az állam kormányzója volt, s a kormányzó arcképei hagyományosan ott függenek az állami parlament folyosóin. Az ember azt gondolná: a vita azon folyt, hogy a sikkasztó alelnök megérdemli-e ezt a tisztességet. Tévedés. Blair Lee, a jelenlegi kormányzóhelyettes a következő nyilatkozatot tette: „A festmény elhelyezése azért késett, mert Agnew volt alelnök szerénységből kifogást emelt a művész felfogása ellen. A képen ugyanis Mr. Agnew feje felett egy fénykoszorú lebegett, amelyet sokan glóriának véltek. Mr. Agnew csak akkor engedte meg az arcképfelfüggesztését, amikor a festő a glóriát a képről eltávolította."

RÉBUSZ

275. rejtvényünk megfejtése:

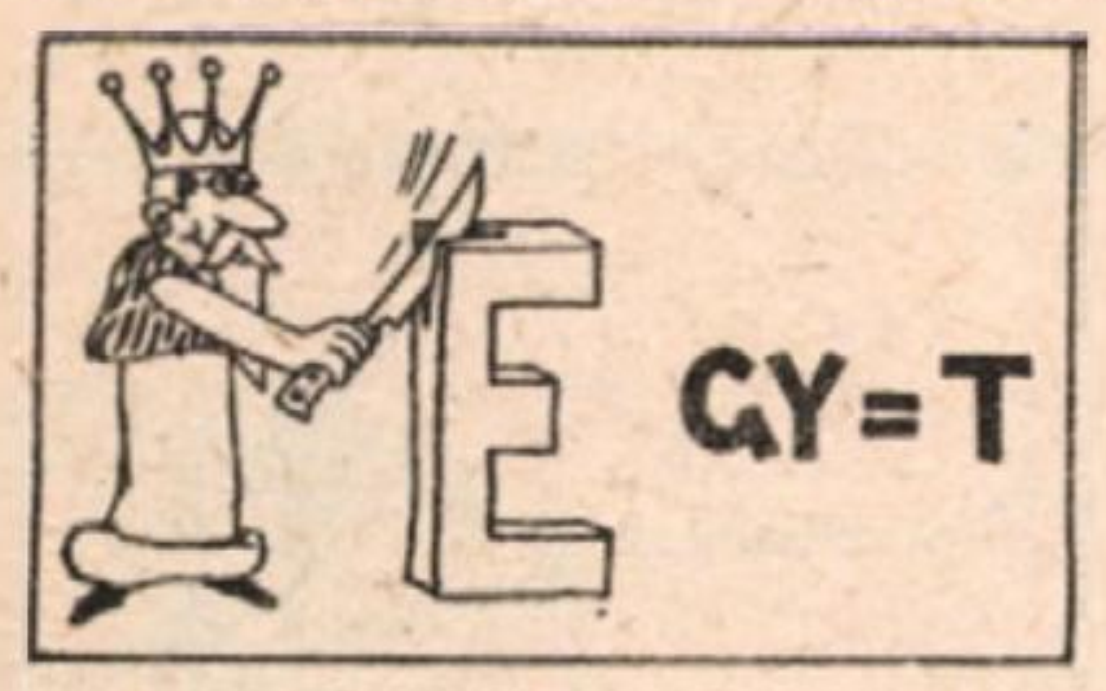

Natúrszelet

A 100 forintos díjak nyertesei:

Kenéz Ilona, 2344 Dömsöd, Kuruc u. 8.
Radó László, 1077 Bp. Izabella u. 34.
Kalocsay Emil, 1133 Bp. Tisza u. 5.

276. REJTVÉNYÜNK

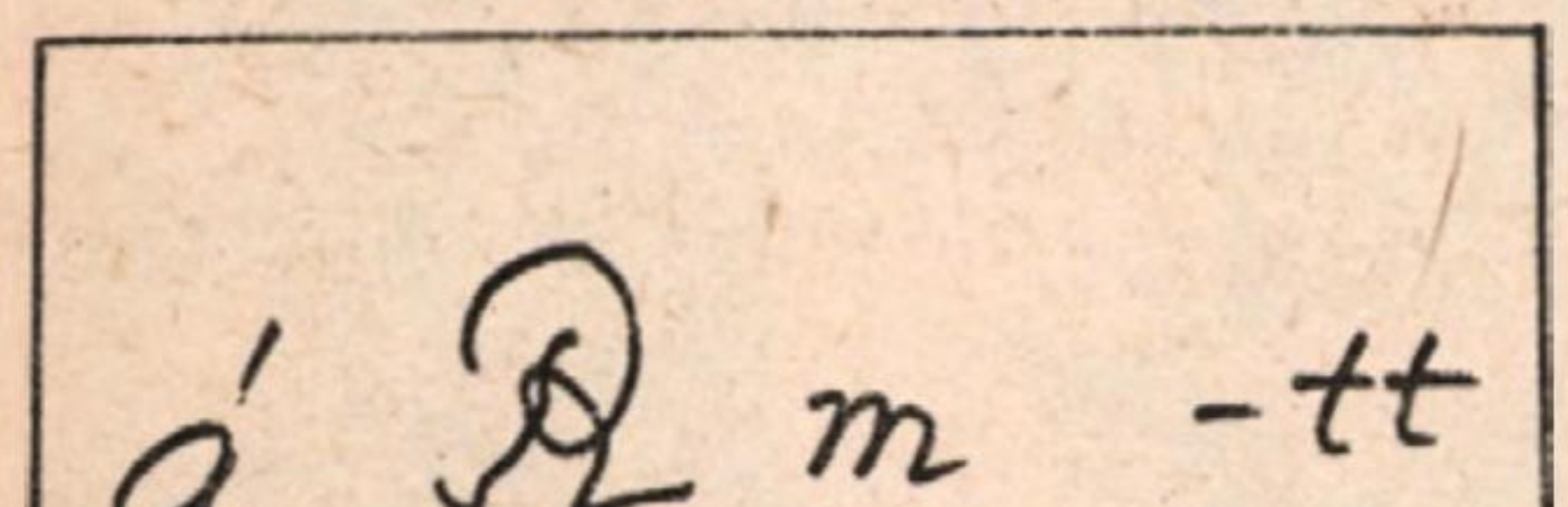

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb január 28-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

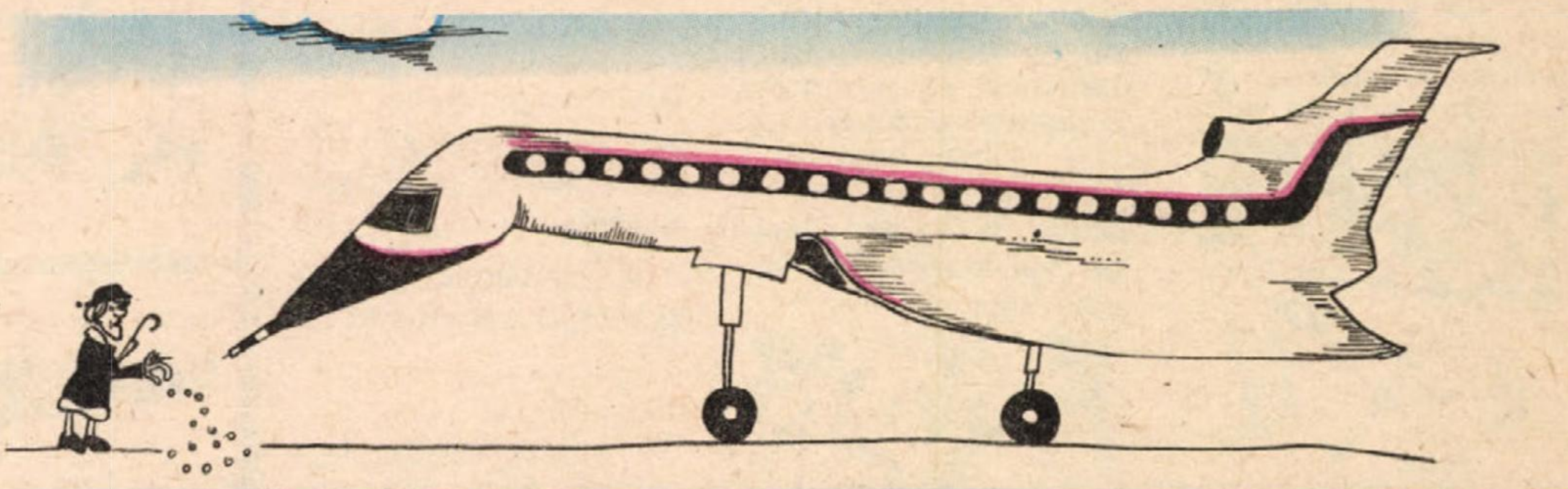

TÉVEDÉS

– Tubi, tubi!...

ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA

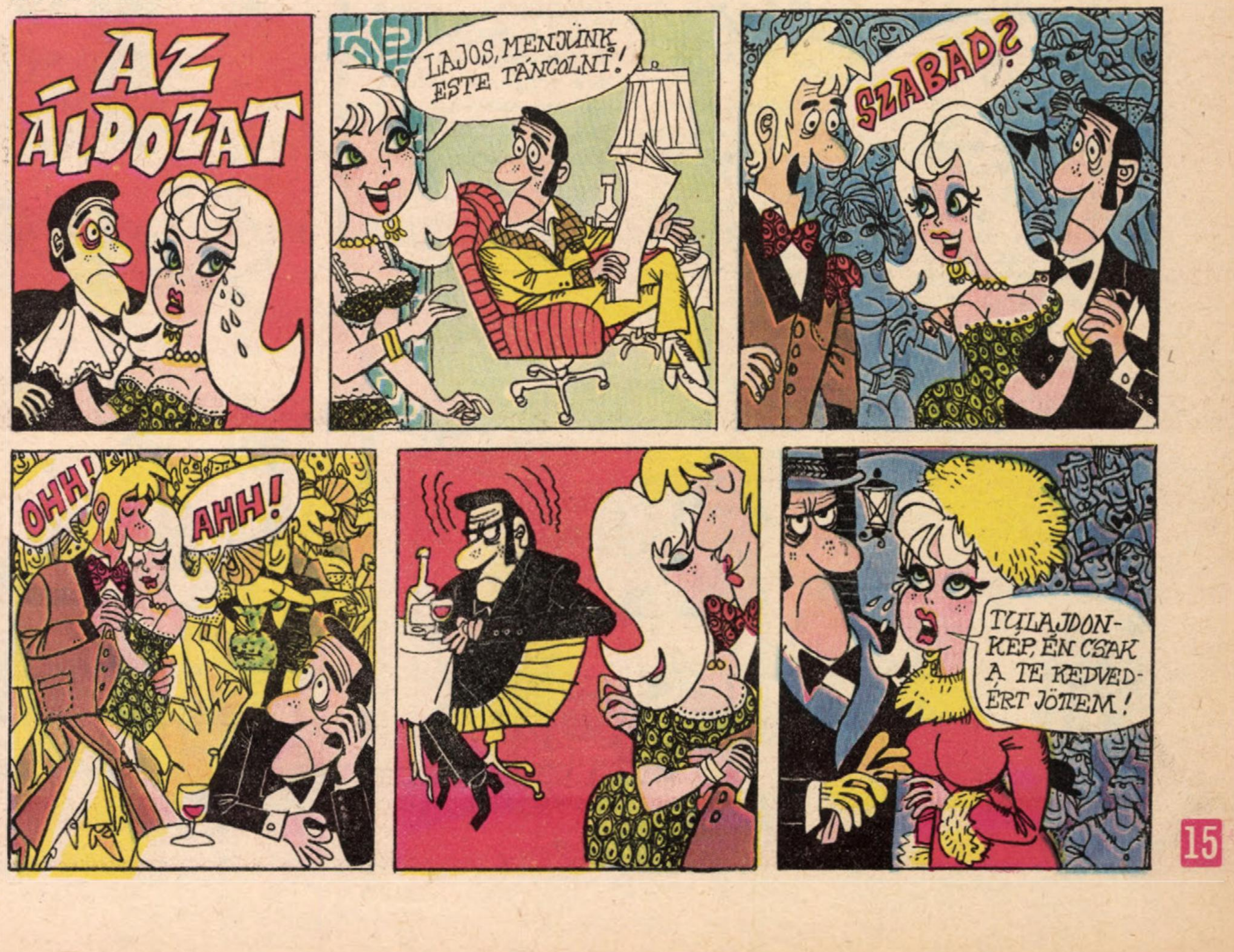
AZ ÁLDOZAT
LAJOS, MENJÜNK ESTE TÁNCOLNI!
SZABAD?
OHH!
AHH!
TULAJDONKÉP, ÉN CSAK A TE KEDVEDÉRT JÖTTEM!

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Postacím: 1977. Bp. Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Postacím: 1959. Bp. Telefon 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 74.2308/2-04 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

MÜTEREMLÁTOGATÁS

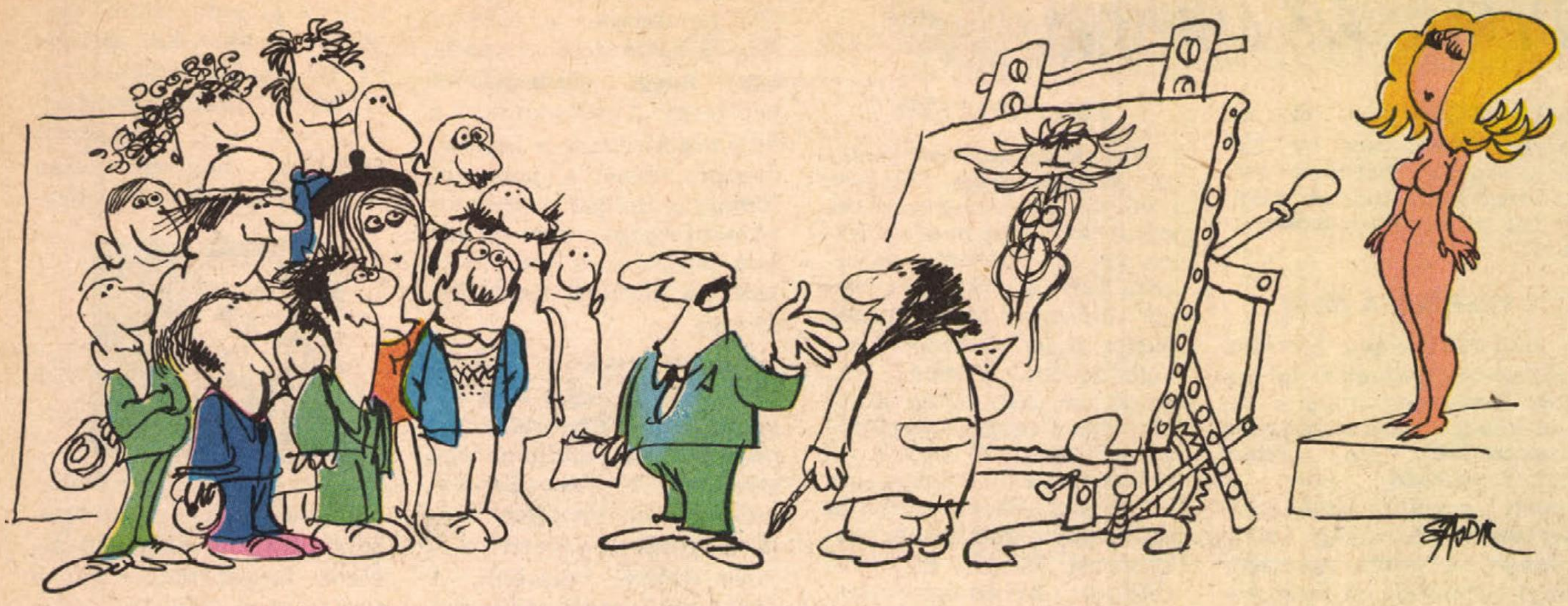

– Az önök egyhangú kívánságára nem a készülő művet, hanem a modellt fogjuk elemezni . .

HALLOTTUNK EGY VICCET . . .

Csinos hölgy nyit be egy amszterdami patikába, kis üveget nyújt át.

— Szíveskedjék ezt ricinussal megtölteni.

A gyógyszerész gyanakodva méri végig a kuncsaftot.

— Nono, kis huncut. Maga fűteni akar . . .

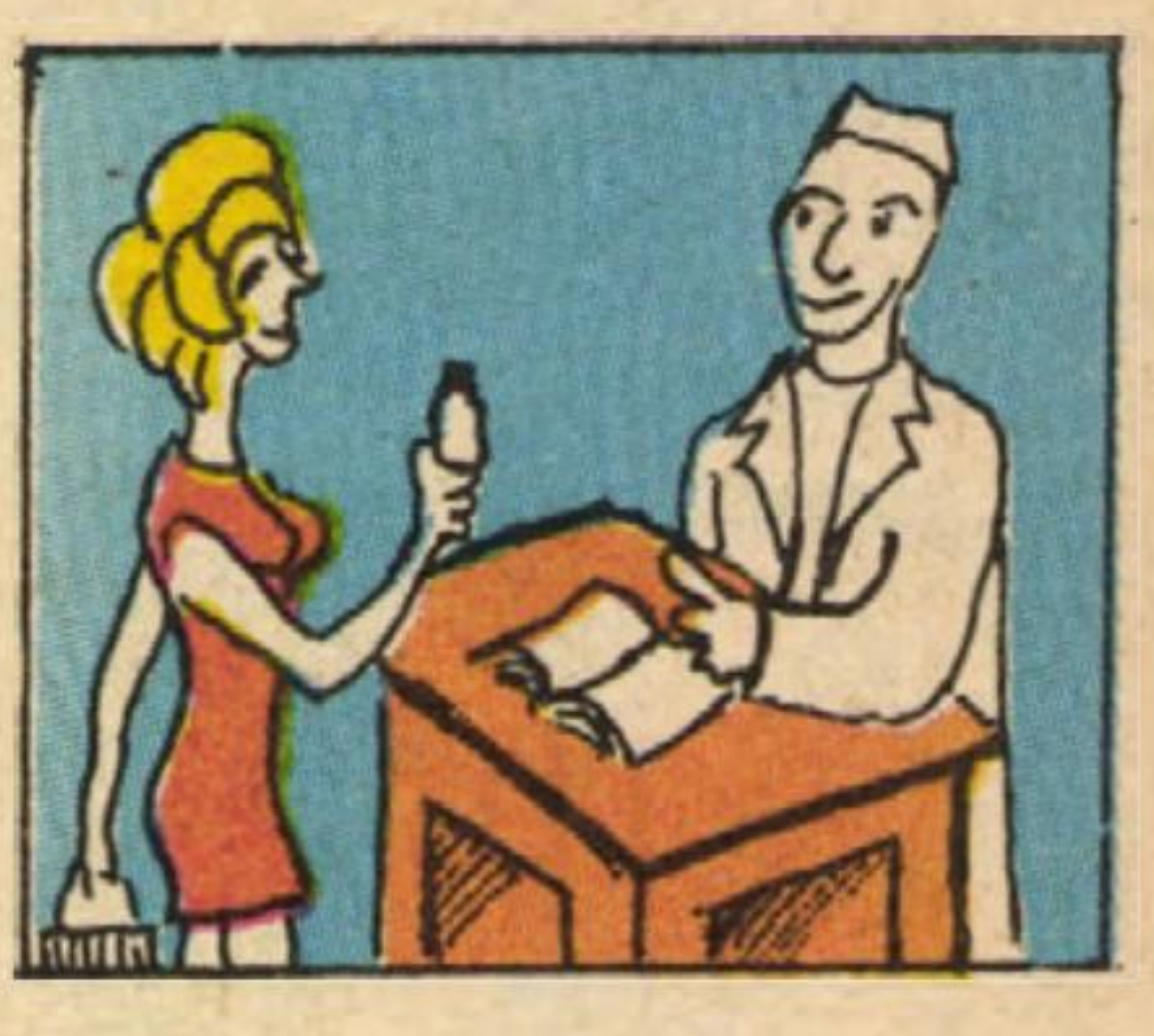

tribün

Még hogy a rögbi goromba játék? . . . Nos, Franciaországban, a Trebes—Gineskas mérkőzés során tömegverekedés tört ki. A nézőtéren. A két csapat szurkolói egymásnak estek, pofozkodás kezdődött. A játék persze a pályán is félbe szakadt, a játékosok leültek a fűbe és idilli hangulatban figyelték az eseményeket. A sérülteket aztán kórházba szállították s a meccset folytatták. Körülbelül feleannyi szurkoló előtt.

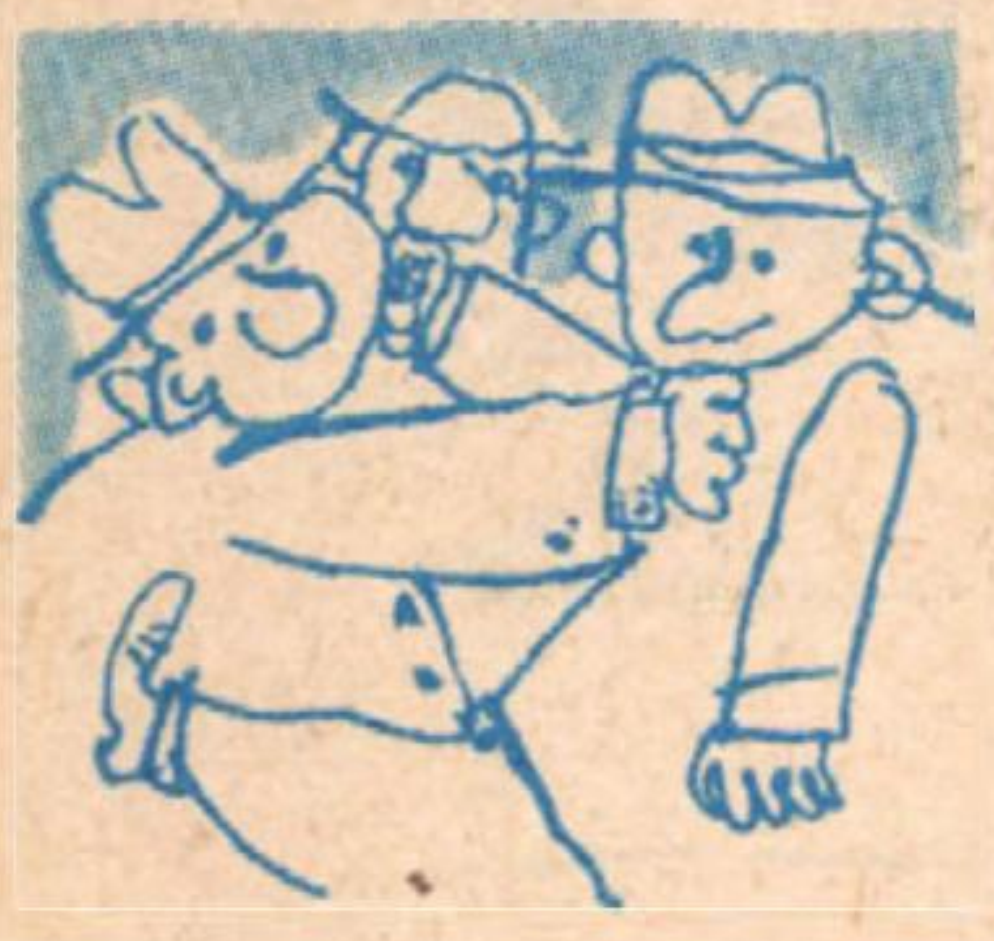

Eddy Merckx, a világ legjobb országúti kerékpárosa, állandóan panaszkodik. Érthető: naponta több órát kell a nyeregben töltenie, a nyereg kemény, tör. Most baráti tanácsot kapott egy kanadai farmertől: „Keverjen össze medvehájat, sót, borsot, tengeri retket és ecetet, alkalmazza ezt a balzsamot az érintett felületre. Eleinte úgy éget, hogy a világból is kiszaladna, de később akár szeget is verhet bele”.

*

Gerald Buck, egy amerikai profi bokszoló pályát változtatott. Elment kozmetikusnak, sőt kitanulta a plasztikai sebészetet.

— Nem nagy különbség — mondta. — Eddig is arcok átépítésével kerestem a kenyeremet.

Fura módon próbált férjet szerezni Ann Stewart egy londoni sportszerüzlet eladója. Postázás előtt minden pár futballcipőbe betette a fényképét. „Tetszem?” — írta a kép hátára. Huszonhat házassági ajánlatot kapott. Karácsonykor volt az esküvője. Egy órásmester vette el.

Telitalálatot ért el az olasz totón és egy kalap pénzt inkasszált az egyik római elmegyógyintézet ápolója.

A szelvényt a bentlakókkal töltette ki . . .

*

Különös módon végrendelkezett egy kanadai hokirajongó. Vagyonát a helybeli csapatra hagyta, azzal a feltétellel, ha minden évben, a születésnapján játszanak egy meccset a temető közelében. Indok:

„Ott sem óhajtom nélkülözni a jégkorong pezsdítő atmoszféráját.”

(p. p.)

HAZATÉRÉS KÜLFÖLDI VENDÉGSZEREPLÉSRŐL

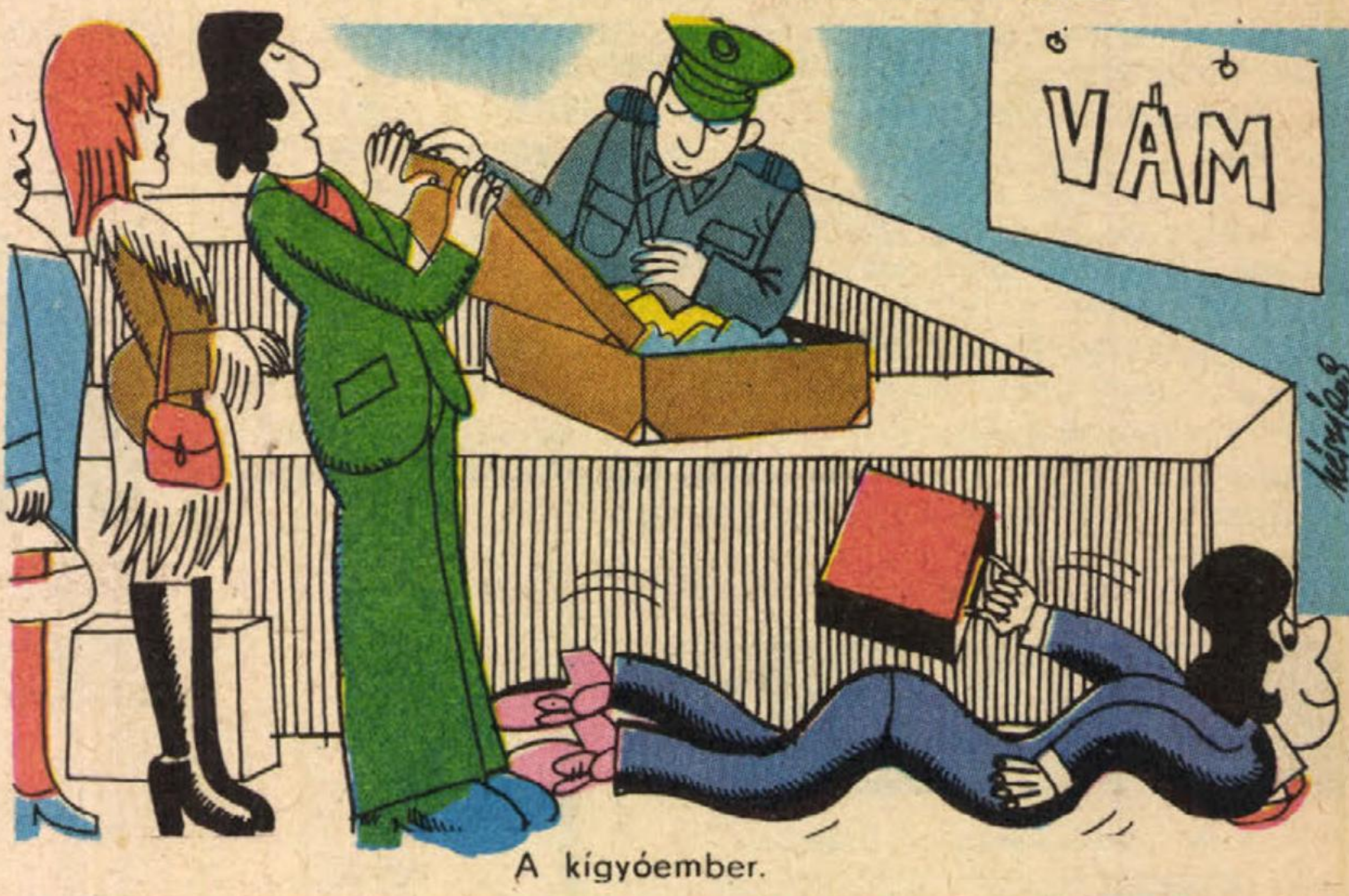

A kígyóember.

SZOBAMÉRET

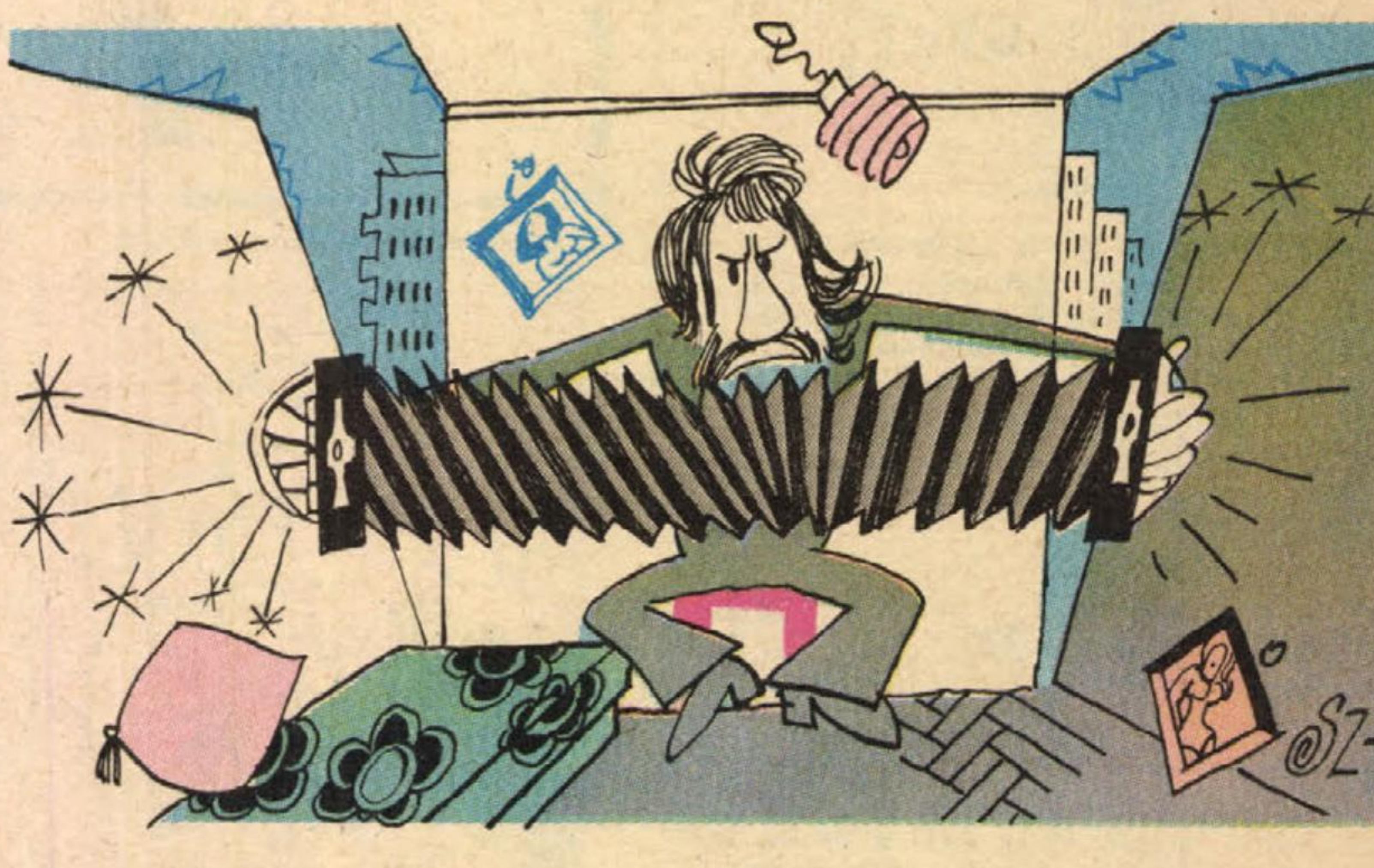

„A LEGNAGYOBB KEDVEZMÉNY ELVE”

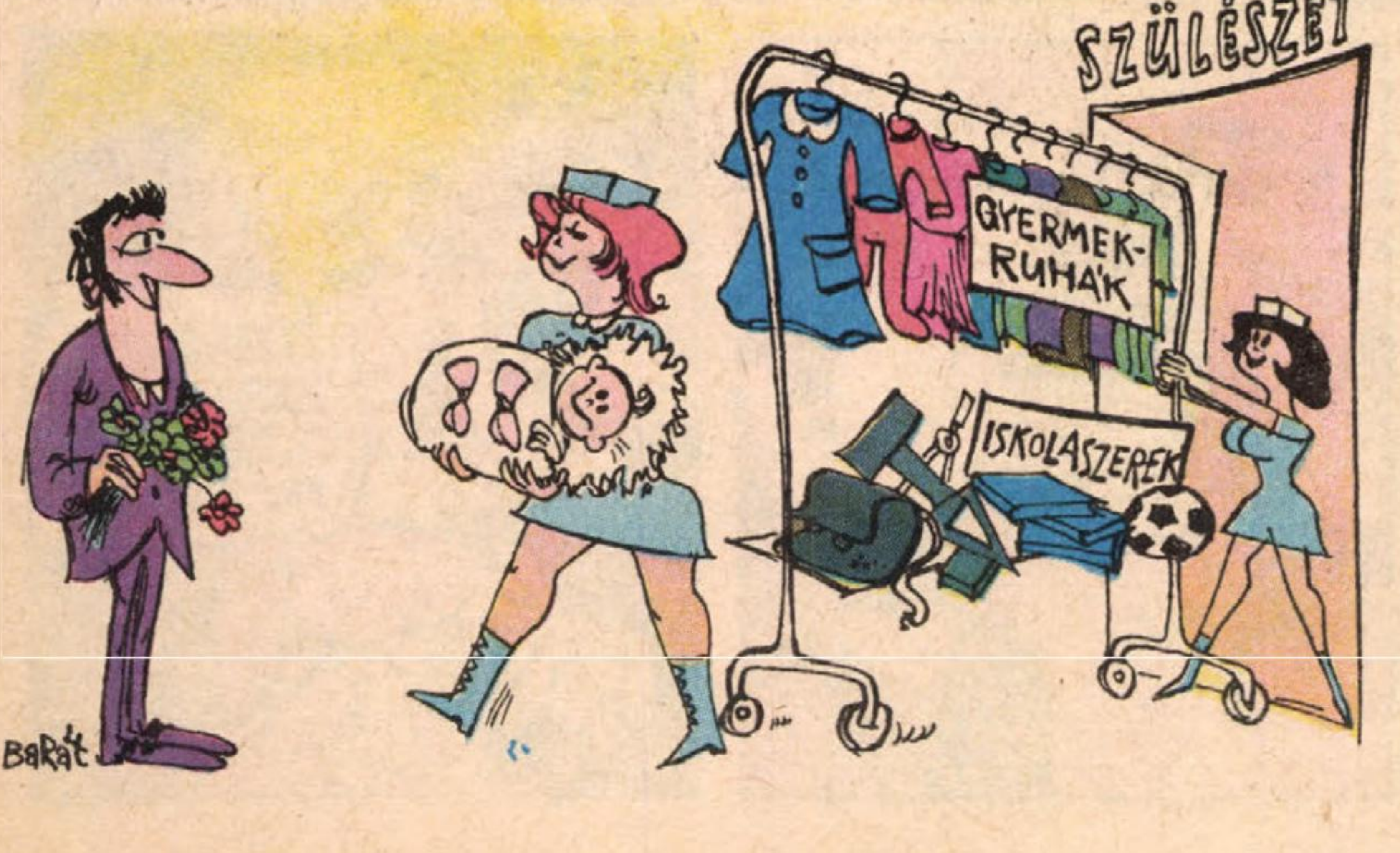

KÉTSÉGBEESETT BEATZENÉSZ

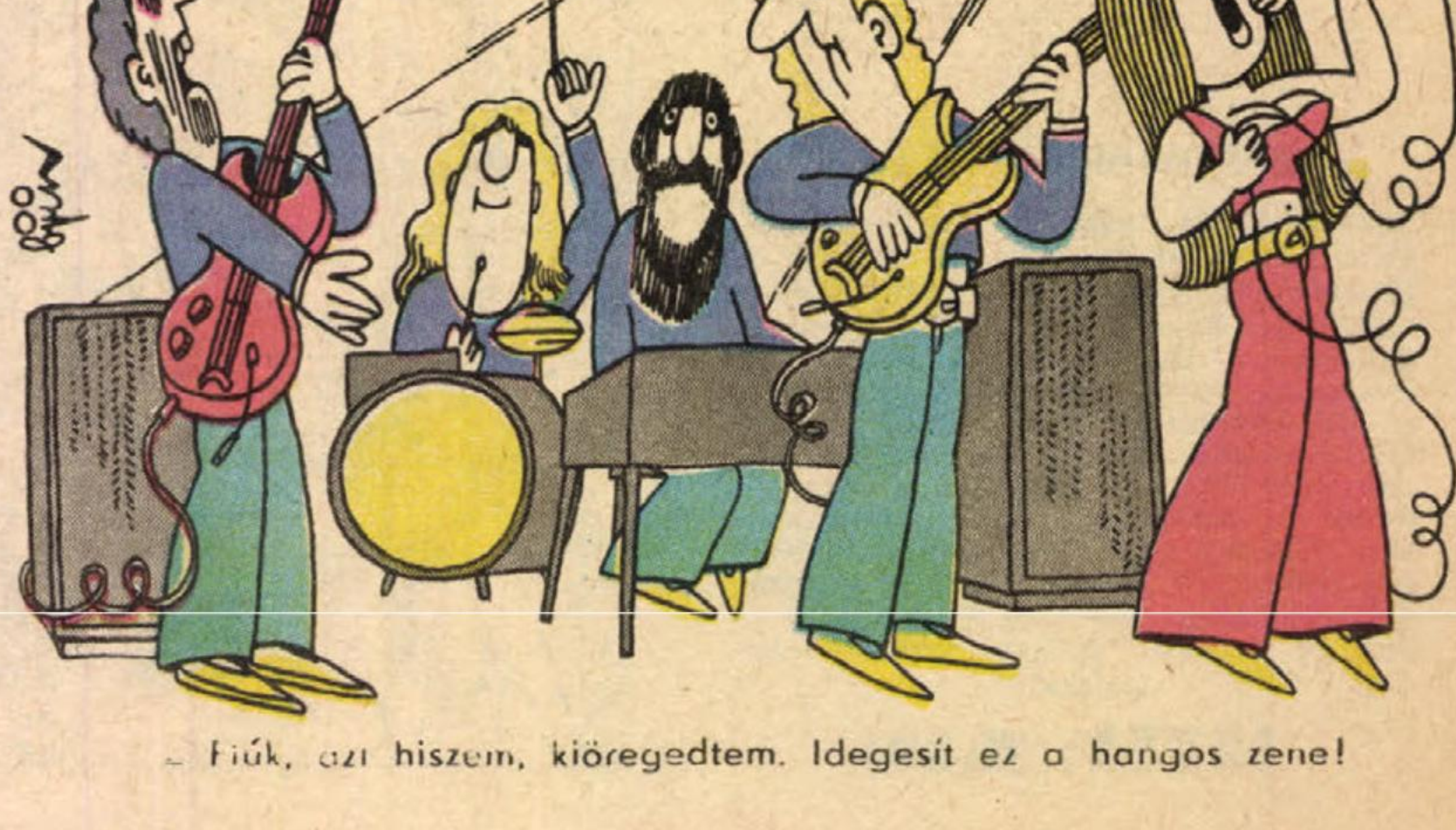

– Fiúk, azt hiszem, kiöregedtem. Idegesít ez a hangos zene!